

Giới thiệu Hồn Thiên Giới

Thể loại: xuyên không, tu chân, hài hước, sắc...

Theo mọi người hiểu thì hồn thiên giới là gì? Đó chính là một thể giới hỗn tạp, pha trộn bởi rất nhiều thành phần.

Ở thời hiện đại thì có một tên du côn Lâm Hoài lại chết trong lúc quay tay, linh hồn xuyên không, bị buộc phải song tu cùng với một tàn hồn thượng cổ,..... Và bắt đầu con đường đạp phá thiên hạ....

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chết vì một cái chai

Trong căn phòng nhỏ lung linh huyền ảo, có một chiếc giường nệm trải ra trắng phau, phía trên là một cô gái đang nằm lả thây, trên người không mặc một mảnh vải để lộ ra cơ thể hoàn mỹ, bầu ngực căng tròn cứ như sắp nổ ra, làn eo thon, bờ mông căng tròn, da trắng không tì vết. Nàng ta nằm trên giường không ngừng uống éo làm ra những động tác khiêu gợi, ma mị, từng cái vuốt ve, từng ngón tay di chuyển của nàng đều gợi cho những tên nam nhân nổi lên cái dục vọng ham muốn. Rồi từ bên ngoài, một tên đàn ông cao to lực lưỡng đi vào, hắn cũng không mặc quần áo, để lộ ra những múi thịt săn chắc và cái thứ ở giữa hai chân đang sừng sững, sẵn sàng cho một trận giao phong mãnh liệt. Hắn nhanh chóng leo lên giường và cùng với cô gái kia bắt đầu màng tây lễ bằng môi và lưỡi, những tiếng chùn chụt vang lên khắp căn phòng.

Sau khi vất sạch nước bọt của nhau, tên đàn ông bắt đầu banh hai chân cô nàng ra, đưa nòng súng tiếp cận động thiên thai, còn cô nàng thì dùng ánh mắt thèm khát nhìn theo và....

-- Com mẹ nẫu, đút chết nó cho anh. []:bofu7

Bên ngoài màng hình một tên thanh niên hưng phấn gào lên. Hắn là ai ư, hắn tên là Lâm Hoài, nghe tên dễ thương vậy đó thế nhưng hắn lại là một tên du côn chợ búa chính hiệu, suốt ngày ăn chơi lêu lổng, kiếm chuyện đánh nhau. Hiện tại hắn đang ngồi trước màng hình và xem phim jav (Phim dành cho trẻ em), hắn mặc một chiếc áo thun ba lỗ còn bên dưới thì trống trơn, khẩu R15 ở giữa đang giương nòng cùng với ngũ cô nương uống lượn bay múa, trên màng hình lúc này vô cùng gay cấn, tiếng da thịt chạm vào nhau, âm thanh khoái lạc tuôn trào. Ánh mắt hắn hần mê dại, con thống khoái đạt đến cực điểm và khẩu súng kia đạn đã sắp ra tới nòng, ngũ cô nương bắt đầu xiết chặt...

Và lúc này, từ bên ngoài bay vào một cái chai thủy tinh kèm theo âm thanh.

-- Đâu mớ, giờ này còn bắt phim con heo, đã vậy mà còn mở hết volume nữa chứ, định không cho người ta ngủ sao, đút chết đút thẳng kia.

Một âm thanh chai vỡ vang lên, hắn không còn cảm thấy gì nữa, cảnh vật trước mắt tối sầm và hắn chỉ kịp kêu lên.

-- Cái định mệnh nó...

.....

Lâm Hoài mở mắt, tỉnh lại sau cơn mê hắn chợt cảm thấy mắt nhắm tịt, gió rít bên tai ồ ồ và cảnh vật như đang bay lên. Hắn chỉ kịp nhận ra một điều là hắn đang rơi.

-- "Hự...".

Một nhánh cây đập vào bụng làm hắn đau muốn nín thở, thế nhưng cũng nhờ nó mà hắn ngừng rơi, nằm vắt vẻo trên nhánh cây hắn bắt đầu xâu chuỗi lại vấn đề. Đầu tiên hắn đang thả du ở nhà rồi một cái chai không biết từ đâu bay vào đập trúng vào đầu và rồi hắn thấy trời đất tối thui, sau đó hắn tỉnh lại và thấy mình đang rơi cuối cùng thì dính vào đây. Càng nghĩ càng rối não, hắn tự hỏi chuyện gì đang xảy ra với hắn. Trong lúc hắn đang mãi suy nghĩ thì cành cây phát ra âm thanh răng rắc, cuối cùng không chịu nổi sức nặng của hắn, cành cây gãy ngang, người và cây tiếp tục lao xuống vực. Chuyện xảy ra quá nhanh, hắn chỉ kịp la lên.

--" Com mẹ nẫu gà,....".

....

Dưới vách núi, một thanh niên đang ngồi thơ thẩn, hắn chính là Lâm Hoài, vừa mới tỉnh lại sau khi bị té núi, toàn thân đau ê ẩm, trong đầu thì rối tung khi đồng thời có hai luồng ký ức. Sau khi ngồi xâu chuỗi lại hoàn toàn thông tin trong đầu hắn biết được là hắn đã toi chỉ bởi vì một cái chai và đây là cơ thể mới của hắn, hay nói cách khác là hắn đã xuyên không đến một thế giới khác và sống trong một thân thể khác, còn Lâm Hoài trước kia đã chết rồi. Đồ xét thông tin hắn biết thêm thân xác mới này của hắn tên là Hoài Lâm, là một kẻ bình thường không thể bình thường hơn, trái ngược hoàn toàn với bản thân hắn. Hôm nay tên này đi hái linh chi và thấy một cây thảo dược lạ ở vách núi thế nên hắn leo xuống hái và bị té (ngủ vãi, đi hái linh chi thì hái đi bỏ ra

hải thảo được chỉ cho tể). Lúc đang rơi hấn chợt được một sợi dây thề nhưng lại phát hiện đó là một con rắn và bị hù cho hồn lìa khỏi xác (Tên này sợ nhất là rắn) sau đó linh hồn Lâm Hoài xuyên qua nhập vào và tiếp tục câu chuyện tể núi còn đang dang dở. Ngắm lại hấn lắc đầu ngao ngán khi thấy số mình quá nhỏ.

--" Cái l-ng gì tể...".

Hấn chợt thốt lên khi thấy trên tay đang cầm một quả cầu pha lê trong suốt. Nghĩ thật lâu hấn cũng nhớ lại lúc đang rơi vô tình nhìn thấy nó đang lơ lửng phát sáng, như tìm được cọng rơm cứu mạng hấn nhanh tay chớp lấy ai ngờ vừa động vào nó tắc ngùm rồi cùng hấn rơi xuống.

--" Hừ, một thứ vô dụng".

Hấn cầm quả cầu tức giận chửi một tiếng.

--" Rắc, rắc...".

Đột nhiên quả cầu xuất hiện vết nứt, rồi lan dần ra.

--" Whát thề phát, chẳng lẽ sắp nở..".

Hấn ngỡ ngàng kêu lên. Chỉ thấy quả cầu vỡ tan, từ bên trong một luồng sáng trắng bay ra sau đó chui vào đầu hấn, hấn cảm thấy nhận thức yếu dần rồi hoàn toàn mất đi, bây giờ trong đầu hấn chỉ vang lên một câu hỏi.

-- "Cái l-ng gì nữa đây". Lạc Kỳ Nam

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lưỡng hồn song tu

Lâm Hoài tỉnh dậy, chợt thấy mình ở trong một không gian trắng xóa.

--" Đang ở đâu, chẳng lẽ ta chết rồi sao, thượng đế, lão thiên a, tại sao một người đẹp trai như ta lại đoán mệnh như thế, ta còn chưa có vợ, chưa được chờ ịch mà... ta không cam tâm aaaa...".

Hấn không ngừng than trời trách đất.

-- " E hèm... Đây tên kia bớt nói những lời làm người khác buồn nôn đi được không,... nếu không thì thức ăn ta ăn từ ba vạn năm trước cũng bị người làm cho ối hết ra ngoài".

Không gian chợt vang lên tiếng nói, rồi một thân ảnh già nua hiện ra, nhìn hấn bằng ánh mắt khinh bỉ.

--" Ách... lão già.. lão chui từ đâu ra đây há... Chẳng lẽ lão chính là diêm vương".

Nhìn thấy lão già xuất hiện hấn hoảng hồn, miệng lắp bắp.

--" Diêm vương, diêm vương là thằng nào, có bá không...".

Lão già hơi ngơ ngác nhìn hấn.

--" Ấc... Lão không biết diêm vương sao... Thế lão là ai còn ta đang ở đâu".

Hấn tò mò hỏi.

--"Ta là ai, haizz... chuyện kể ra rất dài dòng.. còn chỗ này chính là trong thức hải của người".

Lão già thở dài.

--" Trong thức hải của ta".

Hấn làm ra vẻ mặt kinh ngạc.

--" Ừm".

Lão vuốt chòm râu gật đầu.

--" Là chỗ nào".

--" Cái đêch... Ngươi không biết sao".

Lão tròn mắt nhìn hắn.

--" Ta không biết thật mà".

Hắn gãi đầu cười cười.

--" Ngươi, ài... đây lần đầu ta gặp một kẻ như ngươi... Thứ hai chính là một chỗ bên trong đầu ngươi, là nơi chứa đựng linh hồn của ngươi".

Lão già liếc hắn một cái rồi ôn tồn giải thích.

-- "Àh... thì ra là vậy... thế nhưng nếu nói vậy thì lão làm cái gì ở trong này".

Hắn nhìn lão già ánh mắt nghi ngờ.

--" Nói thì dài lắm, ta chính là một tàn hồn bị phong ấn, không biết như thế nào phong ấn tự nhiên được giải trừ, ta thoát ra và gặp ngươi".

Lão già ôn tồn nói.

--" Vậy có nghĩa là ông chính là khối thủy tinh lúc này ta thấy và chính ta đã giải phong ấn cho ông".

--" chắc là vậy, sau đó ta định đoạt xá ngươi để trọng sinh".

Lão gật đầu một cái rồi nói tiếp.

--" Cái gì, đoạt xá ta... lão, lão... "

Hắn kinh hãi nhìn lão già.

--" Ừm, thế nhưng lại bị phản kháng, rồi cùng linh hồn ngươi rơi vào một trạng thái gọi là "Lưỡng hồn song tu".

Lão xem thái độ của hắn như không là gì, thản nhiên nói tiếp.

--" Lão già vong ơn bội nghĩa kia, ta có ơn giúp ông giải phong ấn thế mà ông lại lấy oán báo ân, dám đoạt xá ta, cũng may ông trời có mắt cho ta cơ hội, hôm nay ta không đập ông thành bã ta không làm người".

Hắn nổi giận xoắn tay áo lên, vung đấm về phía lão già, thế nhưng lão như một hư ảnh khiến nắm đấm xuyên qua, làm cho hắn suýt chút ngã sờ mờ lờ.

--" Ngươi không thể đánh được ta đâu, trong trạng thái lưỡng hồn song tu, hai linh hồn không thể tổn thương lẫn nhau".

Lão vuốt chòm râu nhìn hắn nói.

--" Ta không tin, ta thách phải nện cho ông một trận".

Hắn vẫn điên cuồng đấm đá, thế nhưng lại giống như đấm vào hư không, hoàn toàn không có chút tổn thương nào.

--" Học.. Học..".

Sau một hồi đấm đá vô ích, hắn ngừng lại, thở hồng hộc.

--" Ta đã nói mà không chịu nghe, ta xem ta cùng ngươi có duyên, hôm nay ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, thấy thế nào".

Lão ta làm ra bộ dáng như tiên gia nhìn hắn.

--" Ta phi... Đoạt xá ta không được còn đòi ta bá sư, da mặt ông dày đến mức nào vậy".

Hắn phun một bãi nước bọt (Vào trong đầu mình), khinh bỉ nói.

--" Ta nói ngươi, được ta thu làm đồ đệ là đã cấp công đạo cho ngươi rồi, nhớ trước kia có vạn người quỳ dưới chân ta đòi ta thu làm đệ tử ta còn không màng đến".

Lão ta vẫn làm bộ dáng thản nhiên.

--" Ta cóc cần, giờ ta chỉ muốn đá lão ra khỏi đầu càng sớm càng tốt".

Hắn vẫn thái độ khinh khỉnh nói.

--" Ngươi, ngươi, ta nhận ngươi làm đồ đệ ngươi lại không cần, ta nhìn tư chất linh hồn ngươi chính là phế nhân không thể tu luyện, chỉ có ta mới có thể giúp ngươi tu luyện, ngươi không cần thì ráng làm phế vật suốt đời đi".

Lão lần này giận thật rồi, tức tối nói một câu rồi không nhìn hắn nữa.

--" Phế vật sao...".

Hắn kinh hãi hỏi.

--" Chính là đây..".

Lão quay sang trả lời, thế nhưng lại nhìn thấy hắn đã quỳ từ lúc nào.

--" Sư phụ, xin ngài hãy tu ta làm đệ tử, ta nguyện từ nay về sau sẽ hảo hảo nghe theo người".

Hắn dùng bộ dáng đáng thương thuần khiết nhìn lão.

Lão già nhìn hắn tròn mắt, há mồm, không ngờ hắn lại là một tên vô sỉ đến mức này, trở mặt như trở bàn tay, đây mà còn dám kêu người khác là mặt dày.

--" Lúc này ngươi nói không cần mà".

Lão vẫn làm mặt giận nói.

--"Sư phụ, người đại nhân đừng trách kẻ tiểu nhân, ta lúc này là có mắt như mù, nếu thượng đế muốn sư đồ chúng ta ở cùng nhau thì đó chính là duyên, ta hứa sẽ chăm chỉ tu luyện, trở thành đệ nhất khiến sư phụ người nở mặt a".

Hắn ôm lấy chân lão, tung chiêu vuốt mông ngựa của mình ra.

--" Được rồi đứng lên đi..".

Lão khề thờ dài, thầm trách số phận đen đủi, sao lại dính vào một thằng vô sỉ đến mức này chứ, nếu không phải hắn không tu luyện được thì lão không thể hồi phục được, lão cũng không rảnh rồi làm sư phụ của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hồn nguyên thiên địa quyết

"Ngươi đứng lên đi, Hàizz... "

lão thờ dài hất tay bảo hắn đứng lên.

--" Sư Phụ, đây là người chấp nhận ta sao".

Hắn dùng ánh mắt long lanh nhìn lão già.

--" Ủm cứ cho là dậy đi".

Lão vẽ mặt bất đắc dĩ nói.

--" Đệ tử Lâm Hoài đa tạ sư phụ thu nhận, hôm nay không rượu không trà không thể kính dâng cho người, sư phụ hãy nhận của đệ tử ba lạy".

Nói xong hắn bằng tất cả lòng chân thành dập đầu ba cái. Hắn không phải là người không biết nặng nhẹ, lão già trước mặt này nhìn qua chắc chắn là một cường giả, dù trước kia định đoạt xá hắn nhưng bây giờ thì không rồi, nếu được một cường giả thu làm đồ đệ hẳn ngu sao không nhận, biết đâu lão sẽ giúp hắn tu luyện trở thành tuyệt thế cường giả thì tiền tài mỹ nữ còn thiếu cái gì.

--" Được rồi, coi như ngươi cũng có chút ý tứ, ngươi hôm nay là đệ tử đầu tiên ta thu nhận, ngươi cũng nên biết danh hiệu của ta, ngày xưa bọn họ gọi ta "Huyền Ảnh Thiên Tôn Hồng Cổ Lạc".".

Lão gật đầu một cái nội tâm cũng thoải mái đôi chút, tên đệ tử bất đắc dĩ này cũng còn chút ý tứ, lễ nghĩa cơ bản vẫn có.

--" Sư phụ người nói tu luyện là như thế nào".

Hắn gật đầu ngu ngơ hỏi.

--" Cái tên nhà người, người ở đâu chui ra đây, ngay cả tu luyện cũng không biết".

Lão tức giận mắng một câu, cái tên đệ tử này hắn từ trên núi xuống chắc, cái gì cũng không biết.

--" Ta từ nhỏ sống ở trên núi, chỉ làm quen với cây thuốc, hoàn toàn không biết mấy chuyện này".

Hắn buông câu lấp liếm, quả thật kìm ức của tên Hoài Lâm này hoàn toàn đều bít gì cả, không biết tên này ở trên núi fuck khi riết rồi đâm ra lú hay sao ý.

--" Đây sao, thôi được rồi vấn đề này để từ từ ta giải thích, bây giờ ta sẽ hướng dẫn người tu luyện".

Lão bề ngoài không nói gì thể nhưng trong lòng thầm nghĩ" Nhìn người là đã biết trên núi xuống rồi".

--" Sư phụ, người nói sẽ dạy ta tu luyện đúng không".

Hắn không nén được hiếu kỳ cùng kích động đến gần sư phụ mình mà đám vai bóp chân hỏi.

--" Ừm, linh hồn người được gọi là Hồn Nguyên hồn căn, theo nguyên tắc luyện hồn thì người chính là một tên phế vật".

Lão tay chiao sau lưng ôn tồn giải.

--" Phế vật nhưng tại sao lại như đây".

Hắn nghi hoặc hỏi.

--" Bởi vì căn nguyên của luyện hồn chính là thổ nạp linh khí thiên địa bồi dưỡng linh hồn làm cho linh hồn lớn mạnh, Thế nhưng tư chất linh hồn người thì không bởi vì nó loãng hơn bình thường, có thể ví dụ dễ hiểu là linh hồn bình thường thuộc dạng lỏng, còn linh hồn người thuộc dạng khí, linh khí thiên địa cũng thuộc dạng lỏng nên người không thể thổ nạp được nếu cưỡng ép thổ nạp sẽ bị bạo hồn mà chết".

Lão giống như một bậc hiền sư đang giảng bài cho học trò.

--" Đây làm sao con có thể tu luyện".

Hắn hoan mang, nếu không tu luyện được chẳng phải giết mơ mộng tan biến hay sao.

--" Vừa vặn năm xưa ta thu thập được một bộ công pháp tu luyện, mà để tu luyện được cần phải có tư chất linh hồn giống như người, bao năm qua ta chưa tìm được người như đây, thật không ngờ lại tìm được người. Cái này cũng là cơ duyên của người hôm nay ta sẽ truyền nó lại cho người".

Lão đồng dạng nói một hồi cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính.

--" Đa tạ sư phụ".

Hắn nhanh chóng quỳ xuống sau đó chắp hai tay ra.

--" Người chắp tay ra làm gì".

Lão nhìn hành động của hắn thắc mắc.

--"Đệ tử nhận lấy bí kíp".

Hắn nhìn lão mỉm cười nét mặt chờ mong.

--" Bí kíp gì".

Lão vẫn không hiểu gì hỏi lại.

--" Chẳng phải sư phụ nói là sẽ truyền cho ta công pháp sao".

Hắn ngây ngô trả lời.

--" Bí kíp cái đầu của người, ta nói truyền chính là truyền khẩu quyết công pháp chứ người nghĩ ta moi đầu ra bí kíp".

Lão tức giận nện cho hắn một kí.

--" Ui da... Không phải sư phụ nói trong trạng thái song tu hai linh hồn không thể tổn thương lẫn nhau sao, tại sao người đánh con lại đau như vậy".

Hắn hai tay ôm đầu bất mãn nói.

--" Đây là quyền lợi của sư phụ".

Lão thần nhiên trả lời.

--" Đây là cái nguyên tắc khi gió nào chứ".

Hắn biểu môi khinh bỉ thì thầm.

--" Ngươi bắt mất cái gì".

Lão liếc séo hắn một cái làm hắn sờn gai óc.

--" Không có gì hi hi...".

Hắn sợ hãi xua tay cười trừ.

--" Được rồi, bây giờ ngươi phải thức tỉnh thì mới tu luyện được".

--" Thức tỉnh.. làm thế nào để thức tỉnh".

Hắn lại ngu ngơ hỏi. Thế nhưng chưa kịp phản ứng thì đã bị ăn thêm một kí vào đầu.

.....

--" Ui da....".

Lâm Hoài ôm đầu tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn ngó xung quanh, chợt phát hiện mình vẫn còn nằm dưới vách núi, dưới chân còn có những mảnh thủy tinh vỡ.

--" Kì vậy ta, chẳng lẽ là mơ".

Hắn soa cằm suy nghĩ về những chuyện lúc này.

--" Đột Mạo, mơ gái đẹp không mơ lại mơ thấy một lão già chết bầm nói năng lung tung còn kí ta hai cái nữa chứ".

--" Chết cái đầu ngươi chứ bầm, còn dám chửi ta hả".

Vừa nói xong hắn chợt nghe tiếng quát từ trong đầu truyền ra cùng một cảm giác đau đớn như ai đánh vào đầu.

--" Ách, sư phụ người là thật sao".

Hắn ôm đầu hoảng sợ nói.

--" Thật cái đầu ngươi, ngươi nghĩ ta là ảo tưởng chắc".

Âm thanh lại truyền ra từ đầu hắn.

--" Vậy mà con cứ tưởng..."

--" Ngươi mà còn tưởng nữa là ta thiên ngươi bây giờ, Tập trung tu luyện cho ta".

Hắn chưa nói hết câu đã cảm thấy khẩu R15 bỗng nhiên lạnh lạnh, hắn liền hoảng sợ thành thành thật thật ngồi khoanh chân lại thái độ nghiêm chỉnh vô cùng.

--" Được rồi nghe cho rõ đây công pháp này gọi là Hỗn Nguyên Thiên Địa quyết, chính là công pháp hấp thu linh nguyên thiên địa để tu luyện, mà muốn hấp thu ngươi phải cảm nhận được nó, bây giờ ngươi thử cảm nhận Linh khí trước đã".

Hắn nghe giận, hai mắt nhắm lại bắt đầu cảm nhận.

Linh khí thiên địa mênh mông, vô tận, không đâu không có, thế nhưng lại như có như không, không thể nắm bắt, điều khiển, chỉ có thể dùng linh hồn cảm nhận.

Nói như vậy thế nhưng cũng phải hơn nửa ngày hắn mới có thể cảm nhận được một tia linh khí.

--" Sư phụ con đã cảm thấy được một tia linh khí".

Hắn mừng rỡ kêu lên.

--" Ừm tốt lắm, giờ hấp thụ đi".

Lão thần nhiên nói.

--" Vâng thưa sư phụ".

Hắn gật đầu vâng lời.

--" Nếu như ngươi muốn chết".

Lão thần nhiên nói tiếp.

--" Cái chết, sư phụ người chơi ta".

Hắn bức tức kêu lên.

--" Chơi cái đầu ngươi, những gì ta nói ngươi có ghi nhớ một chút nào àh".

Hắn lại bị thêm một kí vào đầu, hắn vừa ôm đầu vừa ầm ừc rên hừ hừ.

--" Được rồi giờ tiếp tục cảm nhận linh nguyên đi".

Âm thanh của lão lại vang lên, hắn không dám chậm trễ bắt đầu cảm nhận linh nguyên trong thiên địa.

So với linh khí thì linh nguyên càng mệnh mỏng, bàn bạc hơn, mỏng manh vô thường hơn, hoàn toàn khó cảm nhận, khó nắm bắt, nếu như linh khí là một cơn gió thì linh nguyên là một khoảng hư không vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hắc xà, bạch điều

Lâm Hoài cứ thế ngây ngốc ngồi đó suốt một đêm, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được một tia linh nguyên, quả thật cảm nhận linh nguyên vô cùng khó khăn khó hơn cảm nhận linh khí rất nhiều.

--" Sư phụ, con đã cảm nhận được một tia linh nguyên".

Hắn lên tiếng.

--" Tốt lắm, giờ ta sẽ hướng dẫn ngươi hấp thụ, chú ý lắng nghe. Khai mở linh hồn, tương liên cùng thiên địa, câu dẫn linh nguyên vào cơ thể".

Hắn theo lời của lão, bắt đầu quá trình câu dẫn linh nguyên thiên địa, linh hồn hắn bắt đầu sinh ra vô số sợi tơ mỏng manh có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Linh nguyên giống như là những hạt phù du mệnh mỏng đang không ngừng bị những sợi tơ dẫn dắt vào cho linh hồn hắn không ngừng cắn nuốt. Hắn lúc này như lão tăng nhập thiền, tiến nhập vào trạng thái tu luyện, Lão già trong đầu hắn lúc này cũng im lặng, thời gia cứ thế trôi qua.

Cứ như vậy hắn ngây ngốc ngồi suốt một ngày một đêm, linh hồn không ngừng lớn mạnh nhờ hấp thụ linh nguyên.

--" Suy suy...".

Linh hồn hắn bộc phát dữ dội, một ngày một đêm hấp thụ đã giúp linh hồn hắn đột phá, tiến nhập cảnh giới tu luyện hồn tàn một.

--" Phù... Sư Phụ, con đã thành công rồi đúng không".

Hắn vui mừng hỏi.

--" Ừm, thành công, đã chính thức tiến vào cảnh giới tu luyện, luyện hồn tàn một".

Lão giọng trầm trầm.

--" Ha ha... Ta đã có thể tu luyện, ta thành công rồi".

Hắn sáng khoái cười lớn.

--" Chỉ mới là luyện hồn tăng một thôi, vui mừng sớm dậy làm gì".

--" Không đáng mừng sao, con cuối cùng cũng có thể tu luyện, không còn là phạm nhân nữa".

Hắn hạnh diện vền mặt lên trời.

--" Hừ, cái cấp độ này bên ngoài hốt đại cũng được một năm, chỉ cần người ta búng một cái cũng đủ để ngươi chết vài lần, ở đó mà vền mặt".

Lão nghe hắn nói không khỏi tặc một gáo nước lạnh.

--" Ấc, sư phụ người không cần đã kích ta như dậy chứ".

Hắn bất mãn nói, vẻ mặt cao hứng vừa rồi tan biến sạch sẽ.

-" Không phải là ta đã kích ngươi mà chính là như dậy, nhớ năm xưa lúc ta ở thời điểm đỉnh phong, một ngón tay cũng đủ hành ngươi thành cặn bã rồi".

Lão đều đều nói, giọng điệu khinh bỉ.

--" Dậy thì sư phụ chắc phải bá lắm".

-" Tất nhiên".

--" Vậy bây giờ sư phụ là cái cấp độ gì".

Hắn không nén được tò mò hỏi.

-" Luyện hồn tăng một".

Lão thần nhiên trả lời.

--" Cái gì, luyện hồn tăng một, ta có nghe lầm không".

Hắn không khỏi kinh ngạc thốt lên.

-" Đúng là như dậy không có lầm đâu.

--" Tại sao lại như dậy, không phải người nói người rất bá sao".

Hắn hựt hần không nói nên lời.

-" Ta bị phong ấn gần ba vạn năm, sắp bị thiên địa bào mòn tan thành mây khói ở đó mà bá".

--" Haizzz.. ta còn tưởng có một sư phụ bá một chút để bảo vệ, ai ngờ".

Hắn thở dài chán nản.

--" Ngươi thở dài cái gì, tuy tu vi của ta bị giảm nhưng ta vẫn có thể truyền đạt kiến thức cho ngươi, dẫn dắt ngươi bước lên một tầng cao mới, con đường tu luyện chính là phải tôi luyện mới thành tài, nếu cứ sống trong bảo bọc ngươi sẽ chẳng làm nên trò chống gì đâu".

--" Con biết rồi.... ".

Trong lúc sư đồ hai người đang tâm sự mong thì một viên đá bông rớt trúng đầu hắn.

--" Tên khốn nào ném ta... ".

Hắn nổi giận quát lên. Thế nhưng xung quanh lại không có một bóng người, rồi sau đó vài hòn đá lại rơi xuống, tiếp đến là vô số hòn đá có nhỏ có lớn thi nhau rơi xuống. Hắn ngửa mặt lên nhìn thì kinh hãi khi thấy từ bên trên một đồng lộn sộn đang rơi xuống. Hắn vội vọt tránh sang một bên. Ầm một tiếng, đồng lộn sộn kia đổ bộ làm mặt đất rung chuyển dữ dội, khói bụi mù mịt. Khi khói bụi tan đi, để lộ bên trong là một đầu hung thú khổng lồ. Đầu hung thú này chính là một con đại xà, toàn thân màu đen tuyền, với cái đầu đầy gai, nó đưa cặp mắt hung ác nhìn hắn.

-" Không ổn, hung thú này chính là viễn cổ ma thú Huyền Độc Ma Xà".

Lão lên tiếng giọng điệu vô cùng khẩn trương.

Hắn nhìn thấy bạch điều sắp chết thì nội tâm bồn chồn hồi.

--" Nhân sinh khó nói, đó là số mệnh của nó, chúng ta cũng không thể cứu được, bây giờ nhanh rời khỏi nơi này thôi".

Hồng lão (sư phụ Lâm Hoài) thờ dài trả lời, lão đã sống bao nhiêu năm rồi, có gì mà chưa nhìn thấy chứ.

--" Không được, nó đã cứu chúng ta, chúng ta không thể nhìn nó chết như vậy".

Vừa nói hắn vừa đi ra ngoài, tiến đến chỗ hai đầu hung thú.

--" Người muốn chết sao, mau quay lại".

Hồng lão lo sợ hét lên, thế nhưng hắn không chút để tâm, vận linh nguyên nhất một hòn đá to hơn đầu gối ném vào đầu hắc xà.

"Nói về linh nguyên trong cơ thể Lâm Hoài, hoàn toàn khác với hồn lực, linh lực... Những nguồn khí lực này chủ yếu là tăng cường cơ thể, gia tăng lực chiến... Còn linh nguyên thì không có tác dụng đó, có thể nói nếu như Lâm Hoài có đạt cảnh giới nhập thần đi chăng nữa, thì lực đánh cũng chỉ bằng không, giống như một người bình thường, hoàn toàn không có sức sát thương. Điều dụng của linh nguyên là câu dẫn thiên địa, hiệu lệnh vạn vật, hay nói cách khác là cách không di vật giống như siêu năng lực. Ngoài ra linh nguyên còn những điều dụng khác".

--" Con rắn chết bầm, con rắn thúi não, ta ở đây, có giới thì đến bắt ta, bọn gia gia sẽ cho người một trận...".

Hắc xà đang cao hứng đắc trí, đột nhiên bị ném đá vào đầu, ngó sang thì nhìn thấy nhân loại nhỏ bé kia đang khua môi múa mép chửi mắng mình, thế nên nó tức giận gầm lên.

--" Mau đến đây đi, gia gia cũng lâu rồi không có ăn thịt rắn...".

Tiếng gầm của hắc xà làm cho hắn sồn tóc gáy, thế nhưng hắn vẫn làm bộ đáng khiêu khích đưa tay ngoắc ngoắc.

--" Tiểu tử, tuổi trẻ bồng bột, không biết chết là gì, thế nhưng lão tử ta không muốn chết cùng người đâu, còn không chạy mau...".

Hồng lão bên trong thức hải của hắn thở than nói.

Hắc xà nổi giận, không quan tâm ném bạch điều qua một bên, phóng về phía hắn. Thấy hắc xà lao tới, hắn cũng vận linh nguyên gia tốc phi nước đại về phía trước. Mỗi một bước chạy của hắn xa đến vài mét, hắn cứ như bỏ qua trọng lực không ngừng nhảy qua những tầng đá, phía sau hắc xà đang điên cuồng đuổi theo. Hắn liên tục tận dụng địa hình để cắt đuôi nó thế nhưng làm sao nó để cho hắn như ý, không ngừng bám sát, có lúc suýt nữa hắn đã bị nó bắt được. Người và rắn truy đuổi phút chốc đã đi qua hàng cây số.

Đột nhiên hắc xà phóng mạnh lên cao, rồi bất ngờ nện đuôi xuống. Hắn nghĩ thấy cái đuôi đánh tới thì kinh hãi né qua một bên, cái đuôi khi thể uy mãnh vun vút lao tới, còn có thể nghe tiếng gió rít lên.

--" Àmmmm..".

Gió bụi thét gào, đất đá nổ tung, mặt đất bị một đuôi này đánh thành một cái khe sâu, Lâm Hoài bị kinh lực đánh như điều đứt dây đâm sầm vào một tảng đá lớn.

--" Học Học,... chết tiệt, không ngờ nó còn mạnh như vậy".

Hắn bò dậy từ trong đồng đất đá lộn sộn, mặt trắng bệch, khoé miệng tràn máu, một đòn này thật là quá sức chịu đựng của hắn, nếu không phải hắn nhanh chân né được thì sớm đã bị đập thành cặn bã.

--" Hừ... tuy nó đã bị thương nặng thế nhưng đối phó với thứ nhãi nhép như người thì nó còn dư sức".

Hồng lão nói bằng giọng điệu khinh thường. Hắc xà tiến lại gần hắn không chần chừ há miệng dự định nuốt sống hắn. Hắn về mặt không dỗi, nhìn thẳng vào hắc xà không chút sợ hãi. Thế nhưng ngoài sự dự liệu của hắn, bạch điều đột nhiên từ trên cao lao xuống, đập vào đầu hắc xà đè nó xuống đất, móng vuốt của bạch điều bầu chặt vào đầu và lưng hắc xà không cho nó di chuyển, sau đó bạch điều không chần chừ, dùng cái mỏ cứng chắc mổ vào cổ của hắc xà, đem xương cổ của nó bẻ gãy. Hắc xà bị một đòn chí mạng dây dưa vài cái rồi chết tức tưởi. Bạch điều sau khi giết chết hắc xà thì dang đôi cánh gồng lên một tiếng giống như là đang tự hào về chiến tích của mình, sau đó gục xuống đất. Mặc dù chưa đến nỗi chết thế nhưng nó đã hoàn toàn kiệt sức, bị thương vô cùng nghiêm trọng.

Lâm Hoài chật vật đứng lên, sau đó đi tới chỗ bạch điều, Bạch điều thấy hắn đi tới cũng không khăn trương hay đề phòng, khi nhìn thấy hắn liều mạng cứu nó, nó đã có lòng tin với hắn.

Hắn tiến lại gần sau đó đưa tay vuốt ve, bạch điều giống như cún con, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

--" Người không sao chứ..".

Hắn nhẹ nhàng hỏi.

Bạch điều chỉ gầm gừ vài tiếng như trả lời.

--" Ngươi bị thương như vậy, cứ nằm ở đây ta thấy không ổn chút nào, lỡ có người hay hung thú đi ngang chắc chắn sẽ giết ngươi, hay là ngươi đi theo ta, ta sẽ chăm sóc ngươi, đợi ngươi hồi phục rồi tính tiếp".

Nhìn dáng vẻ chân thành của hắn, bạch điều có chút lưỡng lự.

--" Yên tâm, ta sẽ không làm hại ngươi đâu, sau này ngươi hồi phục có thể tự nhiên rời đi".

Hắn sợ thính không thom nên cố ý ném thêm ít bột mùi, hắn chắc chắn cá sẽ cắn câu.

Bạch điều do dự một lúc rồi cũng đồng ý, hoá thành một đạo bạch quang bám vào cánh tay hắn, biến thành một ấn ký hình một con bạch điều vô cùng uy vũ.

--" Sư Phụ, như vậy là sao..".

Hắn nhìn hình bạch điều trên tay kích động hỏi.

+-" Có nghĩa là nó đã hoàn toàn nhận ngươi làm chủ, trở thành linh sủng của ngươi, sau này sẽ tuyệt đối trung thành".

Hồng lão trả lời, giọng điệu cũng kinh ngạc không thôi.

--" Ồoooo... Yeee... ".

Hắn kích động la lên, bây giờ nội tâm hắn đang max sướng, tự nhiên lại lượm được một con pokemon huyền thoại, sau này có nó thì khỏi phải lo.

+-" Đừng vội mừng, hiện tại nó đang bị thương nặng không biết đến năm tháng nào mới có thể hồi phục, ngươi tốt nhất nên tự lo đi".

Lão trầm trầm hít cho hắn một gáo nước lạnh.

--" Ấc, sư phụ, người cũng không cần cứ đã kích ta hoài như vậy chứ...".

Hắn bất mãn nói.

--" Ah, còn đầu hắc xà này tính sao đây".

Hắn nhìn sang xác hắc xà, trên người nó toàn là bảo vật a.

+-" Àiii.. Nó lớn quá mang theo không được, ngươi thì chẳng có thứ gì có thể thu vào, đáng tiếc, thôi lấy yêu đan của nó rồi đi".

Hắn lon ton quanh xác hắc xà một vòng rồi thở dài đi tới bụng nó tìm kiếm yêu đan, mặc dù bị vuốt của bạch điều làm rách cả bụng thể nhưng thịt của nó vẫn rất dài và dai, mà hắn thì chỉ vồn vện có một con dao hái thuốc nhỏ(giống như dao thái lan) nên hắn phải hi hục khá lâu mới mổ được bụng nó ra, cuối cùng tìm được viên yêu đan của nó. Yêu đan màu đen, to hơn nắm tay sáng bóng. Hắn nhanh chóng cho viên yêu đan vào túi, sau đó rời đi.

.....

--" Học, Học... con bà nó, núi gì cao thế không biết,".

Hiện tại Lâm Hoài đang ngồi thờ dốc trên đỉnh núi, sau khi lấy được yêu đan hắn dự định đi giao du một thời gia, thế nhưng chợt nhớ tên Hoài Lâm này còn có một tỷ tỷ thế nên hắn quyết định quay lại chịch, ý không, quay lại nói cho nàng một tiếng để nàng khỏi lo lắng, dù sao nàng cũng là tỷ của chủ thân xác này mà, thế nên hắn đã vượt qua hai kilomet đường núi để đến được thôn trang trên đỉnh núi.

Theo trí nhớ hắn tìm về tới nhà mình ở cuối thôn, lúc này Thiên Tuyền tỷ tỷ hắn đang ngồi ngoài cửa, nàng vẻ mặt nàng đang vô cùng lo lắng vì hắn đã đi hái thuốc mấy ngày rồi chưa về. Sau đó nàng nhìn thấy hắn lúi thủ đi tới cổng, không nói không rằng nàng lao ra ôm chầm lấy hắn. Hắn ngờ ngàng, vô duyên vô cớ được gái ôm, còn có một bầu sữa mềm đang ở trên người hắn không ngừng cọ vào làm thằng bé của hắn lại đội mồ sống dậy, hắn đại người ra, nội tâm thâm hết lên.

--" Com mẹ nâu... phê...".

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cái lỗ trên vách phòng tắm

"Mấy ngày nay đi đâu, tại sao không về, có biết là ta lo lắm không".

Nàng vừa ôm hân vừa nức nở, còn hân thì mê mải vì sướng, về mặt đại ra trông thấy, sau đó hân cũng vòng tay ôm eo nàng, thế nào lại ôm nhằm hông nàng, hân phát hoảng rút tay lên, cố gắng ngăn dòng nước đang như lũ trong miệng bắt đầu kể về chuyện đi hái thuốc rồi té xuống một khe núi chật chội, mãi tới hôm nay mới có thể leo lên và trở về, trong câu chuyện (toàn sáo, hư cấu về lời) hân còn rỗng thêm vô một vài chi tiết đáng thương, tội nghiệp để lấy lòng nàng.

-" Vô si, toàn bịa chuyện để gạt nữ nhân".

Hồng lão khinh bỉ mắng một câu rồi không thèm để ý hân nữa.

-" Tội nghiệp đệ, chắc đệ đói rồi thôi để tỷ đi nấu cơm đệ vào tắm rửa đi".

Nàng nhẹ vuốt ve khuôn mặt hân, cười một nụ cười như thiên thần làm hân suy nhược thần kinh sau đó soay người đi vào trong.

Hân phía sau nhìn theo bóng lưng nàng, thầm than "thật là đẹp". Tỷ tỷ này thật là một mỹ nhân, dáng người hoàn mỹ, cần to thì to cần thon thì thon, bờ hông vền ra, bầu ngực căng tràn mơ hồ còn nhìn thấy đôi núm hoa ẩn hiện dưới lớp áo, làn da trắng mịn màng, nàng bận một chiếc váy ngắn để lộ đôi chân thon dài không tí vết, nhất là từng động tác mỉa mai hoặc kia khiến cho bất kỳ tên nam nhân nào cũng muốn đè nàng xuống để mà tìm cái nơi bí mật kia rồi lấp đầy nó bằng con hứng tình dục vọng.

Hân lững thững đi vào trong nhà trong cơn suy nghĩ, dọc cạnh một chén trà lấy lại tinh thần, hân bước vào phòng tắm, mấy ngày không tắm người ngấm hôi như cú rồi, ở gần mỹ nhân phải sạch sẽ thơm tho một chút.

.....

-" Wát thẻ phắc.. to vài...".

Từ trong phòng tắm phát ra âm thanh kinh ngạc của Lâm Hoài, sau khi vào nhà tắm, hân định cởi đồ ra thì phát hiện cái thứ ở dưới có gì đó không đúng to bất thường. Hân kinh ngạc, vui mừng... cùng nhiều cảm xúc pha trộn giống như một tô cháo thập cẩm, hân không ngờ là vô tình xuyên qua lại sở hữu một thân xác với thẳng em dài hơn 15cm.

-" Bá, quá mức bá rồi, đúng là trời sinh dâm hiệp mà...".

Hân kích động kêu lên, nội tâm sung sướng, với khẩu R15 thì thử hỏi có cô nương nào không yêu thích chứ.

-" Hừ, nông cạn, đầu gối, cái đó to thì làm cái gì được".

Hồng lão thấy hân như vậy thì khinh bỉ nói một câu.

-" Sư Phụ à đây là niềm tự hào của nam nhân a".

-" Nam nhân cái đêch gì, thực lực người như sịt thì có cái đó to cũng chẳng làm gì".

-" Lão nhân như người không hiểu đâu...".

Hân ba hoa trả lời.

-" Hừ, không nói nữa, bây giờ ta phải bế quan để hồi phục, người tự lo đi".

Lão chán nản nói một câu rồi im bặt đi.

-" Sư phụ người bế quan bao lâu... nè.. sư phụ người đâu rồi...".

Sau khi gọi một hơi mà không thấy lão trả lời thì thờ dãi rồi không để ý tới, nhìn thẳng nhỏ bên dưới mà lòng lâng lâng, thầm nghĩ nếu tỷ tỷ xinh đẹp của hân nhìn thấy thứ này không biết nàng sẽ cảm thấy như thế nào, tưởng tượng ra cảnh nàng quý dưới chân dùng bờ môi mịn màng kia ngậm lấy nó rồi không ngừng lau sạch nó bằng lưỡi thì chắc sẽ sung sướng lắm, mới nghĩ thôi mà thẳng em hân đã cương lên như khúc côn, máu bơm căng cứng cơ hồ có thể nghe thấy tiếng mạch đập, cảm giác khó chịu dâng trào, hân buộc phải hợp tác cùng ngũ cô nương để giải tỏa cơn hứng tình đang dậy sóng.

....

Từ phòng tắm đi ra, hân đã nghe được một mùi hương sộc vào mũi làm dạ dày hân sôi lên rùm rụp, nàng lúc này đã dọn sẵn thức ăn lên bàn chờ hân, không chút khách sáo hân nhanh chóng ngồi vào bàn, ba hoa vài câu rồi như hổ đói bắt đầu thụ lý chỗ thức ăn, nhìn hân ăn mà nàng phải lấy tay che miệng cười. Lúc hân còn đang say xưa gấp lấy gấp để thì nàng đã gác đũa, sau đó đi vào trong, chốc lát lại đi ra trên tay còn mang theo một bộ y phục vừa nhìn đã biết nàng định làm gì. "Đi tắm...".

Hắn vẽ mặt gian ác, đợi nàng đóng cửa phòng tắm hắn cũng gác đầu, bắt đầu rón rén lại gần nhà tắm, lúc này khi đi tắm hắn phát hiện nhà tắm có một cái lỗ có thể nhìn toàn cảnh ở bên trong, hắn liền đã áp sát cái lỗ, lỗ mắt nhìn vào trong. Nàng lúc này đã cởi hết áo ngoài, hắn có thể nhìn rõ bờ mông tròn vành vạnh của nàng, giống như mặt trăng đêm rằm, sáng bóng mịn màng.

Không biết vô tình hay cố ý mà nàng lại quay mặt sang hướng hắn, đôi tay như vũ mị đưa lên tháo sợi dây rút của chiếc yếm đào, sợi dây từ từ rút ra, cùng theo đó là tiếng đập của tim hắn.

Phụt, sợi dây đứt ra, chiếc yếm tự do rơi xuống, thân hình hoàn mỹ của nàng hoàn toàn lộ ra trước mặt hắn.

--" Con mẹ nó, chảy máu mũi rồi".

Hắn thắm hô trong lòng, lấy tay bịt mũi, thân hình nàng quả thật vô cùng nóng bỏng, bầu ngực kia sao mà căng tràn, sáng mịn như hai quả đào tiên treo lơ lửng, điểm trên đó là hai chấm nhỏ màu hồng phớt, vô cùng vừa vặn. Có thể nói đây là vu vật của nhân gian a. Nàng bắt đầu sôi nước lên người, từng làn nước kia như sôi vào lòng hắn làm con thêm khát tăng lên, từng cái xoa người của nàng làm dục vọng lòng hắn dậy sóng, hắn nhìn mà không thèm chớp mắt, làn nước chảy qua khe hở làm cho đám tơ tiên kia ướt sũng, quấn lấy nhau vô cùng mê hoặc. Sau màn tắm rửa nàng lấy một chiếc khăn lụa lau người, rồi bắt đầu mặc y phục, hắn cũng nhanh chóng phi thân về bàn mà không gây một tiếng động như một ninja siêu cấp, thế nhưng về mặt hắn lại vãi đần, trong đầu chỉ có cảnh tượng thần tiên lúc này.

Nàng từ phòng tắm bước ra, mái tóc còn nhiều nước, ngồi xuống bàn nàng lấy chiếc khăn lụa nhẹ lau tóc mình, rồi chợt nàng kêu lên.

--" Mũi của đệ làm sao vậy..".

Hắn nghe nàng nói, đưa tay sờ lên mũi thắm hô " Chết mẹ, quên lau". thế nhưng vẫn làm ra vẻ mặt ngây thơ hỏi.

--" Mũi đệ làm sao,.. áaa má ơi sao tự dưng chảy máu vậy nè".

kĩ năng diễn xuất của hắn như thần làm nàng không chút nghi ngờ, khẽ bước qua cạnh hắn rồi lấy chiếc khăn lụa nhẹ lau.

--" Chắc tại nóng trong người nên bị chảy máu, đệ tự lau cho".

Nàng vô tư lau máu trên mũi hắn mà đâu hay bờ ngực nàng lại một lần nữa đung đưa trước mặt hắn như mời gọi. Đôi mắt hắn tròn tròn, miệng há ra.

--" Thôi chết sao lại chảy ra nữa rồi".

Đột nhiên máu mũi hắn lại chảy ra làm nàng hoảng hốt, nàng ngược mặt lên và bắt gặp ánh mắt hắn, sau đó nàng lại nhìn xuống ngực mình và rồi...

--" Sao đệ dám... bóp...".

.....

Buổi chiều, nàng đang ngồi bên mái hiên vá chiếc áo rách vai của hắn, nhìn nàng như một người vợ hiền đang khâu áo cho chồng. Hắn từ trong bước ra ngồi cạnh nàng trên mặt vẫn còn in năm ngón tay. Hắn sau đó nói cho nàng biết là hắn định rời đi, nàng nghe nói thì thái độ không muốn, một phần nàng không nỡ xa hắn một phần vì hắn quá yếu kém nếu ra ngoài sẽ rất nguy hiểm. Hắn biết nàng lo lắng nên đã nói chuyện bản thân có thể tu luyện cho nàng biết, còn nói là trong lúc vô tình nhận được truyền thừa của một cường giả nên hắn sẽ không nguy hiểm gì. Nghe hắn nói nàng cũng rất kinh ngạc, cuối cùng nàng cũng chấp nhận cho hắn đi.

.....

Màn đêm buông xuống, hai tỷ đệ họ trò chuyện một lúc thì đi ngủ, căn nhà nhỏ, chỉ có một chiếc giường nên hai người ngủ chung, nàng rất vô tư nằm xuống, từ trước giờ nàng và hắn ngủ chung, nàng không hề lo lắng vì hắn là một tên ngốc, tâm tư đơn thuần. Thế nhưng nàng đâu biết kẻ nằm cạnh nàng không còn là một tên ngốc mà là một con quỷ đang chờ ăn thịt nàng từng phút từng giây.....

_____ Lạc Kì Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hôn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngủ cùng tỷ tỷ

Canh ba...

Lâm Hoài chần chọc mãi mà vẫn không ngủ được, vì sao ư, vì nằm cạnh một mỹ nhân như thế này làm hắn rất ư là khó chịu, cả người bồn chồn, bức rức. Không những thế nàng còn mặc trên người một bộ đồ ngủ mỏng tanh để lộ ra đường cong mượt mà, mùi hương từ da thịt nàng không ngừng xộc

vào mũi hân làm chỗ đỡ ngựa ngáy vô cùng.

Tâm ma trời dậy, hân bắt đầu thực hiện một ý định táo bạo. Khẽ trở mình, hân nhòm người lên nhìn xem nàng có ngủ say chưa. Nàng lúc này hai mắt nhắm nghiền, nét mặt giãn ra, hơi thở đều đều chứng tỏ nàng đã say trong giấc mộng. Bàn tay hân từ từ, nhẹ nhàng như một con rắn, chậm chạp vòng qua vai nàng, 2cm, 1cm.. chạm vào rồi, đôi mắt hân sáng lên, bàn tay hân đã chạm lên bầu ngực nàng, "mềm quá" Hân thâm hô trong bụng, từng cảm giác tê dại từ bàn tay truyền tới làm hân mê mẩn, bàn tay hân bắt đầu chuyển động một cách nhẹ nhàng, mặt hân đại ra vì sướng, lần đầu làm việc mờ ám như vậy khiến hân vô cùng kích thích. Sau một lúc nàng vẫn không có phản ứng hân bắt đầu mạnh dạn hơn, tay hân nhẹ bóp vào, cảm nhận sự mềm mại từ ngực nàng, nội tâm hân run lên sung sướng, bầu ngực nàng to tới mức bàn tay hân chỉ ôm được một nửa, bàn tay chuyển động, hân soa bóp ngực càng lúc càng mạnh, con sướng cùng dục vọng dân trào. Đột nhiên nàng trở mình khiến hân giật mình vội vàng rút tay lại, nàng soay người nằm ngửa ra, và nàng vẫn ngủ say. Sau khi hồi phục tinh thần hân lại bắt đầu tiếp tục hành động, lần này hân táo bạo hơn, bàn tay hân nhẹ nhàng lách qua lớp vải áo, đi sâu vào trong, ngón tay bắt đầu lướt lên làn da mịn màng trên bầu ngực nàng, một ngón, hai ngón, và rồi là cả bàn tay. Cảm giác chạm vào ngực nàng làm hân mê mẩn, hân không ngừng nắn bóp ngực nàng, sau một lúc hân càng táo bạo hơn, dục vọng bắt đầu xâm chiếm não bộ, ngón tay hân nắm lấy nhũ hoa nàng, nhẹ se.

--" Ừm...".

Nàng khẽ rên một tiếng, hơi thở cũng trở nên gấp hơn. Nghe tiếng rên của nàng hân càng cảm thấy kích thích, hân bắt đầu mạnh tay hơn, tay còn lại cũng tham gia vào cuộc vui, hân say mê đùa nghịch về nàng mà không hề hay nàng đã tỉnh giấc và đang trợn tròn mắt nhìn hân.

--" Hoài Lâm đệ đang làm gì đó..".

Nàng chợt lên tiếng khiến hân giật thót mình, bật ngựa rút xuống sàn.

--" Tỷ... t.ỷ.. tỉnh rồi sao..".

Hân hoảng sợ run cả người, trán đổ mồ hôi hột, miệng không ngừng lắp bắp giống như gian phu bị bắt gian tại giường.

--" Đệ.. đã làm gì ta...".

Nàng đưa tay sờ lên ngực mình sau đó lại nhìn hân, mặt nàng trở nên hồng phớt.

--" Không.. không có... đệ xin lỗi.. đệ chỉ... đệ..".

Hân cứng họng không biết nói sao, hân không ngờ lại rơi vào tình cảnh éo le như vậy.

--" Đệ muốn tỷ sao...".

Thế nhưng trái ngược với suy nghĩ của hân, nàng lại mỉm cười, nhu tình nhìn hân.

--" Đệ.. đệ...".

Nhìn thái độ của nàng hân càng cảm thấy lạnh người, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

--" Đệ đến đây...".

Nàng khẽ đưa tay ngoắc hân lại.

--" Đệ... đệ xin lỗi, đệ không dám nữa...".

Hân đổ mồ hôi lạnh, lắp bắp trả lời, thằng em vừa nãy to như cột đình giờ bị dọa teo lại suýt chút thì thụt luôn rồi.

--" Ta bảo đệ đến thì đệ mau đến đây đi...".

Thấy hân còn lưỡng lự, nàng có chút nghiêm mặt nói.

Thấy vậy hân cũng bắt đầu dĩ lờn còm bỏ dấy, khép nép bước lại gần nàng, mắt không dám nhìn thẳng mà né sang một bên.

--" Ta hỏi đệ, đệ có.. muốn tỷ không..".

Khi hân đi đến gần, nàng bỗng nắm lấy tay hân, giọng nàng vô cùng nhu tình, bàn tay nàng rất ư là mềm mại, thế nhưng giờ phút này hân còn tâm tư đầu đề mà nghĩ đến, hân đang định quỳ xuống khóc lóc van xin nàng thì nàng lại nói một câu khiến hân đứng hình.

--" Nếu như đệ muốn thì... tỷ cho đệ đó...".

Câu nói của nàng vô cùng nhẹ nhàng, thế nhưng rơi vào tai hân lại như sấm rền, bất ngờ, ngỡ ngàng, hân trợn mắt đứng hình trong ba mươi giây.

--" Tỷ... tỷ cho đệ..".

Hắn cố phun ra từng chữ trong kinh ngạc. Hắn vẫn không tin điều mà hắn vừa mới nghe.

--" Ừm, nếu như đệ muốn...".

Nàng khẽ gật đầu, sau đó lấy tay hắn đặt trên ngực mình. Hành động của nàng khiến dục vọng của hắn trở dậy, áp ứng hỏi.

--" Thật.. thật không..".

--" Thật..".

Nàng gật đầu xác định thêm một lần nữa. Hắn nghe xong mở cờ trong bụng, tâm trí hoàn toàn bị dục vọng che mờ, không còn để ý bất cứ điều gì, bàn tay hắn bắt đầu nhàu nặn bầu ngực nàng.

--" ừm, đệ nhẹ tay một chút..".

Nàng chưa kịp nói hết câu đã bị môi hắn dán chặt, tay hắn như một đầu hung thú không ngừng dầy vò bầu ngực nàng, hai đôi môi quện vào nhau say đắm, lưỡi tìm đến lưỡi, cuốn chặt lấy nhau, hai người rơi vào một nụ hôn nồng cháy. Rồi khỏi môi nàng hắn bắt đầu hôn lên má, rồi chuyển đến cổ nàng, tận hưởng từng centimet trên cơ thể nàng. Hắn kéo toạt chiếc áo mỏng xuống để lộ ra bờ vai trắng nõn nà của nàng, hắn lại tiếp tục hôn, dùng cái lưỡi ma mị liếm khắp vai nàng còn tay không ngừng di chuyển sờ mó khắp nơi làm vai nàng ướt đầm.

--" Umm....".

Mắt nàng lim dim, ngửa mặt lên rên rỉ từng tiếng.

Cuối cùng hắn tháo luôn thắt lưng của nàng ra, tay vạch tung chiếc áo ngủ để lộ ra toàn bộ thân thể nàng trần trụi trước mặt hắn.

--" Tỷ thật là đẹp...".

Nhìn thân hình tuyệt mỹ của nàng hắn không khỏi thốt lên khen ngợi, nàng quả thật là một vu nữ. Tay hắn khẽ vuốt lên khe hở giữa hai chân nàng khiến nàng run lên, sau đó chuyển lên nhàu nặn ngực nàng. Một lúc sau, dưới sự bóp nắn của bàn tay hắn, ngực nàng bắt đầu căng lên hồng hào. Lấy tay ra khỏi hắn lại vùi mặt vào, như một đứa trẻ khát sữa, hắn không ngừng bú liếm bầu sữa của nàng, chốc chốc lại cắn nhẹ một cái khiến nàng rên lên vì sướng. Vắt sạch hết sữa trên vú nàng, hắn bắt đầu chuyển dần xuống rốn và sau đó là khe hở bí mật ở giữa chân nàng, khi hắn vừa chạm đến chòm tơ tiên thì nàng chợt vịn vai hắn lại.

--" Không sao đâu...".

Hắn thăm thì một câu sau đó tiếp tục đi xuống, hắn say sưa thưởng thức đám cỏ tiên, làm cho chúng trở nên ướt đầm. Hai tay hắn nhẹ nhàng chạm vào chân nàng, động thiên thai cũng theo đó mở ra ẩn hiện dưới ánh nền huyền ảo, hắn khẽ nhìn nàng sau đó vục mặt vào đó bắt đầu dùng lưỡi khuấy đảo.

--" Aaa.. ummm.. umm...".

Nàng sung sướng rên lên từng nhịp theo từng chuyển động của chiếc lưỡi của hắn, lưỡi của hắn như có ma lực không ngừng làm nàng sướng khoái, người nàng co giật, đôi tay bám chặt vào đầu hắn, miệng không ngừng rên rỉ.

Sau một hồi chìm đắm trong dòng suối thần tiên, hắn nhô dậy, lột sạch quần áo trên người để lộ ra cái hung vật sừng sững như một cây trụ trời.

--" To quá...".

Nàng kinh ngạc thốt lên khi nhìn thấy cái yyy to ngoai cỡ của hắn.

--" Tỷ thích không..".

--" Của đệ tất nhiên tỷ thích..".

--" Dậy tỷ ngâm nó đi..".

--" Ngâm sao...".

Nàng chóchút ngần ngại, dù sao đối với nàng điều này vẫn còn quá mới lạ.

--" Không sao đâu, rồi tỷ sẽ thích nó cho mà xem..".

Nghe hắn nói vậy, nàng cũng ngoan ngoãn nghe theo, cuối người sát xuống, há miệng ngọc ngà ra ngâm lấy hung vật to tướng của hắn, của hắn to đến nỗi nàng phải há miệng hết cỡ mới có thể ngâm hết. Theo chỉ đạo của hắn nàng bắt đầu dùng lưỡi đảo quanh khắp đầu khắt làm hắn sướng mê, nàng học rất nhanh, càng làm càng thuần thục, không ngừng nhả ra nuốt vào, hắn cần rằng cảm nhận sự sướng khoái mà nàng mang lại, một lúc sau, hắn đã bị nàng làm sướng tột đỉnh, hắn dùng sức đâm dương vật sâu hết cỡ vào miệng nàng tới tận cổ họng, sau đó rống lên, bắn tinh sôi xả vào miệng nàng. Sau khi bắn hắn rút súng ra, tinh dịch bắt đầu chảy ra để lại một vệt trên miệng nàng.

Chưa thoả mãn hắn lại đè nàng xuống, tiếp tục màn la liếm khắp người nàng. Một lúc sau khúc thần côn trở lại, không những căng cứng nó còn to hơn lúc nãy. Rồi khỏi người nàng hắn bắt đầu dạng chân nàng ra, đem nòng súng áp sát cửa động.

--" Ta vào nhé..."

Hắn nói trong hỗn hển.

Nàng không trả lời hắn chỉ khẽ gật đầu. Hắn dùng khuấy nhẹ đầu súng dùng nước của nàng để bôi chơn sau đó tách cửa động từ từ đi vào, từng chút từng chút.

--" Đệ nhẹ một chút, đây là lần đầu của tỷ..."

Khi nòng súng vừa chạm tới nơi trinh trắng của nàng, nàng chột lên tiếng, thủ thi bên tai hắn.

--" Đệ biết rồi..."

Hắn vuốt nhẹ mái tóc nàng sau đó ôm lấy vai nàng, hông chuyển động đem hung vật đẩy sâu vào.

--" Aaaa..."

Nàng khẽ a lên, răng ngà cắn chặt, tay bấu mạnh vào bức rèm che. Dương vật hắn đã nằm gọn trong nàng, phá tan sự trong trắng và cũng lấy đi đời con gái của nàng.

--" Tỷ đau sao..."

Thấy nét mặt nàng nhăn lại hắn khẽ vuốt ve an ủi. Hắn cuối đầu xuống hôn lên môi nàng một nụ hôn ngọt ngào, tay hắn không ngừng mân mê ngực nàng, bên dưới nhẹ nhàng chuyển động, sau một lúc con đau dần giảm đi, nàng bắt đầu thở gấp. Hắn rời khỏi môi nàng, bắt đầu chuyển động nhanh hơn, nàng dần dần bị con sướng khoái bao phủ, mắt lim dim, miệng rên lên ư ư từng tiếng, hắn càng lúc càng nhấp nhanh và mạnh hơn, không gian vang lên từng tiếng lạch bạch của da thịt chạm vào nhau.

--" Aaa.. um.. sướng quá.. đệ nhanh lên đi... aaa..."

--" lạch bạch, lạch bạch..."

--" Aaa.. đúng rồi đó... mạnh lên.. "

--" Lạch bạch..."

--" umm.. đệ làm tỷ sướng quá... aaa... không được.. chậm một chút..."

--" Bạch bạch bạch..."

--" Dừng lại... aaa.. tỷ.. tỷ sắp không chịu nổi rồi... "

Không gian chỉ còn tiếng va chạm cùng với âm thanh khoái lạc của nàng. Trán hắn nổi gân xanh, hắn không ngừng công phá âm hộ nàng, tốc độ nhanh đến cực điểm

--" Aaa.. không được rồi.. tỷ chịu không nổi nữa.. tỷ.. ra đây... aaaa"

--" Aaaa... ta cũng ra đây... aaa"

Cả hai cùng la lên, hắn dùng sức nông thật mạnh vào trong, đem dòng nước trắng đ-c tưới sâu vào trong tử cung nàng. Sau đó cả hai nằm vật xuống giường thờ hỗn hển.

Cả hai người mệt mỏi thiếp đi sau trận chiến dài. Màn đêm lại trở về với im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Giữa đường chặn cướp

Bình minh lên, ánh nắng ban mai chiếu sáng mọi ngõ đường. Lâm Hoài tình dậy sau một đêm đầy mệt mỏi, Thiên Tuyền đã đi ra ngoài từ rất sớm. Vươn vai một cái, hắn lười biếng ngồi gãi đầu. Nhìn dấu vết màu đỏ dưới chân hắn khẽ mỉm cười, mọi chuyện tồi qua chính là sự thật, nghĩ đến cảnh tượng đêm

qua làm đục vọng của hắn lại trở dậy, hắn phóng xuống giường mở cửa đi ra ngoài trong trạng thái thoải thân một trăm phần trăm.

Thiên Tuyền lúc này đang nấu ăn trong bếp, chợt có một vòng tay vòng qua ôm eo nàng.

--"Đệ thức rồi à, có đói không".

Nàng khẽ mỉm cười, vòng tay qua sao đầu sờ lên mặt hắn. Thế nhưng nàng cảm thấy có gì đó không đúng, bên dưới nàng đột nhiên có gì đó cứng cứng đâm vào.

--"Áááááá....".

Nàng la lên khi thứ đó bắt đầu tách cửa mình nàng đâm vào.

--"Hoài Lâm,... aaa.. đệ làm gì dậy.. đang ở trong bếp mà...".

Nàng hơi hoảng, định quay người lại thế nhưng bị hắn ôm chặt khiến nàng không thể nhúc nhích, hắn bắt đầu đẩy đưa hông một cách nhịp nhàng.

--"Aaa.. Dừng lại đi... lờ có người thấy thì sao..".

Nàng không ngừng kêu ngừng lại thế nhưng mộng lại vền ra để hắn ra vào dễ hơn.

--"Um... aaa.. đệ thật hư a... ááá.. nhẹ thôi..".

Nàng sướng khoái rên rỉ từng tiếng, nội tâm có chút ngại ngùng, nàng không ngờ tên đệ đệ này lại dám làm chuyện này với nàng ngay tại đây.

--"Aaaa.. um.. sướng quá.. của đệ to quá làm ta.. aaaa...".

Hắn không ngừng đẩy hông thúc thật sâu vào rồi lại kéo ra, tay hắn vòng lên ngực nàng bàn tay bắt đầu dầy vò bầu sữa căng tròn. Bóp nắn một hồi vẫn chưa thấy đã, hắn đưa tay kéo toạt vai áo nàng xuống, khiến bầu vú căng tròn của nàng nhảy ra ngoài, đung đưa theo từng nhịp đẩy của hắn.

--"Aaaa... Mạnh lên nữa đi chàng.. thiếp sướng..".

Nàng đã bị cơn sướng làm mê mị, không còn quan tâm mình đang đứng ở đâu, không ngừng rên la trong khoái lạc. Bên dưới nàng giờ ướt đầm khiến mỗi khi va chạm lại vang lên tiếng bẹp bẹp vui tai.

Đột nhiên hắn dừng lại, sau đó bế nàng lên đem nàng đặt lên bàn ăn, tiếp tục đâm dương vật vào nhấp liên hồi.

--"Aaaa... sướng quá.. mạnh lên nữa chàng ơi.. đâm chết thiếp đi.. um um..".

Nàng không ngừng uốn éo trên bàn, tay bầu chặt góc bàn miệng không ngừng phát ra âm thanh khoái lạc. Hắn như một cái máy không ngừng đâm vào nàng với tốc độ không tưởng. Cái bàn lắc lư dữ dội tưởng chừng sắp sập, những tiếng kêu kệt cùng âm thanh va chạm lạch bạch không ngừng vang lên khắp căn phòng.

Một lúc sau.

--"Áaaa... chàng ơi chết thiếp rồi.. thiếp chịu hết nổi rồi.. aaaa.. chàng ơi thiếp ra... aaa".

--"Aaaaa....".

Hắn nhấp thêm vài cái thật mạnh rồi bắn sỏi xả vào trong nàng.

....

--"Hừ... đệ thật là hư..".

Nhìn chất lỏng màu trắng đang chảy ra từ âm hộ nàng nhẹ nhàng yêu hắn. Hắn mỉm cười sau đó đặt môi lên môi nàng, hai người lại rơi vào một nụ hôn ngọt ngào mà không hay phía bên ngoài cửa sổ có một kẻ đang đứng và thấy hết tất cả.

.....

Sau khi ăn xong cũng là lúc hắn chuẩn bị ra đi, sau khi đưa hành lý cho hắn, nàng không ngừng bịn rịn chia tay, hắn thấy nàng như vậy cũng không nỡ đi, thế nhưng hắn không thể ở đây mãi được, hắn cần ra ngoài để phát triển, khám phá thế giới này, với lại nàng vẫn còn ở đây, rảnh rồi lại trở về. Thế nên hắn vẫn quyết định ra đi.

.....

--"E hèm..".

Ra khỏi thôn sơn một đoạn thì Hồng lão trong đầu đột nhiên lên tiếng.

--" Sư Phụ người xuất quan rồi sao..".

Hắn vui mừng hỏi han..

--" Ừm..".

Lão giọng nhàn nhạt trả lời.

--" Sư phụ người xuất quan lúc nào".

--" Hừ.. lúc người đứng trong bếp".

--" Ách, thế người, người có...".

--" Có.. ta thấy hết rồi.. Hừ.. người đó vừa vô sỉ vừa bỉ ổi không ngờ lại còn là một tên dân tộc, ngay cả tỷ tỷ của mình mà cũng không tha...".

--" Sư phụ à, người không cần phải mắng đệ tử mình tệ hại đến thế chứ, với lại nàng cũng không phải tỷ tỷ ruột của ta a".

Hắn chống chế nói một câu.

" Thế nhưng những lời hắn nói hoàn toàn là sự thật, dù linh hồn hay thể xác nàng đều không có liên hệ với hắn, nàng cũng không phải tỷ tỷ của Hoài Lâm, thân phận của hắn cũng vậy thế nhưng sau này hắn mới biết được điều này".

--" Hừ người tưởng ta sẽ tin sao..".

Lão giọng điệu khinh thường nói.

--" Hàizz.. Tin hay không thì tùy người... àk mà sư phụ nè lúc đó người có cảm giác gì hay không".

--" Người còn hỏi nữa.. tất nhiên là có rồi".

--" Vãi.. đây là người chiếm tiện nghi của ta rồi còn gì".

--" Hừ... người nghĩ ta cần cái tiện nghi đó của người sao".

--" Dù sao người cũng chiếm rồi, ta có cảm giác là người ăn ốc rồi bắt ta đổ vỏ".

--" Cái đầu người, ta ăn ốc bao giờ".

Sư đồ hai người cứ thế đi về phía trước....

.....

Trong căn nhà trên đỉnh núi, Thiên Tuyền đang đứng rửa bát trong bếp, chợt một vòng tay ôm lấy ngực nàng.

--" Đệ không phải đi rồi sao, sao giờ lại về..".

Nàng mỉm cười nắm lấy bàn tay ấy, bỗng nàng cảm thấy bàn tay ấy có chút khác lạ, nàng nhanh chóng quay người lại.

--" Từ thúc, sao lại là thúc..".

Người đó không phải là Lâm Hoài mà là KHương Lão Tứ, là một lão trung niên trong thôn, mặc dù đã có vợ con thế nhưng lại say mê Thiên Tuyền. Hôm nay lúc đi ngang bắt gặp nàng cùng Lâm Hoài đang ư ư a a, thế nên lão đã lập ra kế hoạch này để chịch nàng.

--"Ồh ồh.. là ta đây, lúc này ta đã thấy hết rồi.. nàng cùng đệ đệ nàng....".

--" Thấy hết sao..".

Nàng có chút bất ngờ lẫn kinh ngạc.

--" Đứng dậy, nhưng nàng yên tâm đi ta sẽ không nói với ai đâu... Tuyền nhi, ta thích nàng lâu rồi, nàng đến với ta đi, ta sẽ yêu thương nàng mà".

Lão vịn chặt tay nàng, định dùng bí mật này uy hiếp nàng làm tình với lão. Thấy nàng không có phản ứng, lão mừng rơn, vừa định cúi xuống hôn ngực nàng thì lão chợt cảm thấy bụng nhói đau.

--" Ầm....".

Lão hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy mình bị nằng đấm một đấm, bay xuyên vách văng ra ngoài, dùng mặt tiếp đất lấy răng cày đường...

--" Hừ, Dâm tặc vô sỉ cũng đòi chạm vào ta, nằm mơ..."

Nàng phúi phúi vai áo khinh bỉ nói..

....

Trên Con đường mòn, có một thiếu niên đang cố đi thật nhanh, thiếu niên mặc trên người một bộ hoa phục chứng tỏ là con nhà quyền quý, thế nhưng nhìn mặt hắn lại lén lén lúc lúc vô cùng khả nghi.

Đột nhiên từ trong bụi rậm một người bật mặt nhảy ra.

--" Đứng lại, Đường này là ta mở, cây này do ta trồng, nếu muốn đi qua đây, để lại tiền mãi lộ..."

Người bật mặt kia cầm một con dao, luyên thuyên nói một câu, vừa nhìn đã biết phường đạo tặc.

--" Ngươi, ngươi muốn gì.. "

Thiếu niên có chút sợ sệt ấp úng nói.

--" Ê.. tên kia, ngươi có bị ngu không đây, cướp đây, mau nộp hết tư trang ra ta sẽ tha cho ngươi một mạng".

Người bật mặt chính là Lâm Hoài, hắn lúc này đang quơ con dao trên tay bộ dáng vô cùng tiêu sái.

--" Ngươi là cướp".

Thiếu niên vẫn ngờ nghệch hỏi. thế nhưng trong lòng hắn thầm chửi" Khốn kiếp đang định đi chịch gái mà lại gặp thằng này".

--" Dậy ngươi nghĩ ta là ăn xin chắc".

Hắn tức giận nặng một câu, thằng này bị ngu là cái chắc.

--" Cướp gia gia, ta nghèo lắm, không có tiền a, nhà ta nghèo ba má lại đông.. ba la.. ba la..."

Thiếu niên xuống nước than khóc khiến ai nhìn cũng phải muội lòng, ngay cả Lâm Hoài cũng phải bái phục tài diễn xuất của tên này..

--" ngươi ăn mặc sang trọng như đây còn dám gạt ta, ngươi có tin là ta thiếu trước giết sau hay không".

Lâm Hoài tức giận quát lên.

Thiếu niên thấy hắn như dậy cũng khúm núm móc ra một túi tiền đưa ra, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

--" Cướp gia gia, đây là tất cả của ta, dùng để mua thuốc cho mẫu thân..."

--" Nhiều lời, còn không rút..".

Lâm Hoài cầm túi tiền trên tay vui vẻ đuổi người.

Thiếu niên thấy vậy cuối gằm mặt xuống bỏ đi thế nhưng trong bụng cười thầm " Đồ ngu, vài đồng rác mà ngươi cũng cướp..."

.....

--" Tên kia đứng lại..."

Đang đắc ý đột nhiên bị gọi lại làm hắn biến sắc.

--" Đại.. đại nhân có chuy... bóp..."

Chưa nói hết câu hắn đã bị túi tiền bay vào mặt.

--" Tên khốn kiếp nhà ngươi còn dám lừa ta. "

Mặt Lâm Hoài đằng đằng sát khí, hắn vô cùng tức giận, nếu không có sự phụ nói, hắn còn không biết mình bị lừa, con dao trên tay hắn đột nhiên lơ lửng sau đó hướng phía mi tâm của thiếu niên bay tới.

--" Đại nhân tha mạng...".

Thiếu niên thấy cảnh tượng trước mắt thì hoảng sợ, chân nhũn ra, cả quần cũng ướt, lập tức quỳ xuống van xin.

--" Còn không lấy ra, đợi ta giết ngươi xong rồi lấy sao..".

Con dao sắp chạm vào chân thiếu niên thì dừng lại, Lâm Hoài tức giận quát lên.

--" Đây Đây,... xin đại nhân tha cho ta.. ".

Thiếu niên vội vàng lột chiếc nhẫn trên tay cung cung kính dâng lên. Lâm Hoài không chân chừ thu lấy chiếc nhẫn, thuận chân đá thiếu niên một cái khiến hắn bị phản lực* trần bay vài chục mét mới tiếp đất, mặt sắp xuống móng chổng lên.

- Phản lực là một hiệu dụng của Linh Nguyên lực sẽ giải thích trong chap sau...

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Khuấy động mặt hồ

- Phản lực là một hiệu dụng của linh nguyên lực, khi dùng linh nguyên lực tấn công sẽ không gây ra sát thương thể nhưng lại có thể bỏ qua cấp độ trực tiếp đánh bay địch thủ, tùy thuộc vào lực đánh cùng linh nguyên lực mà khoảng cách sẽ gần hay xa, nhẹ thì vài chục mét, mạnh thì vài cây....

.....

--" Hừ, dám gạt ta, cho ngươi biết thế nào là lễ độ..".

Lâm Hoài nhìn thấy thiếu niên nằm sấp mặt dưới đất khinh bỉ nói một câu. Sau đó bắt đầu xem xét chiến lợi phẩm vừa thu được.

--" Hàizzzz... Không ngờ ta lại sa đoạ đến mức phải làm cái việc nửa đường chặn cướp này thật là mất mặt mà...".

Hồng lão trong đầu hắn không ngừng thờ dài than.

--" Ài.. sư phụ à cái gì mà mất mặt chứ, hiện tại sư đồ chúng ta nghèo rớt mồng tơi, nếu không kiếm chút làm sao mà sống đây... àh mà cái này là cái gì...".

Hắn cầm chiếc nhẫn trên tay dò xét mãi mà không biết sử dụng như thế nào.

--" Cái này là trử vật giới chỉ, không ngờ trên người tiểu tử kia lại có thứ này, gia thế đúng là không nhỏ, cũng may là nó không bị phong ấn nếu không thì phiền rồi,....".

--" Ngon cơm rồi, nếu như là gia thế bự thì đồ vật bên trong chắc cũng không kém a... Cái này sài sao sư phụ".

Hắn phấn khích soa tay, liếm liếm môi.

--" Ngươi chỉ cần đem một tia hồn lực truyền vào là có thể xem được đồ vật bên trong".

Hắn nhanh chóng làm theo, đem một tia hồn lực truyền vào giới chỉ.

--" Woa... Lần này phát thật rồi.. ".

Hắn mừng rỡ hô lên, bên trong giới chỉ có hơn một ngàn lạng vàng, đan dược, còn có một thanh linh khí sơ cấp, cùng vài thứ linh tinh...

--". Cái này... vãi, không phải ba con sâu(bcs) sao.. í dùi ui... kinh quá..".

--" Còn cái này... whái.. sextoy à....mền đét, cái này sài được".

--" còn này là thứ gì nữa đây..".

Hắn cầm trên tay một bình sứ màu trắng, gãi đầu dò xét.

--" Dục tiên dục tử đan, không ngờ tiểu tử đó lại có thứ này..".

Hồng lão giọng điệu có chút kinh ngạc.

--" Sư phụ nói đây có nghĩa là...".

--" Ừm, có thể gọi là xuân dược cao cấp cũng được, chính là dùng vô số thảo dược cao cấp, sau đó kết hợp với tỉ lệ hoàn hảo đem luyện một ngày một đêm mới thành, có tác dụng kích thích phụ nữ lâm vào trạng thái hưng tình cực độ, diệu dụng vô cùng, chỉ cần ngửi thấy hay dính vào da liền trúng độc... là một cực phẩm trong thuốc kích dục".

Hồng lão thao thao bất tuyệt một hồi, một bài thuyết trình đậm chất nhân văn.

--" Bá vậy sao, lần này thom rồi.. Hắc hắc".

Hắn nhìn bình sứ trên tay như nhìn bảo vật, cẩn thận bỏ vào giới chỉ..

--" Hừ, vừa đem theo ba con sâu, vừa có xuân dược chắc chắn là không có ý đồ tốt rồi, không may cho hắn lại gặp ta... một đại anh hùng thế thiên hành đạo.. hắc hắc...".

Hắn vênh mặt lên trời cười ha ha.

--" Oẹ.. ta nhớ ba vạn năm nay ta đâu có ăn gì đâu, sao giờ lại buồn nôn thế nhò".

--" Người có thói đã kích dục tử nữa được không.... À mà sao sư phụ biết rõ quá đây.. ".

Hắn tò mò hỏi.

--" Ta từng là tông sư luyện đan, làm sao không biết thứ này chứ...".

--" Nhưng phải làm rồi mới biết rõ như thế, có phải sư phụ đã từng dùng thứ này rồi đúng không..".

--" Người nghĩ ai cũng vô sỉ như người sao.. ta năm xưa anh tuấn tiêu soái, biết bao cô nương quỳ dưới chân xin ta ân ái ta còn không màng..".

--" Xiii... không tin...".

--" Không tin tùy người, nhớ năm xưa.....".

Lại thao thao bất tuyệt một màn

.....

--" Woa... sư phụ, người nói xem, cái này là đào tiên hay buri a...".

--" Hừ tên dâm tặc nhà người còn dám hỏi ta,... ta nghĩ cái này chắc là đào tiên,...".

--" Ấc... nếu con là dâm tặc thì người là đại dâm tặc a...".

Hắn lúc này đang nằm trên cành một cây tùng lớn, bên dưới là một hồ nước trong veo, trong hồ nước là một nữ nhân đang thoả thân. Dưới làn nước có thể trông thấy bầu ngực nàng đang đung đưa, nàng vui vẻ đùa giỡn cùng con sóng, khung cảnh như tiên làm động lòng người.

--" Hừ, người dám mắng sư phụ mình là đại dâm tặc sao..".

--" sư phụ à người không thể chối bỏ sự thật được a.. Rằng người chính là trâu già khoái gặm cỏ non..".

--" Cái gì mà trâu già rồi cỏ non... người có ý gì đây...".

--" Không có gì,.. không có gì.. hi hi".

--" Không có gì... thái độ của người bán đứng người rồi... àh ta quên nói cho người biết nàng ta chính là luyện hồn giả hậu thiên cấp một a, người ráng mà nhòm ngó cẩn thận, để nàng ta phát hiện người lên xem nàng tắm thì người không xong đâu...".

--" Con không xong thì chắc sư phụ xong chắc...".

Hắn khinh khinh trả lời.

--" Bởi vậy người phải cẩn thận hơn... còn trả treo nữa thì biết tay ta".

--" Không nói với sư phụ nữa... ta nghĩa gái còn hay hơn...".

Hắn nằm trên cây nhìn mỹ nhân dưới hồ mà chảy nước dãi, nàng quả thật vô cùng xinh đẹp, mi dài, da trắng, làn môi mọng đỏ, nhất là bầu ngực kia vô cùng hồng hào non mịn, vừa nhìn đã muốn bóp,... nhìn nàng tung tăng dưới nước dục vọng hắn lại trở dậy, trong đầu loé lên một suy nghĩ gian ác. Dục tiên dục tử đan... rướn người tới phía trước một chút hắn vói tay lấy bình sứ trong giới chỉ ra, bóc lấy một viên đan nhỏ màu hồng sau đó thả xuống.

--"Tòm...".

Một âm thanh vui tai vang lên, viên đan rơi vào trong nước nhanh chóng tan ra, mỹ nhân mãi mê tắm nên không hay biết chuyện sắp xảy ra.

--"Vô sỉ, đê tiện...".

Hồng lão không ngừng mắng hắn.

--"Su phụ, đây là nhu cầu cá nhân a, chẳng lẽ người không muốn trải nghiệm sao..".

--"Hừ mặc kệ người...".

Hồng lão nói xong thì im bặt, hắn cũng không thèm quan tâm đến lão mà đưa mắt nhìn xuống dưới.

Đan được bắt đầu có tác dụng, mặt nàng dần đỏ ửng lên, trong người cảm thấy nóng bức, khe hở giữa chân ngựa ngứa khó chịu, tay nàng bắt đầu vuốt ve lên cổ rồi lên má sau đó thì chuyển xuống ngực, nàng không ngừng vuốt ve nắn bóp ngực mình, vẫn còn cảm thấy khó chịu nàng đem tay còn lại khẽ mân mê âm hộ, nàng uốn éo dưới nước như một con rắn, miệng rên rỉ từng tiếng.

Hắn nhìn nàng đã bắt đầu hứng tình liền vui mừng, trong đầu thầm khen dục tiên dục tử đan này quả nhiên là thứ tốt. Hắn nhanh chóng leo xuống, sau đó đem y phục cởi hết ra để lộ thân hình cường tráng cùng hung vật sừng sững... hắn từ từ đi đến trước mặt nàng.

Nàng đang mãi mê chìm đắm trong đam mê do chính mình đem lại, tay nàng không ngừng khuấy động cửa tiên, nước từ bên trong chảy ra hoà vào nước hồ, thế nhưng cho dù có mạnh tay thế nào nàng vẫn không cảm thấy thỏa mãn. Đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một nam nhân, nhìn thân cường tráng kia, ánh mắt nàng trở nên thêm khác, đây chính là thứ nàng cần lúc này, là thứ có thể lấp đầy con khao khát đang dày vò khắp cơ thể nàng. Không cần quan tâm người trước mắt là ai, nàng nhào vào ngực hắn, môi nàng khẽ tìm đến môi hắn, dán chặt vào, nàng say đắm trao cho hắn nụ hôn đầu đời trong dục vọng, lưỡi khao khát quện chặt vào nhau. Nụ hôn kết thúc, nàng rời khỏi môi hắn chuyển xuống hôn ngực hắn, tay hắn không ngừng nắn bóp ngực nàng. Rồi nàng chợt lặng xuống nước, tìm đến hung vật giữa hai chân hắn, tham lam ngậm vào, lưỡi nàng không ngừng khuấy đảo lên đầu khát làm hắn mê mẩn. Nàng tham lam ngậm hung vật của hắn cho đến khi hụt hơi mới chịu ngoi lên. Hắn bế nàng lên, để nàng nổi bông bênh trên mặt nước, bắt đầu tham lam ngậm lấy ngực nàng, tay hắn cũng không chịu yên mà tìm đến động tiên mà nghịch phá, nàng không ngừng kêu la khoái lạc, tay nàng ôm chặt lấy hắn như sợ hắn bỏ chạy.

Một lúc sau ngực nàng bị hắn ngậm đến sưng đỏ, âm hộ cũng đã nhón nhọt vì dâm thủy, hắn biết nàng đã hứng tình đến cực điểm. Hắn liền đưa nàng vào bờ, bế nàng đặt lên một tảng đá, dặng chân nàng ra, đem hung vật cạ cạ vào động tiên. Bị hung vật không ngừng cạ vào làm nàng thêm khát muốn phát điên, hận không thể đem nó nhét vào ngay lập tức, ánh mắt nàng nhìn hắn như muốn cầu xin, rằng hãy đâm thử đó vào đi, tiếp chịu hết nỗi rồi... Hắn nhìn nàng khẽ mỉm cười, cũng không muốn hành hạ nàng thêm nữa, hung vật bắt đầu tách cửa động đi vào.

--"Aaaaa...".

Nàng la lên một tiếng khi hung vật kia xé tang màng chắn chui ngập vào, âm thanh của đau đớn nhưng cũng là sự thỏa mãn thêm khát dục vọng, sự đau đớn của lần đầu tiên nhanh chóng bị dục vọng che lấp, nàng khao khát nhìn hắn, tay nàng vuốt ve lên bờ ngực tròn mịn, răng khẽ cắn làn môi mọng, vô cùng khiêu gợi. Hắn bắt đầu đẩy đưa hông nhịp nhàng, hung vật không ngừng chui ra rồi lại chui vào.

--"Aaaaa.... aaa... umm..".

Nàng rên lên sướng khoái mỗi khi hung vật của hắn đâm sâu vào trong. Nàng liên tục uốn éo trên tảng đá, ánh mắt lịm dim đắm chìm vào trong con khoái cảm.

--"Bạch, bạch...".

--"Ừm. Ummm... aaaa....".

Hắn không ngừng đâm hung vật vào trong nàng, nàng lại run lên sau mỗi cú đâm cuồng bạo của hắn, bầu ngực căng tròn tung tăng nhảy múa.

Sau một lúc hắn bắt đầu đổi tư thế, hắn kéo nàng xuống, để nàng đứng chống tay vào tảng đá, còn hắn thì đứng phía sau đâm tới.

--"Aaa... aaaa.. aaa.. um. kimuchi...".

--"Bạch, bạch...".

Không gian như chỉ còn hai người cùng với những âm thanh khoái lạc vang vọng. Lúc này bên bờ hồ vô tình có vài đầu hung thú giống cái đi ngang qua vô tình uống nước hồ cũng bắt đầu phát dục không ngừng chạy vào rừng tìm kiếm hung thú đực để hiệp dâm... Mãng rừng im ắng giờ trở nên ồn ào bởi những âm thanh gầm gú của hung thú, hàng chục cặp hung thú thi nhau làm tình cảnh tượng từ trước tới nay chưa từng xảy ra....

--" Aaaa... ummmm...".

--" Bạch, bạch...".

Trán hấn nổi gân xanh, răng cắn chặt, tay ôm chặt eo nàng không ngừng thúc hung vật vào động tiên. Nàng la hét kêu gào theo từng nhịp đẩy của hấn...

--" Aaaaaa....".

Hấn rống lên một tiếng sau đó đâm thật mạnh vào tận tử cung nàng sao đó bắn tinh xối xả. Nàng sung sướng hét lên hoà vào tiếng gồng của hấn, hai chân nàng run run, người không ngừng co giật, nàng khiêu xuống nước, dựa lưng vào tảng đá, thở hổn hển, tinh dịch từ cửa động tràn ra trôi lơ lửng trong dòng nước.

Hấn cũng mệt mỏi ngồi xuống cạnh nàng, nàng khẽ tựa đầu vào vai hấn thiếp đi, hấn ngồi nhìn tuyệt sắc giai nhân bên cạnh khẽ mỉm cười.

Thấy nàng ngủ say, hấn định bỏ đi, thế nhưng hấn cảm thấy như dậy thật quá dễ hèn, bi ối. Dù gì cũng chịch con người ta rồi, nếu bỏ đi như dậy thật không đáng mặt nam nhi. Nghĩ như vậy hấn cũng không bỏ đi nữa, tựa đầu vào tảng đá cùng nàng thiếp đi bỏ mặc những tiếng hung thú đang gào gống xung quanh.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vô sĩ đến cực độ

Chộp mắt một cái đã là xế chiều, ánh mặt trời đã ngã về tây. Cạnh bờ hồ có một đôi nam nữ đang ngủ say, vẻ mặt của cả hai tươi tắn vô cùng, bỗng nhiên nữ tử chột mờ mắt, nàng ngẩn đầu lên đưa đôi mắt đẹp mơ màng nhìn nam tử nằm bên cạnh nàng, hấn ngủ thật là đẹp, vẻ mặt hấn thật thanh thản. Đột nhiên trong mắt nàng hiện ra dị quan, và rồi là hoảng hốt....

--"Áaaaaaa.....".

Bốp..

Lâm Hoài chột nghe tiếng hét thất thanh mơ mơ màng màng tỉnh dậy, còn chưa kịp nhận ra chuyện đã bị ăn một tát vào mặt.

--" Tên khốn kiếp, ngươi đã làm gì ta...".

Nàng tức giận quát lên, tay ngọc khẽ động lập tức làn nước hiền hòa bỗng biến thành cuộn bạo rồi hoá thành một cột nước đem hấn đánh bay lên không. Hấn lộn trên không mấy vòng sau đó đâm sầm vào một thân cây đánh hự một tiếng rồi té sấp mặt xuống đất.

Nữ tử xinh đẹp sau khi quẩn ta cái boon ý quẩn cho hấn bỏ hành thì cũng phi thân lên bờ chộp lấy y phục sau đó nhanh chóng đi vào bụi rậm.

--" Hơ hơ.... ".

Lâm Hoài lồm cồm bò dậy, đầu óc choáng váng, mơ hồ còn có sao bay vòng quanh. Hấn nhỏ phèo đám đất vừa cạp trong mồm ra. Vô duyên vô cớ vừa tỉnh dậy đã ăn hành. Đang ngồi ngơ ngát hấn bỗng cảm thấy trên cổ chột lạnh lạnh, hấn ngẩn đầu lên nhìn thì hoảng sợ thót dái, trên cổ hấn lúc này có một thanh kiếm dài mười xích đang kề vào, lưỡi kiếm sáng bóng, lung linh trong nắng, mà người cầm kiếm không ai khác chính là nữ tử cùng hấn tí ta tí tởn dưới hồ lúc nãy, sắc mặt nàng lúc này vô cùng khó coi, không những thế còn lộ ra tia sát ý nhàn nhạt.

--" Cô.. Cô nương, hãy nghe ta giải thích...".

Nhìn nàng sắc mặt hấn chuyển thành màu đen, trong lòng thầm hỏi hận tại sao lúc này không bỏ trốn.

--" Ngươi dám làm nhục ta, ta phải giết chết ngươi...".

Nàng giận dữ quát lên tay lập tức vung kiếm lên chém qua, đường kiếm đi rất nhanh cơ hồ còn nghe tiếng gió rít lên.

Hấn kinh hãi ngã người xuống tránh né, đường kiếm lướt qua suýt vào thân cây một vết cắt rất sâu, nàng không ngừng lại mà vòng kiếm một lần nữa đâm xuống. Hấn nhanh chóng đập tay xuống đất hất người lên không ngay lúc đó mũi kiếm cũng lao tới cắm phập xuống đất, thế nhưng lúc hấn còn lơ lửng trên không nàng lại một kiếm chém tới, không hoảng loạn hấn tiếp tục soay người một vòng tránh khỏi một kiếm sau đó chao đảo tiếp đất, mặc dù tránh được thế nhưng trường bào trên lưng hấn bị cắt một đường dài máu tươi tràn ra.

--" Cô nương... nghe ta giải thích.... lúc này ta sau khi uống nước dưới hồ liền mất đi.... ý thức, không còn biết gì hết... ta không biết đã làm gì với cô

nương nữa...".

Hắn vừa tránh né vừa không ngừng giải thích, tất nhiên chỉ là nói sáo.

--" Chớ nhiều lời... ngươi chết đi cho ta...".

Nàng hoàn toàn không nghe những lời hắn nói điên cuồng chém tới, mỗi đường kiếm đều muốn lấy mạng hắn.

Hắn không ngừng vật tránh né, cũng may chỉ là những cú chém bình thường chứ thật sự dựa vào cấp độ hậu thiên tầng một của nàng thì hắn đã sớm đầu lia khỏi cổ chết không toàn thây rồi. Thế nhưng dù chỉ là những đường kiếm bình thường của nàng cũng đã làm hắn ăn không tiêu không ngừng thi triển Linh Nguyên hộ thể tránh né.

"Linh Nguyên hộ thể chính là một diệu dụng đặc biệt của linh nguyên lực, dùng linh nguyên tạo thành một lớp bị bảo hộ cơ thể, giống như lươn mà cũng như bong bóng bay, hoàn toàn không thể đánh trúng hay bắt lấy vô cùng ảo diệu, thế nhưng có một nhược điểm chính là nếu gặp đối thủ càng mạnh lượng tiêu hao sẽ càng lớn".

Những đường kiếm của nàng khi vừa chạm vào người hắn đã bị một lực lượng vô hình đẩy ra khiến lưỡi kiếm trượt qua mà không cắt vào hắn. Cảm nhận tình huống không ổn hắn liền soay người bỏ chạy, nàng tất nhiên là đuổi theo. Hắn không ngừng dùng gia tốc chạy như điên theo bờ hồ, nàng tay cầm đoản kiếm cũng không ngừng bám sát.

Bất chợt hắn dừng lại, ngay cả nữ tử kia cũng dừng tại chỗ, cả hai người mặt ngơ ngát, mắt tròn tròn, miệng há ra, trước mắt họ là một cảnh tượng họ chưa từng thấy bao giờ. Cách họ chừng vài chục mét đằng kia là hai đầu hung thú, một đực một cái đang giao hoan cuồng nhiệt, thế nhưng lạ ở chỗ là con đực lại nằm ngửa ra tứ chi hướng lên trời, trong khi con cái lại ở trên không ngừng nhấp nhô, cơ hồ còn có thể nhìn thấy hung vật to bằng bắp đùi lúc ẩn lúc hiện.

--" Vãi... tui nó cũng biết chiêu này sao...".

Lâm Hoài kinh ngạc thầm hô trong lòng.

Cả hai đầu hung thú chẳng hề quan tâm đến họ mà chỉ mãi mê gào gống trong hoan lạc. Nữ tử nhìn hoang cảnh trước mắt nhìn đến dại ra, ánh mắt thơ thần, mặt có chút đỏ ửng, không tự chủ nàng bước tới đứng gần hắn.

Hai đầu hung thú lúc này đã đến lúc cao trào nhất, cả hai đồng loạt gống lên một cái rồi gục xuống hỗn hênh thờ.

--" Chúng đã uống phải nước hồ nên mới hành động như vậy, chúng ta lúc này cũng bị như vậy..".

Hắn nhìn hai đầu hung thú kia thông thả nói.

--" Như vậy sao....".

Nàng có chút thất thần, mắt vẫn dán chặt lên hai đầu hung thú.

--" Ừm, tất cả mọi chuyện là ngoài ý muốn, ta thật sự không cố ý..".

Hắn nói bằng giọng trầm trầm, có chút điềm đạm.

--" Ta biết không phải lỗi của ngươi, thế nhưng.. thế nhưng chúng ta thật sự đã làm như thế.... ta.. ta làm sao đối mặt với người khác....".

Nàng hai mắt rung rung rồi chợt òa lên khóc..

--" Ta.. ta..".

Hắn nhìn thấy nàng khóc thì bối rối vô cùng, miệng lắp bắp...

--" Ta.. ta không muốn sống nữa...".

Bất chợt nàng vùng đoản kiếm định kẻ lên cổ.

--" Cô nương chớ kích động..".

Hắn thấy nàng thì hoảng hốt vùng tay gạt bay thanh kiếm, thanh kiếm đảo một vòng trên không rồi cắm phập xuống đất, tay hắn cũng bị thương sau cú anh hùng.

--" Cô nương chớ đại đột, có gì từ từ nói..".

Hắn nhẹ an ủi nàng.

--" Sau ngươi không để ta chết đi, ta biết ngươi không có lỗi, ta không thể trách ngươi, nhưng ta không còn mặt mũi sống nữa... ta...".

Nàng mặt mũi tèm lem nước nỏ khóc, sau đó lại định lao tới thanh kiếm một lần nữa. Hắn thấy vậy liền phi ta ôm chặt lấy nàng.

--" Cô nương, nghe ta nói.. cô đừng làm chuyện dại dột, ta.. ta sẽ chịu trách nhiệm mà..".

Hắn vừa ôm chặt nàng không cho nàng vùng vẫy vừa cắn răng nói.

--" Ngươi nói sao...".

Nàng nghe hắn nói có chút sững sờ, liền ngưng giãy dựa mà soay người lại bất chợt mặt hai người đối diện nhau, chỉ một chút nữa là chạm vào nhau.

--" Ta nói ta sẽ chịu trách nhiệm, ta sẽ cưới nàng làm thê tử...".

Hắn khẽ ôm nàng đầm đìa ôn nhu nói, giọng điệu như nước.

--" Ta.. ta làm sao tin được ngươi...".

Nàng có chút lưỡng lự không tin, thế nhưng đã thôi không khóc nữa...

--" Cô nương không tin ta sao, ta mặc dù không tốt lắm thế nhưng cũng là một chính nhân quân tử, sẽ không làm ra chuyện vô sỉ chối bỏ trách nhiệm như đây..."

Nét mặt hắn nghiêm trang, anh tuấn tiêu soái, rõ ràng là vô sỉ đến cực độ, nói dối không chớp mắt, da mặt dày hơn cả đôi đũa.

--" Ngươi,... ngươi nói thật..".

Nàng nghe hắn nói có chút siêu lòng tin tưởng, dù sao nàng cũng là một thiếu nữ tâm trí đơn thuần còn hắn lại là một con cáo gian xảo, nói thế nào nàng cũng không thể thoát khỏi hắn.

--" Thật..".

Hắn gạt đầu định ninh.

--" Ta tin ngươi, thế nhưng ngươi phải đi nói chuyện với phụ mẫu ta mới được".

Nàng vẻ mặt giãn ra, có chút cười thế nhưng vẫn chưa hết nghi ngờ.

--" Ấc, có cần dậy không".

Hắn có chút khó xử nói.

--" Ngươi ngươi muốn đổi ý, ngươi gạt ta".

Nàng giãy nảy lên.

--" Không phải không phải.. ta không gạt nàng mà ta có chuyện khó nói...".

Hắn bối rối giải thích, vẻ mặt trầm xuống.

--" Ngươi có chuyện gì".

Nàng thấy hắn có chút quan tâm hỏi.

--" Ta thân phận nghèo hèn, phụ mẫu đã không còn, chỉ sợ phụ mẫu nàng không chấp thuận".

Hắn mặt buồn rười rượi, u uất nói.

--" Phụ mẫu ta rất thương ta ta nghĩ họ sẽ chấp thuận thôi, ngươi đừng lo".

Nàng như cây mềm trước gió, bị hắn nói làm xiêu lòng, nhẹ nhàng an ủi hắn.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lên Thiên Sơn môn 1

"Được rồi, ta không sao, ta sẽ cùng nàng đi gặp phụ mẫu nàng, dù họ có đồng ý hay không ta cũng sẽ đi..."

Hắn lắc đầu ảo não, nội tâm bất đắc dĩ không thôi, trong lòng rối như tơ vò, hắn thật không muốn đi chút nào. Thế nhưng thái độ cùng lời nói của hắn lại làm nàng động lòng, còn tưởng là hắn vì nàng mà hi sinh, dù có khó khăn cách mấy cũng sẽ vượt qua, nàng nhìn hắn cảm động suýt nữa thì khóc luôn rồi.

--"Huynh yên tâm, huynh có lòng với ta như vậy chắc chắn phụ mẫu ta sẽ không làm khó huynh đâu..".

Nàng cầm lấy tay hắn, ánh mắt nhu tình tràn trề.

--"Ừm, ta cũng mong như vậy, được rồi nhà nàng ở đâu, àh mà ta còn chưa biết tên nàng là gì..."

Hắn thở dài một cái lại quay sang hỏi nàng.

--"Ách, ta ta quên mất, ta tên là Hồ Nhạc Phi, còn huynh..".

Nàng nghe hắn nói thì giật nảy mình, chợt nhớ ra là này giờ chỉ lo đuổi đánh mà không để ý cái gì hết, cả tên hắn cũng không thèm hỏi. nghĩ lại trên mặt nàng thoáng qua nét ngại ngùng.

--"Nhạc Phi, tên thật đẹp..".

Hắn gật gù khen ngợi một tiếng làm đôi má nàng ửng hồng kiều mị.

--"Nhà nàng ở đâu..."

Hắn nở nụ cười điềm đạm hỏi.

--"Nhà mụ ở Thiên Sơn..."

Nàng chỉ tay về phía ngọn núi cao ở gần đó mỉm cười nói.

--"Thiên Sơn, chẳng lẽ nhà mụ là ở Thiên Sơn môn..."

Hắn hoài nghi nhìn nàng.

--"Ừm, mụ ở thiên sơn môn.. huynh cũng biết thiên sơn môn sao..".

--"Ừm, ta có biết một chút, nghe nói đó là một đại môn phái ở Bàn Nguyên quốc này, được rất nhiều người khính nể..".

Hắn vô cùng kinh ngạc, không ngờ nữ nhân này lại có thân phận cao như vậy. Mấy ngày qua lưu lạc hắn cũng nghe ngóng được nhiều thông tin, đặc biệt là Thiên Sơn môn này danh tiếng vô cùng hiem hách, được người người ca tụng là đại môn đại phái a.

--"Đúng rồi đó..."

Nàng nhìn hắn nở một nụ cười tươi như hoa, mấy chuyện rượt đuổi lúc này đều bị nàng ném qua sau đầu, giống như chưa từng xảy ra.

--"Thế nàng là đệ tử Thiên Sơn môn àh..."

--"Hong phải..."

Nàng mỉm cười bộ dáng thần thần bí bí.

--"Thế thì nàng với Thiên Sơn môn có quan hệ gì".

--"Cha mụ là môn chủ Thiên Sơn môn".

Nàng nói bằng thái độ tự hào.

--"Cái gì..."

Hắn Trợn mắt, há mồm, nét mặt thất thần. Bối cảnh của nàng không phải lớn mà là cực kỳ lớn a...

--"Ừm... Huynh ngạc nhiên lắm đúng không.. được rồi không còn sớm nữa mụ đưa huynh đi bái kiến phụ mẫu mụ..."

Nó hết câu nàng liền không chờ hắn trả lời kéo tay hắn đi thẳng hướng thiên sơn môn. Hắn bị nàng lôi đi mà không nói được lời nào, mặt nhẩn tít, sắc mặt đen lại, nội tâm thâm trầm kêu.

--"Ca này chết chắc rồi..."

Trên con đường đá trải dài có hai thân ảnh một nam một nữ đang đi tới, cả hai đang hướng về phía thiên sơn. Nữ nhân thì bộ dáng vô cùng vui vẻ ngược lại nam nhân kia thì một mực âm trầm sắc mặt lộ ra một tia bối rối.

--"Lâm Hoài huynh xem, đã tới chân núi thiên sơn rồi..."

Bỗng nữ tử cất tiếng gọi. Lâm Hoài đang suy tư nghe tiếng nàng gọi ngẩn đầu lên nhì bất chợt thần thò, trước mắt họ là một ngọn núi khổng lồ cao sừng sững, ước chừng vài vạn trượng, quanh sườn núi là cây cối xanh ngắt một màu, phía xa xa trên đỉnh núi mây trắng vờn quanh còn lơ mơ nhìn thấy được đỉnh núi được bao phủ bởi tuyết trắng xoá, khó lam chiều càng làm cho ngọn thiên sơn này trở nên hùng vĩ, huyền diệu, lại có chút mơ màng như một đầu hung thú ngủ say. Hắn ngẩn đầu thật cao nhìn ngọn núi trán lệ trước mắt lòng cảm thán không thôi, hắn chưa từng nhìn thấy ngọn núi to lớn bậc này, lớn đến nỗi vừa nhìn thôi đã bị khí thế của nó làm cho ngộp thở.

--"Chúng ta đi..."

Nhạc Phi vui vẻ nắm tay hắn đi về phía con đường mòn dưới chân núi, xuyên qua khu rừng già, hắn vừa đi vừa ngắm nhìn khung cảnh xung quanh, cánh rừng bạt ngàn với những cây cổ thụ to lớn hai ba người ôm mới xuể, không biết đã sống qua bao nhiêu năm tháng, có những cây to đến mức làm người ta tưởng như là một ngọn núi nhỏ, thân cây cao vút vừa nhìn đã choáng ngợp. Trên cành cây, vài ba con vật nhỏ không biết là sóc hay chuột không ngừng ríu rít chạy qua chạy lại, có lúc lại đánh nhau vài món trái cây chỉ choé vang động. Dọc đường hoa thơm cỏ lạ nhiều vô kể, cảnh vật làm cho con người ta quên đi nỗi lo âu trong lòng, cả hai như chìm đắm vào khung cảnh nơi đây, họ cứ thế rảo bước.

.....

--"Đến rồi, chỉ cần đi hết dãy bậc thang này là đến Thiên Sơn môn..."

Đoạn đường càng đi càng dốc dần, cuối cùng dẫn đến một dãy bậc thang, những bậc thang được làm bằng đá xanh cứng chắc, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, rong rêu bám đầy, xa xa còn có chỗ hư hỏng lồi lõm không đều, những bậc thang xếp chồng lên nhau nối dài như vô tận không thấy điểm cuối, như con đường dẫn lên tầng trời phía xa còn mơ hồ thấy sương khói lơ mơ che phủ lối đi. Nhạc Phi nắm tay hắn tươi cười kéo hắn đi lên, cô gái này cứ như trang giấy trắng, vô cùng ngây thơ, nhìn nàng hắn chợt cảm thấy bản thân có chút xấu xa khi đã làm bẩn sự thuần khiết kia, thế nhưng suy nghĩ đó chỉ thoáng qua rồi vụt mất, nữ nhân dù cho có thuần khiết như nào thì cũng chỉ để dành cho nam nhân mà thôi, với lại hắn cũng là một nam nhân tốt, ít nhất không phải tiện nhân, khuôn mặt cũng rất tuấn tú, đặc biệt có cái yyy to dài, nàng cũng không bị thiệt thòi gì. Nghĩ vậy nội tâm hắn lại dâng lên một tràng tự sướng, bất chợt nổ một nụ cười vô sỉ, và tất nhiên là nàng không thấy. Hắn rảo bước nhanh hơn, đi đến sánh vai với nàng, đưa tay nắm lấy tay nàng.

Bị hắn bất chợt nắm tay nàng không cự tuyệt mà chỉ mỉm cười, ánh mắt nàng nhìn hắn đã khác trước, nàng đối với hắn đã không còn sự giận dữ hay xa lánh, trong lòng nàng người nam nhân trước mắt này không đến nỗi xấu, ít nhất cũng là một nam nhân tốt, cũng không vì hắn đã làm bậy với nàng mà chán ghét, ngược lại cảm thấy gần gũi hơn, khiến nàng cảm thấy yêu thích hắn nhiều hơn.

Cả hai cứ thế sánh vai nhau đi qua những bậc thang dẫn lên núi, càng đi càng xa dần dần khuất bóng dưới những tán cây, ánh nắng theo những khe hở leo loét nhảy múa, những con gió rì rào trên những phiến lá như một khúc nhạc du dương.

Lạc Kỳ Nam

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Lên Thiên Sơn Môn 2

Thiên Sơn Môn, một môn phái tồn tại đã hơn ngàn năm, nghe đồn tổ sư của Thiên Sơn môn là một cái thể thần giả, tu vi cực cao, khi người ngao du đến ngọn Thiên Sơn này liền thấy cảnh vật tuyệt đẹp nơi đây, lại cảm thấy linh khí ở đây tràn trề nên quyết định dừng chân và sáng lập ra một môn phái lấy tên ngọn núi này. Tại đây người thu nhận năm người đệ tử, trăm năm sau những đệ tử của ông đều là hùng bá một phương, đem Thiên Sơn môn phát quy quan đại, danh tiếng lẫy lừng. Đến hôm nay, Thiên Sơn môn vẫn như xưa, sừng sững không ngã, nhân tài lớp lớp, cường giả như mây, nghe nói môn chủ đương nhiệm cũng là một nhân tài tuyệt thế, chưa quá năm mươi đã là một Nhập Thần cảnh giới, ở trên Tịnh Nguyên đại lục này là một trong mười cường giả đứng đầu, người người kính phục....

--"Aaa.. Huynh nhìn xem, đây chính là Thiên Sơn môn..."

Lâm Hoài cùng Nhạc Phi đi tới một cánh cổng lớn bằng đá với hai trụ đá khổng lồ, hai ba người ôm không xuể, trên thân trụ điêu khắc rồng bay phượng múa vô cùng hoa mỹ, phía bên phải cánh cổng là một khối đá lớn, trắng tinh như ngọc, một mặt bị gọt phần không biết là loại binh khí sắc bén nào làm ra, trên mặt phẳng khắc ba chữ lớn Thiên Sơn Môn, ba chữ này khí thế uy nghiêm, khiến người vừa nhìn đã kinh hồn bạt vía, nếu nhìn lâu sẽ bị tổn

thương linh hồn, không biết là do cao nhân nào làm ra, dù cho lúc này cảnh sắc đã tối trời cũng không làm mất đi vẻ uy nghiêm kia.

Sau cánh cổng lớn chính là Thiên Sơn Môn, cái sơn môn này cũng thật là to lớn, chỉ khoảng sân trước thôi đã rộng vài trăm mét, lát đá xanh vô cùng cứng chắc, xung quanh đình viện san sát, dù trời tối thế nhưng những kung cửa sổ kia đều phát sáng, cộng thêm những đèn lồng leo lét càng làm cho không gian thêm một tầng lung linh huyền ảo. Nhạc Phi kéo tay hân bon bon đi vào trong, dù hai người họ hiên hiên ngang ngang đi trên đường thế nhưng lại không ai nhìn thấy họ vì giờ này mọi người đều trở về phòng nghỉ ngơi hết rồi, đâu có ai rảnh rỗi chạy lung tung chứ.

Cũng vì trời đã tối thế nên nàng không thể sắp sếp chỗ ở cho hân được đành phải đưa hân về phòng mình. Xuyên qua một dãy hành lang cuối cùng cũng đến phòng của nàng, vừa mở cửa ra hân đã nghe một mùi thơm nhẹ sộc vào mũi, tuy bên trong không người nhưng đèn đã thấp sáng trưng, bên trong bày biện khá đơn giản, thế nhưng lại có phần đa màu sắc rõ ràng thích hợp với tính cách của nàng. Cả hai ngồi yên thuyên vài câu rồi chuẩn bị đi ngủ. Dù đã ấy ấy một lần thế nhưng nàng nào cho hân ngủ chung, quảng cho hân một cái đệm cùng một tấm chăn, tất nhiên là có cả gối, ý bảo tối nay hân phải toạ thiền dưới đất rồi, hân nhìn đồng mền gối lộn sộn dưới đất cười khổ một cái, cũng không làm gì được, đành ươn ươn khổ khổ trải đệm ra chuẩn bị ngủ, lúc này nàng cũng đã nằm im thin thít trên giường.

Canh ba...

Hân nằm dưới đất vừa lạnh vừa khó chịu, chần chọc mãi không ngủ được. Đang bức rức thì hân chợt nghe tiếng động phát ra từ trên giường, tò mò, hân khẽ trở mình, may mắn góc nhìn của hân lại có thể trông thấy toàn bộ khung cảnh trên giường, len lén đưa mắt nhìn lên. Nàng vẫn nằm yên, có lẽ nàng đã ngủ say, chợt nàng khẽ nhúc nhích, nàng vẫn còn thức sao, tay nàng chuyển động nhẹ nhàng, từ từ lướt qua đường cong mê người, chạy vòng qua bờ mông căng tràn, rồi rơi xuống nơi khe sâu, sau đó nhẹ nhàng khuấy động, miệng nàng phát ra thanh âm rên rỉ nhỏ nhỏ.

--"O M G...".

Hân phải cắn chặt cái chăn mới ngăn bản thân phát ra tiếng la. Nàng hiện tại chính là đang thăm cmm du, nghe tiếng rên của nàng mà hân cũng cảm thấy rạo rức, cái yy không gọi mà thức dậy, trang nghiêm chào cờ.

Nàng thăm một lúc rồi bỗng nhiên dừng lại, khẽ trở mình sau đó bước xuống giường, bước nhẹ nhàng đến gần hân.

--"Đệch, chẳng lẽ định hiếp ta khi đang ngủ...".

Hân thăm hô trong bụng, nội tâm vô cùng khấn nguyện.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh hân, cứ thế nhìn hân ngủ. Nàng đưa tay ngọc vuốt nhẹ lên khuôn mặt hân, ánh mắt nàng có chút mơ màng. Bất chợt hân mở mắt ra, nàng như sợ hãi, bối rối đứng lên thế nhưng lại bị hân nắm tay kéo lại. Hân từ từ ngồi dậy ánh mắt nhu tình nhìn nàng, nàng lại không dám nhìn hân mà ngồi tránh một bên.

--"Không ngủ được sao...".

Hân nhẹ cười ôn nhu hỏi.

--"Ừm...".

Nàng lí nhí đáp lời.

--"Hi, ta cũng không ngủ được...".

Hân phì cười, ngửa mặt lên nhìn trần nhà.

--"Tại sao, chẳng phải huynh ngủ rồi sao,...".

--"Không, ta chưa ngủ, chỉ nhắm mắt lại thôi...".

Hân thần nhiên trả lời, thế nhưng làm nàng cảm thấy bản thân như vừa ăn vụn bị phát hiện, hai má đỏ lên, thẹn thùng cúi mặt xuống giấu vào đùi.

--"Dậy mà làm ta cứ tưởng...".

Nàng lí nhí nói.

Hân nhìn nàng, nheo mắt cười, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua eo nàng kéo nàng sát lại gần hân.

--"Huynh, huynh làm gì đó..".

Nàng có chút hoảng sợ, nội tâm vừa ngại ngùng vừa xấu hổ, lại có một cảm giác không nói thành lời.

--"Nương tử..".

Hân khẽ thốt bên tai nàng.

--" Aaaa.. huynh gọi ta là gì...".

Nàng a lên một tiếng, mặt cũng ngẩn lên chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt phản phát một tia kinh ngạc.

--" Nương tử...".

--" Ai, ai cho huynh gọi ta như vậy...".

--" Chúng ta sắp thành thân, với lại cũng đã.... với nhau... ta không gọi nàng bằng nương tử thì gọi bằng gì...".

Hắn nói nửa câu rồi lại ngắt đoạn, mắt nhìn nàng đầy hàm ý. Nàng cũng không ngốc, vừa nghe liền hiểu, khuôn mặt cũng đỏ ửng, trong đầu hồi tưởng đến khoảnh khắc linh động dưới hồ. Mặc dù bị xuân dược làm cho tâm trí không thể kiểm soát được lý trí thế nhưng cảm giác vẫn còn, cảm giác đó khiến nàng không thể quên. Nghĩ đến đây, chỗ đó của nàng liền cảm thấy khó chịu, dục vọng nổi lên. Cảm giác được sự khác biệt trong cơ thể nàng liền thấy hoảng sợ, đem dục vọng chôn xuống.

--" Nhưng mà, nhưng mà....".

Nàng ấp úng không nói thành lời.

Hắn cũng không nói thêm gì, né người một chút, kéo nàng ngã vào vòng tay.

Nằm trong vòng tay hắn nàng thẹn thùng không dám nhúc nhích, mắt chăm chăm nhìn hắn, nhìn nam nhân trước mắt này. Khuôn mặt góc cạnh, mái tóc dài tiêu soái, đôi mắt hắn nhìn nàng đầy nhu tình, âu yếm. Bất chợt nàng như chìm vào trong đôi mắt đó, không gian như chỉ còn mình hắn, nàng cứ thế say mê.

--" Nàng biết không, ta đã bắt đầu yêu nàng rồi đó...".

Hắn nhẹ giọng nói, thanh âm trầm trầm êm tai.

--" Yêu, yêu mọi sao...".

Ánh mắt nàng mang theo một tia ngạc nhiên cùng bối rối.

--" Ừm, yêu nàng..".

--" Nhưng tại sao lại yêu ta..".

--" Ta cũng không biết, ta chỉ biết mình đã bắt đầu yêu sự ngây thơ, thuần khiết của nàng...".

--" Vậy sao...".

--" Nàng có tin ta không..".

--" Ta không biết nữa..".

Nàng khẽ lắc đầu.

--" Vậy nàng có yêu ta không".

--" Yêu là gì...".

--" Ta cũng không biết, nếu có thể giải thích đã không gọi là yêu rồi".

Hắn mỉm cười ôn hoà nhìn nàng.

--" Nàng nhắm mắt lại đi".

--" Để làm gì".

--" Thì nàng cứ nhắm lại đi".

Mắt ngọc khẽ nhắm lại, hắn nhìn nàng mỉm cười một tiếng, đầu cúi xuống nhẹ hôn lên môi nàng. Nàng cuối cùng cũng biết hắn định làm gì, nội tâm có chút hoảng sợ, thế nhưng nàng lại không muốn phản kháng, nụ hôn của hắn thật êm đềm, thật ngọt ngào.... Nàng nhắm mắt lại chìm đắm vào nụ hôn.

Bàn tay hắn nhẹ đặt lên eo nàng, rồi từ eo chạy dài lên sống lưng, một cảm giác tê dại từ tay hắn truyền đến làm nàng khẽ ưm một tiếng, người cong lại. Bàn tay lại quý mị lướt lên vai rồi rơi lên ngực nàng, từ từ đè xuống. Môi hắn vẫn say sưa hôn nàng, lưỡi hắn như con cá bon loan qua miệng tìm kiếm lưỡi nàng. Giờ phút này nàng đã hoàn toàn bất lực, dục vọng đè nén bị hắn moi lên, nàng nằm im mặt kệ hắn muốn làm gì thì làm. Biết nàng đã bị chinh phục, hắn cũng mạnh tay hơn, khởi động màn dạo đầu hấp dẫn. Từ môi xuống cổ, từ cổ xuống vai rồi xuống ngực, hắn tham lam vừa nắn vừa liếm làm

ngực nàng vừa đỏ vừa ướt, sau một hồi nghịch phá hần chuyển dần xuống dưới, rồi vụt mặt vào âm hộ đang ẩm ướt của nàng.

--" Ừm. Ừm.aaa..".

Nàng rên rĩ khoái lạc, ánh mắt mê li, lưỡi nhẹ liếm lên bờ môi mọng đỏ, tay vô thức vuốt ve bờ ngực căng tròn, làm ra một động tác mỉa mai hoặc khiêu gợi vô cùng.

Hần giống như một người đi giữa sa mạc, đôi khát tận hưởng từng giọt nước chảy ra từ khe suối thần tiên, lưỡi hần liên hồi khuấy đảo làm ra những âm thanh loạt soạt đều đều, đôi lúc hần nạnh bạo cắn nhẹ một cái làm nàng co giật theo.

Khúc dạo đầu đã qua, hần bật người đứng dậy, đem y phục toàn thân cởi bỏ, cái hung vật kia cũng theo đó bật lên sừng sững. Hần đem hung vật lê đến trước mặt nàng sau đó nhẹ nói.

--" Nàng mở miệng ra đi...".

Nàng như một con cún con ngoan ngoãn, liền há miệng ra, lập tức hần đem hung vật đâm sâu vào miệng nàng. Ngờ ngàng, sợ hãi còn có chút khó chịu, cái thứ đó của hần to quá cỡ, lại đâm sâu tận cổ họng làm nàng ngộp thở, nàng không ngừng vùng vẫy, hần thấy nàng như dậy nhẹ rút hung vật ra, vừa thoát khỏi nó nàng liền thở hồng hộc, ho khang mấy tiếng.

--" Khụ... chàng, chàng làm gì đó.. khụ khụ...".

--" Không có gì đâu, nàng đừng sợ.... Tiếp tục nào..".

Hần nhẹ vuốt lên tóc nàng thủ thủ, nàng còn có chút lưỡng lự không muốn thế nhưng vẫn há miệng ra để hần cho hung vật vào, lần này hần không như lúc này mà vào từ từ, thế nhưng của hần thì to còn miệng nàng thì nhỏ, nàng ngậm hết cỡ vẫn chỉ được một phần ba.

--" Aaaaa... sướng quá.. đúng rồi nàng dùng lưỡi liếm nó đi.. ơơ... nàng.. nàng làm tốt lắm...".

Hần rên rĩ vui sướng trong khi hông thì nhẹ nhàng nhún nhảy.

Hần nhẹ nhàng rút hung vật ra khỏi miệng nàng, sau đó đem xuống dưới, mạnh tay dặng chân nàng ra, động tiên như được khai thông cũng từ từ mở ra, như nụ tâm xuân nở rộ, màu hồng phơn phớt. Hần đem hung vật đặt lê cửa động kéo lê mấy cái.

--" Ta vào nha..".

Hần ôn nhu nói một tiếng, nàng không trả lời mà tránh mặt một bên, hần cũng không hỏi nhiều, từ từ đẩy hông, hung vật tách cửa động tiên từ từ đi vào.

--" Aaa đau..".

Nàng khẽ hô một tiếng, chân mày cũng nhíu lại.

--" Yên tâm ta sẽ nhẹ mà...".

Hần vuốt ve nàng vài cái, rồi tiếp tục đi vào, từng chút, từng chút một, đến khi được một phần hai hung vật hần lại rút ra, rồi lại tiếp tục đi vào, rồi lại rút ra, cứ thế một lúc nét mặt nàng cũng giãn ra, thay vào đó là sự mơ màng, mê li. Hần từ từ nhanh hơn và cũng đâm sâu hơn, đến khi toàn bộ hung vật đâm sâu vào trong thì dục thủy của nàng cũng đã chảy ra nhò nhọt.

--" Aaa... ummm... ummm..".

--" Bạch bạch".

Nàng khẽ rên rĩ, cố gắng làm âm thanh nhỏ hết mức có thể như sợ có ai nghe thấy.

--" Aaa... Sướng quá.. của nàng thật chặt.. thật ướt...".

Hần liên tục nhấp vào, vang lên mấy tiếng lạch bạch, và rồi hần dừng lại, đem nàng lật sấp xuống, sau đó lại đem hung vật nhét vào nhấp liên tục.

--" Aaaa... chàng.. chàng chậm một chút... ch.. chết thiếp...".

--" Bạch bạch..".

Hần không hề nghe theo mà càng làm nhanh hơn, còn mạnh bạo kéo hai tay nàng lên làm nàng nhồm cả nửa thân trước lên, liên tục nhấp mông như già gạo.

--" Bạch, Bạch, bạch, bạch, bạch..".

--" Aaaaaaaaáááááàààà....".

Nàng la lên một tiếng dài theo nhịp nhấp của hấn, như sung sướng kìm nén không nổi bật phát ra. Không gian chìm vào những âm thanh xác thịt va chạm vào nhau cùng những âm thanh khoáng lạc vang vọng.

*††**

Bình minh lên trên ngọn Thiên Sơn hùng vĩ, ánh nắng chiếu xuống những tàn cây xanh mát, ngay cả đỉnh núi đầy tuyết quanh năm kia dường như cũng sáng lên. Thiên sơn môn cũng vươn mình đón ánh nắng ban mai, những mái ngói đỏ tươi càng thêm chói lóa dưới ánh nắng.

Trong một căn phòng nhỏ, vừa nhìn đã biết là khuê phòng của nữ nhân. Lâm Hoài đang ngồi trên chiếc bàn làm bằng gỗ thơm, hấn nhâm nhi tách trà trên tay, mùi thơm của trà làm tâm hồn người ta khoan khoái. Bất chợt cánh cửa đang yên đang lành tự nhiên ầm một cái bị đánh văng ngược vào trong, từ bên ngoài một phụ nhân bay vào, bà đứng trên cánh cửa vừa bị bà đập sập ngó ngang dọc một cái rồi hừ một tiếng.

--" Hừ, con xem xem, con bị nó lừa rồi, vừa nghe ta đến đã chạy mất...".

Từ bên ngoài một thiếu nữ xinh đẹp đi vào, chính là Nhạc Phi, nét mặt nàng vô cùng khấn trương, nhìn cánh cửa bị đập đổ dưới đất lòng nàng có chút hoảng sợ, liền ngó nhìn xung quanh cất tiếng gọi.

--" Lâm Hoài, huynh ở đâu, mụi cùng mẫu thân đến rồi đây, huynh đi ra đi...".

--" Hừ, nó đã cao bay xa chạy rồi, không cần gọi nữa".

Gọi một hồi mà không thấy ai trả lời phụ nhân hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt giận dữ không thôi, nàng nghe nói dậy ánh mắt có chút thất lạc, mặt chùng xuống.

--" Ta... ở đây...".

Chợt từ đâu đó vang lên một giọng nói, mà khi nàng vừa nghe thấy liền vui mừng, không ngừng tìm kiếm xung quanh.

--" Huynh đang ở đâu...".

--" Ở.. ở dưới.... này..".

Giọng nói của hấn run run như là đang ăn đau khổ.

--" Aaaa... mẫu thân.. người đập lên huynh ấy rồi..

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Ta đáp ứng

--" Hừ...".

Phụ nhân ngồi trên ghế hừ một tiếng, vẻ mặt hằm hằm như thịt bằm nấu cháo.

--" Giờ các ngươi muốn ta phải làm sao đây..".

Bà thâm trầm lên tiếng, bên trong còn có một tia sát ý nhàn nhạt khiến cho Lâm Hoài không rét mà run.

--" Ngươi tiêu rồi, bà ta là Hoá thánh tăng năm, ngươi lại đi xoi con người ta... ngươi nhớ cẩn thận tiêu kê của mình đi...".

Hồng lão nhàn nhạt nói, trong ngữ điệu còn có chút trêu chọc.

--" Sư phụ người có thời đi không.. sao người cứ đã kích ta hoài thế không biết".

--" Ai kêu không chịu nghe lời ta... còn nói cái gì nhu cầu cá nhân, giờ thì cho ngươi biết hậu quả...".

--" Ta...".

Hấn nhất thời cứng họng.

--" Ừm mẫu thân, không phải con đã nói với người rồi sao, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, tại hồ nước có vấn đề nên mới xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa huynh ấy cũng vì chịu trách nhiệm với con nên mới tới đây...".

--" Con im miệng cho ta, tất cả là do con nghịch ngợm chạy sướng núi mới thành ra như đây ta còn chưa tính sổ với con nữa đó..."

Nàng nói chưa hết câu liền bị phụ nhân quát một cái, mặt xụ xuống, về mặt bất mãn nhìn bà ta.

--" Còn người nữa, nói chịu trách nhiệm liền chịu trách nhiệm sao, con của ta cũng không phải phạm phu tục tử như người muốn lấy thì lấy đâu. Chuyện hồ nước ta sẽ tự mình đi kiểm tra, nhưng cho dù là thật thì người lấy gì để cưới con gái ta.

Nét mặt hần đen lại, vẻ mặt âm trầm, cuộc đời hần ghét nhất là ai bôi nhọ coi thường hần.

--" Thừa phu nhân, ta đây quả thật là một kẻ nghèo hèn, thế nhưng ta có lòng tự tôn của ta, chỉ vì không muốn bỏ mặc Nhạc Phi cô nương nên mới lên đây để chịu trách nhiệm, tiểu tử biết rõ thân phận mình thế nhưng vẫn mạo mụi lên đây để cầu tình mong phu nhân vì Nhạc Phi mà suy xét kỹ càng".

Hần tuy trong bụng mang một cục tức chà bá nhưng vẫn ráng nhịn xuống, nét mặt hoà hoãn, nói đạo lý với phụ nhân.

--" Hừ, người nói chịu là chịu sao, ta nói cho người biết con gái của ta dù cho có như thế nào

thì cũng là cành vàng lá ngọc, há cho một kẻ tầm thường chỉ bằng mấy câu chịu trách nhiệm liền muốn cưới là cưới sao. Ta hỏi người, người lấy gì để lo cho con gái ta, lấy gì để bảo vệ nó".

Mặt hần nhăn lại vì tức giận, giống như vừa ăn phải một trái chanh chua nhất thế gian, tay cũng nắm chặt lại, đứng bật khỏi ghế.

--" Phu nhân, ta đường đường là một đấng nam nhi, ta sẽ tự có bản lĩnh để lo cho nữ nhân của mình, sẽ không để nàng phải chịu khổ..".

Hần đứng ưỡn ngực vron vai, khí thế vô cùng, chứng tỏ bản thân là một đấng nam nhi không chịu khuất nhục.

--" Hừ, bản lĩnh cái rắm, ngay cả bản thân còn lo chưa xong ở đó mà khoa trương".

Hồng Lão nghe thấy tức thì khịt mũi một cái.

--" Vẫn biết là vậy, thế nhưng cũng không thể chịu làm nhục được a..".

Hần rầu rĩ trả lời lão.

--" Mẫu thân, sao người lại nói với huynh ấy như vậy chứ, con đã quyết định rồi, con đã là người của huynh ấy, dù thế nào đi nữa thì con cũng sẽ lấy huynh ấy".

Nàng nghe mẫu thân nói thế cũng lên tiếng phản bác, chạy đến ôm lấy cánh tay hần, làm hần như có thêm động lực nét mặt nghiêm nghị không thể lay đổi.

--" Hừ, bản lĩnh, có giỏi thì thể hiện bản lĩnh của mình đi..".

Bà như chẳng thèm quan tâm những lời hần nói giọng nói mang phần khiêu khích.

--" Được, phu nhân muốn ta thể hiện như thế nào đây..".

--" Có bản lĩnh thì một năm sau trong đại hội Ngũ phái Tử Môn tân tinh đệ tử, người dùng tư cách là đệ tử Thiên Sơn Môn lên đài thi đấu giành lấy danh hiệu đệ nhất đi, lúc đó mới đủ tư cách cưới con gái ta, còn không thì đừng hòng..".

--" Được, ta chấp thuận, ta nhất định sẽ giành lấy danh hiệu đệ nhất, sau đó đường đường chính chính cưới Nhạc Phi làm nương tử..".

--" Tốt, cứ như vậy đi..".

Nhạc Phi vừa nghe lập tức hoảng hốt, vội vàng nói.

--" Mẫu thân, việc này sao có thể, huynh ấy làm sao có thể thắng chứ...".

--" Chuyện ta đã quyết, con không cần nói nhiều..".

Bà lạnh lùng nói một câu rồi đứng dậy bỏ ra ngoài, cũng không nhìn lại lấy một cái..".

--" Huynh sao có thể hồ đồ như vậy, sao lại hứa với mẫu thân mọi chuyện đó...".

Sau khi phụ nhân đi khỏi, nàng liền lên tiếng trách móc hần.

--" Ta muốn chứng minh cho mẫu thân nàng thấy ta đủ tư cách để lấy nàng..".

Hần ôn hoà vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt nhu tình như nước.

--"Huynh không biết đâu, đại hội đó được tổ chức ba năm một lần, cho đệ tử của chín môn phái lớn thí luyện so tài với nhau, ở đó toàn là thiên kiều đệ tử, thiên phú rất cao, thấp nhất cũng là hậu thiên tầng mười, nghe nói ba năm trước còn có cả tiên thiên tầng hai nữa... huynh chỉ mới là Luyện kì tầng năm làm sao có thể thủ thắng...".

Nàng lắc đầu, bộ dạng không chút tin tưởng hẳn sẽ thắng.

--" Dù cho có thể nào, ta cũng sẽ vì nàng mà cố hết sức...".

Hắn nhẹ cười..

--" Không được, mụ phải đi nắn nĩ mẫu thân mới được".

--" Nè...".

Nàng nói xong liền đi, hắn chẳng kịp gọi một tiếng chỉ biết thờ dài một cái.

--" Ài.. nha đầu này phải lòng nguoi thật rồi".

Hồng lão thờ dài một tiếng than.

--" Hê... con mà lì.. một mỹ nam anh tuấn tiêu soái đồn tim nữ nhân có gì lạ đâu...".

--" Oe.. nguoi bớt nói chuyện làm nguoi khác buồn nôn được không...".

--" Ài.. cái này là nguoi đang ghen ghét ta a...".

--"Phi.. ta mà ghen ghét nguoi sao...".

--" Àh mà sư phụ tiên thiên là cấp độ gì..có cao không....".

--" Tiên thiên sao.. nếu nói ra thì tiên thiên không phải cao, thế nhưng đối với nguoi cũng không phải thấp, cảnh giới tu luyện rất mơ hồ thế nhưng theo ta được biết thì được chia thành Luyện kỳ tức là cấp độ hiện tại của nguoi, tiếp tới là Hậu thiên, Tiên thiên, Hoá Thánh, Nhập thần, Linh đạo, Thiên tôn, Niết bàn, Tuyên cổ, Hư linh. Mỗi một cảnh giới được phân thành mười tầng, mỗi tầng chia thành ba kỳ, sơ, trung, hậu..".

--" Àh.. thì ra là vậy.. thế cấp độ trước đây của nguoi là gì...".

--" Nguoi không cần biết đâu.. nói ra lại làm đã kích nguoi...".

--" Hi hi.. chắc cấp độ nguoi thấp quá không dám nói chứ gì".

--" Hừ.. đừng nói khiêu khích ta.. ta không mắc lừa đâu.. lo mà tu luyện đi.. nguoi chỉ có một năm thời gian để lên tới tiên thiên cảnh thôi đó... tự mà liệu đi..".

--" Hàizzz...".

.....

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Phụ nhân sau khi rời khỏi thì trở về đình viện của mình. Bà đưa tay nâng chén trà lên thưởng thức, vẻ mặt thanh tao vô cùng khác hẳn với bộ dáng giận dữ lúc nãy. Một lát sau Nhạc Phi cũng chạy vào, vẻ mặt nàng có chút khó coi, vừa tới đã nùng nịu.

-- " Mẫu thân, sao nguoi lại kêu huynh ấy làm như vậy, nguoi biết là huynh ấy không thể màk...".

--" Ài.. con gái ngốc àh, nếu tiểu tử đó thật lòng với con thì nó sẽ cố hết sức mà làm, còn nếu nó thấy khó đã bỏ thì chỉ là một tên nguỵ quân tử thì nó không sủng với con...".

Bà nhẹ thờ dài, vuốt lên mái tóc mềm của nàng, ánh mắt yêu thương vô cùng.

--" Aaa.. vậy là nguoi muốn thử huynh ấy sao...".

Nàng rất thông minh, vừa nói đã hiểu, a lên một tiếng, khoe miệng lại tươi tắn.

--" Ừm...".

--" Thế nhưng, nếu lỡ huynh ấy không thắng thì sao...".

Nàng vẫn còn chút lo lắng hỏi.

--" Thì coi như đó là số mệnh đi...".

Bà thân nhiên trả lời.

--" Ừ.. con không chịu.. không chịu đâu...".

Nàng lác lác đầu, sắc mặt lại chuyển thành khó coi.

--" Hừ.. nha đầu con đó không biết có bị tiểu tử đó cho uống mê tình hay không nữa, ta nói đùa thôi, chỉ cần nó chịu vì con mà cố gắng là được...".

--" Hi.. thế mà con tưởng.. àh mẫu thân, người chấp nhận huynh ấy rồi sao...".

Nàng phì cười, đến gần bà nũng nịu hỏi.

--" Con đó còn hỏi nữa, tất cả là do con ham chơi nghịch ngợm, chạy lung tung mới thành ra như vậy...".

Bà chỉ ngón tay vào mũi nàng.. có chút trách mắng nói.

--" Con biết lỗi rồi mà.. từ nay sẽ không chạy lung tung nữa..".

Nàng có chút sấu hổ.. cúi mặt đáp.

--" Hừ.. con còn dám chạy lung tung sao...".

Bà quát nhẹ một tiếng, làm nàng im thin thít, cuối đầu lè lưỡi.

.....

Sáng sớm, Lâm Hoài đã bị Nhạc Phi kéo tới đại điện diện kiến môn chủ. Hắn đứng trong đại điện thần sắc thản nhiên, hai bên là các trưởng lão chấp sự cùng vài đệ tử thiên kiêu. Tất cả đều nhìn hắn bằng ánh mắt tò mò, xì xầm bàn tán. Nhất là mấy tên nam đệ tử thấy hắn đứng cách Nhạc Phi thì tức thời ánh mắt chuyển thành chán ghét.

Một lát sau, môn chủ xuất hiện, thế nhưng trái với tưởng tượng về một môn chủ hiền ngang, khí độ bất phàm của hắn, môn chủ này lại là thần sắc mặt mũi, hai mắt thâm đen không biết tối qua có phải không ngủ hay không nữa. Hết thấy là vì phu nhân của hắn hôm qua tự mình xuống núi điều tra cái hồ nước, ai ngờ vô tình uống phải liên lên con động kinh, ý lộn động dục, may mà bà tu vi thâm hậu cố gắng nén được mà chạy trở về, liền đem hắn ra đây vô cớ đêm.. giờ lòng hắn đang thầm rửa tổ cha thằng hạ độc hồ nước kia.

--" Ấc xì...".

Lâm Hoài chợt nhảy mũi một cái, trong lòng tự nhiên nhồn nhột, thầm hỏi không biết tên chết bầm nào đang rửa mình.

--" Cha.. người sao vậy..".

Nàng thấy phụ thân mình sắc mặt nhợt nhạt thì quan tâm hỏi.

--" Ta không sao..".

Hắn phát tay một cái, ngồi xuống ghế thờ phật.

--" Người chính là Lâm Phàm..".

Hồ Chính Thiên nhìn Lâm Phàm hỏi.

--" Dạ chính là tiểu tử..".

Hắn thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

--" Ừm..".

lão nhẹ gật đầu một cái, trong lòng thầm nghĩ, "soi con ta rồi mà còn hiền ngang như vậy, có khí chất".

--" Các vị, hôm nay triệu tập mọi người là có một việc nhỏ, chính là hôm nay theo lời phu nhân ta thì tiểu tử này sẽ trở thành đệ tử nội môn Thiên Sơn Môn".

Sau khi lão nói thì tức thời cả đám trưởng lão bên dưới nhao nhao bàn tán, có người còn nghi hoặc hỏi nhau, Lâm Hoài đứng đó cũng không màng kể nào nói gì cứ đứng trơ ra.

--"Môn chủ, như vậy có hơi hột quá không.. thậm chí còn chưa sát hạch..."

Một vị trưởng lão râu tóc bạc phơ đứng ra ý kiến thế nhưng lại bị lão nhim một cái liềm im lùn.

--"Ý ta đã quyết, cứ như vậy đi... có ai ở đây muốn thu hấn làm đệ tử không..."

Lập tức bên dưới lại một phen ồn ào bàn tán thế nhưng cuối cùng lại không có ai lên tiếng nhận hấn làm hấn có chút khó chịu, đang bực tức bỗng từ bên ngoài một âm thanh thánh thót truyền vào, nghe như tiếng phượng trên chín tầng trời, mang theo một chút lửa lướt cùng kiêu ngạo.

--"Đề ta..."

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Sư phụ mỹ nhân

Từ bên ngoài đại điện, một bạch y nữ tử bước vào, dáng người như hoa, làn eo gọn gàng, tóc dài như thác nước, nàng từng bước yếu diệu đi vào, hàng loạt ánh mắt rơi trên người nàng, kẻ thì thêm muốn, người thì hăm dọa. Nàng đối với những ánh mắt đó dường như chẳng quan tâm, lướt qua đám người đang xôn xao kia, đi đến trước mặt môn chủ Hồ Chính Thiên cung kính một cái.

--"Tổ Như con vừa nói muốn thu tiểu tử này làm đồ đệ sao..."

Lão sắc mặt có chút khó coi rặn hỏi lại.

--"Đúng vậy, có chuyện gì sao thưa phụ thân..."

Nàng dừng dung trả lời.

Lâm Hoài nghe nàng xưng hô với Hồ Chính Thiên thì có chút giật mình, phụ thân, nói vậy chẳng phải là tỷ tỷ Nhạc Phi sao. Trong lòng hấn khẽ cảm thán, nội tâm tự hỏi không biết lão này uống gì mà sinh ra toàn là mỹ nhân thế không biết.

--"T.. tất nhiên là không có gì rồi... Tiểu tử con gái ta muốn nhận người làm đồ đệ, ý người thế nào..."

Hồ Chính Thiên bị con gái lườm một cái giật nảy mình, liền quay sang hỏi Lâm Hoài, ánh mắt loé lên một tia dị quan.

Hấn còn đang mải mê suy nghĩ chợt bị lão hỏi, giật mình một cái.

--"Thưa môn chủ, ta sao cũng được,..."

Nghe hấn trả lời, lập tức đám đông lại nổi lên một trận xì xầm, thế nhưng hầu hết đều đang cười thầm, ngay cả Hồ Chính Thiên cũng nhìn hấn bằng ánh mắt kì lạ.

--"Người chắc chứ..."

Lão lại hỏi thêm một lần nữa, vẻ mặt đầy ẩn ý, mắt nháy nháy liên tục.

Hấn nhìn vẻ kì lạ của Lão cùng với ánh nhìn của đám người xung quanh, trong tâm cũng có chút nghi hoặc, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn là định ninh gặt đầu một cái, dù sao có một sư phụ mỹ nhân vẫn hơn.

Lão thấy hấn đại độ như thế chỉ biết lắc đầu nuối tiếc, thở dài một cái.

--"Haizz.. nếu đã như vậy thì cứ như vậy đi, Tổ Như con nhớ dạy dỗ nó cho tốt... Được rồi không còn chuyện gì nữa mọi người lui ra đi.. ta về nghỉ ngơi trước... ui da, cái lưng của ta..."

Lão dặn dò một câu rồi phát tay ý bảo mọi người lui ra còn mình thì đứng dậy chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, ai ngờ cái lưng vì ngồi lâu nên giờ chứng làm lão ui da một tiếng. Tay lão ôm lấy cái lưng, vỗ vỗ mấy cái, đi bằng cái dáng khum khum từ từ bước vào trong, miệng không ngừng nguyền rủa mười tám đời tổ tông tên hạ độc.

Tất cả đều ngờ ngác nhìn nhau, không biết môn chủ của bọn họ hôm nay bị gì. Thế nhưng rốt cục vẫn là ai về nhà nấy, phút chốc đều tản đi sạch.

Lâm Hoài cũng đi theo sư phụ mỹ nhân của hấn trở về nơi ở mới, lúc đầu Nhạc Phi cũng đi theo hai người bọn họ thế nhưng một lúc sau lại chợt nhớ rằng

bản thân còn việc gì đó liền chia tay rời đi.

Đình viện nơi sư phụ hấn ở cũng không xa lắm, đi qua ba dãy hành lang liền tới nơi, bên trong khá rộng rãi, thoáng mát, một khoảng sân rộng với thảm cỏ xanh mướt, xung quanh là vài ba cây tùng to cổ thụ, tàng lá um tùm. chính giữa là hai căn phòng một lớn một nhỏ, hấn tòn tên đi theo nàng vào trong, đến gần căn phòng nhỏ thì nàng chợt dừng lại, quay người lại nhìn hấn.

--" Từ nay người ở chỗ này, bên trong có đủ đồ dùng, nếu có thiếu gì thì ta sẽ cho người đem đến..."

Nàng chỉ tay về phía căn phòng nhỏ, thần thái không mặn không nhạt chậm rãi nói. Hấn nhìn theo gật đầu một cái như đã biết.

--" À.. người cầm lấy mấy bộ kiếm pháp cùng công pháp này rồi tự luyện đi.. ta còn có chuyện, nếu không có gì thì đừng tìm ta..."

Nàng lấy trong nhẫn ra mấy quyển phổ tùy tiện ném cho hấn rồi soay người rời đi.

--" Người không dạy ta sao..."

Sắc mặt hấn có chút ngờ nghệch hỏi. Thế nhưng nàng lại không thèm trả lời hấn, cứ thế bước về phòng sau đó đóng cửa lại.

Hấn đứng nhìn theo nàng rồi khẽ thở dài một cái.

--" Hừ, chỉ mới là hoá thánh tầng một mà đã kiêu ngạo như thế, đúng thật là..."

Hồng lão tức giận nói một câu. Tuy vậy hấn cũng không trả lời lão, chỉ bắt đắc dĩ lắc đầu một cái rồi cũng trở về phòng.

.....

Lại một đêm trôi qua, bình minh tiếp tục lên trên Thiên Sơn môn. Lâm Hoài mở cửa bước ra ngoài, tinh thần vô cùng sáng khoái. Đặc biệt là cái khung cảnh nơi đây càng làm cho người ta dễ chịu, tinh thần cũng trở nên minh mẫn hơn. Hấn đảo mắt một vòng rồi lại nhìn về phía căn phòng lớn kia, từ hôm qua tới giờ nàng vẫn chưa bước ra ngoài lần nào, nghĩ tới chuyện này hấn khẽ thở dài một cái rồi cũng không thèm nghĩ nữa, bắt đầu rảo bước ra ngoài. Cái sơn môn này quả thật là to lớn, xung quanh đình viện san sát, nói những đình viện là những dãy hành lang dài, hai bên hành lang trồng đầy kì hoa dị thảo, hấn vừa đi vừa tò mò nhìn qua nhìn lại, quả thật là khiến người ta mở rộng tầm mắt. Xuyên qua vài dãy hành lang hấn đi đến một cái sân rộng, phải nói là rất rộng, ít nhất cũng vài trăm mét, trên sân là một đám lớn đệ tử đang luyện kiếm, chắc là đang tập thể dục buổi sáng, phía trước mặt bọn họ là một tên bộ dáng anh tuấn tiêu soái đang hướng dẫn đám kia luyện tập. Hấn nhìn lướt qua một cái rồi nhàm chán xì một tiếng lại tiếp tục rảo bước đi dạo, lại xuyên qua mấy dãy hành lang khác, tới một vườn hoa lớn chắc là hậu hoa viên. Hấn lại tiếp tục đi vào hoa viên kia, nơi đây kì hoa dị thảo còn nhiều hơn, xung quanh còn có từng bách vô số, một khung cảnh đa sắc màu. Hấn thông thả bước đi trên đường, không ngừng thưởng thức cảnh vật xinh đẹp nơi đây, trên đường hấn cũng bắt gặp vài người, thế nhưng hấn lại không buồn tán chuyện cứ thế lướt qua, đi được một đoạn chợt phía trước có một đám đông đang nhao nhao tụ tập, cơ hồ còn nghe thấy âm thanh đánh nhau. Lâm Hoài có chút tò mò liền nhanh chóng chạy đến xem là chuyện gì.

Trong đám đông có một tên thiếu niên đang hung hăng la ó, chân thì không ngừng đá vào người một thiếu niên khác, miệng không ngừng chửi mắng phi và những câu khó nghe. Còn tên thiếu niên kia thân hình có chút ốm yếu, nằm co quắp nằm dưới đất, mặc cho tên kia không ngừng đá vào người mà không có sức hoàn thủ. Lâm Hoài thấy vậy thì lập tức ngửa mặt, muốn nhảy vào đập vỡ mồm tên kia ngay lập tức, thế nhưng lại không ra tay, dù sao cũng là chuyện của người khác, hấn chỉ mới vừa tới đây cũng không muốn tìm phiền phức, nên chỉ đứng ngoài nhìn.

--" Hừ, lần sau còn dám chọc giận ta thì sẽ phé người..."

Tên nọ đá thêm một cước rồi thu chân về khinh bỉ nói một câu rồi dắt mấy tên đàn em rời đi, đám đông cũng nhanh chóng tản ra, chỉ còn lại Lâm Hoài cùng với thiếu niên tội nghiệp kia. Lâm Hoài nhẹ bước tới đỡ thiếu niên kia dậy, sắc mặt hấn giờ tái nhợt, có chỗ còn bầm tím chắc chắn là kết quả của mấy cước kia.

--" Không sao chứ..."

Vừa đỡ thiếu niên ngồi dậy Lâm Hoài vừa quan tâm hỏi.

--" Khụ.. ta không sao, đa tạ huynh..."

Thiếu niên kia khách sáo với hấn một tiếng đưa tay lau vết máu trên miệng rồi loạn choạng đứng lên, từ từ đi ra khỏi hoa viên. Lâm Hoài nhìn theo bóng thiếu niên, sau đó khẽ thở dài, cuộc sống vốn là như vậy, mạnh được yếu thua, không đủ thực lực thì phải chịu ức hiếp, chịu bị nhục nhã, bản thân hấn hiện tại vẫn là quá yếu kém, tự thân lo cò chưa xong thì nói gì đến việc bảo vệ hay giúp đỡ kẻ khác. Chứng kiến chuyện vừa rồi làm hấn cũng chẳng còn tâm trạng đi thăm thú gì thêm liền một mạch trở về đình viện của mình.

Trước mặt đã là cánh cửa đình viện, lúc hấn đang định mở cửa đi vào thì chợt nghe tiếng bước chân, ngoái đầu nhìn sang thì thấy Nhạc Phi, đi cạnh nàng còn có một nữ nhân xinh đẹp không kém, thế nhưng vừa nhìn đã biết không phải dạng hiền lành rồi.

--" Chính là hấn..."

Nữ tử nhìn hấn hằm hừ mấy tiếng rồi quay sang hỏi Nhạc Phi. chỉ thấy nàng nhẹ gật đầu một cái sắc mặt có chút bất đắc dĩ.

--" Chính là người..."

Nữ tử kia lại soay qua hỏi hần.

--"Ừh.. là ta, thì sao..."

Hần trả lời, thần sắc có chút nghi hoặc không hiểu.

--" Là người sao... Dậy thì đi chết đi..."

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Xúi quẩy

Nữ tử kia thậm chí không thềm hỏi han vài câu vừa nhìn thấy hần đã ra tay động thủ, tay tụ ra hoá quyền cuồng cuồng hướng mặt Lâm Hoài đánh tới. Hần nhìn thấy một mảng dây nội tâm kinh hoảng, không hiểu chuyện gì xảy ra với vàng khôi động linh nguyên hộ thân, khi hoá quyền kia vừa sắp chạm vào mặt hần liền bị một lực lượng vô hình đẩy sượt qua một bên, thể nhưng hần lại bị lửa tấp vào mặt suýt thì quéo cả lông. Nàng bị mất đà chới với một cái ngã nhào vào người hần, hần theo tự nhiên đưa hai tay phòng thủ tại ngực, chợt hai quả đào tơ của nàng rơi đúng vào hai bàn tay của hần, cảm giác mềm mại từ tay truyền lên là mặt hần có chút mê li. Giây phút ngỡ qua đi, nàng ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy vẻ mặt vô si của hần, lại cảm giác ở ngực mình thì nhất thời đỏ mặt, lửa giận xung thiên, miệng hét lên.

--" Đồ vô si khốn kiếp..".

Sau đó đầu gối mạnh mẽ nâng lên, vừa ra tay đã là độc chiêu, định tung một gối đoạn tử tuyệt tông cho hần, cũng may là hần vẫn còn linh nguyên hộ thể, một chiêu kia vừa tới trong gang tấc liền bị sượt qua còn hần thì bị phản lực hất bay ngược về sau. Hần lao đảo mấy bước, trán đổ mồ hôi lạnh, một chiêu vừa rồi thật là hung hiểm, nếu bị trúng thì ngay cả bì sắt cũng nát, ánh mắt nhìn nữ tử kia không tự chủ rung mình một cái. Nhìn thấy một kích sát na của mình lại bị trượt làm nàng có chút kinh ngạc, thể nhưng giây phút đó liền bị cơn giận che lấp lập tức lại biến thành bộ dáng hung hăng định sắp lá cả với hần một lần nữa, may thay lúc nàng định ra tay thì Nhạc Phi từ phía sau đã kịp thời ôm lấy nàng, miệng không ngừng buồn ra những lời giải thích, còn nữ tử kia thì như lên cơn điên không ngừng vùng vẫy cào cấu về phía hần, như muốn đem hần ra băm thây vạn đoạn mới hả dạ, cũng phải thôi ai bảo hần lúc vô tình bóp vú người ta. Nhị nữ giằng co nhau một lúc thì có xu thế hoà hoãn lại, cuối cùng thì cơn gió bão mù mịt cũng tan, cả ba người giám sát căng thẳng xích lại nói chuyện với nhau, thể nhưng Lâm Hoài vẫn âm thầm phòng bị sợ nữ tử kia nữa chừng ra tay âm độc. Nữ tử kia thái độ đối với hần cũng không tốt gì mấy lâu lâu lại hừ hừ mấy tiếng làm hần cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, cứ như hần là cừu nhân kiếp trước của nàng đây. Nói chuyện hồi lâu cuối cùng hần cũng tình tường mọi chuyện, nữ tử này tên gọi là Hồng Diễm, cũng là đệ tử Thiên Sơn Môn, bình thường cũng là một trong những nhân vật nổi bật, đối với Nhạc Phi thân tình như tỷ muội ruột thịt, cơ hồ so với Tổ Như còn có phần hơn chứ không kém. Chuyện là hôm nay lúc tỷ muội bọn họ thân tình trò chuyện, nàng mơ hồ nghe được Nhạc Phi nói mình bị nam nhân ức hiếp, với tính cách cũ nàng thì nghe liền đứng đưng tức giận chần thềm hỏi kĩ càng thì đã hùng hổ kéo Nhạc Phi đi đòi công đạo nói sẽ dạy cho hần một bài học mới ra có sự như bây giờ.

Nhạc Phi áy náy nói với hần vài câu như xin lỗi thể nhưng lại bị Hồng Diễm khịt mũi bất mãn, Lâm Hoài đối với cô nàng này có một chút không thiện cảm, thể nhưng chợt nhớ tới cảm giác mềm mại lúc này nội tâm hoà hoãn không ít, dù sao thì ột cũng có cái ngon của nó a.

Ba người luận chuyện hồi lâu rồi Hồng Diễm bị Nhạc Phi lôi đi, cuối cùng chỉ còn mình hần đứng đó, bất đắc dĩ thở dài một cái, hần khẽ quay đầu mở cửa trở về đình viện của mình.

Bên trong vẫn là một mảnh thanh bình vắng lặng, khung cảnh làm tâm tư của hần nhẹ nhàng không ít, cánh cửa căn phòng lớn vẫn đóng chặt. Hần từng bước trở về căn phòng nhỏ của mình, chợt cánh cửa tường chừng như đóng vĩnh viễn ấy lại vang lên tiếng kéo kẹt, sau đó từ từ mở ra, Tổ Như trong bộ bạch y nhẹ nhàng bước ra, thể nhưng thẳng sắc lại có phần không tốt, rõ ràng là đang bức mình không vui, nhìn nàng nội tâm hần nổi lên sự bất an. Hướng nàng đang đi tới chính là chỗ hần đang đứng, nàng rất nhanh đã đi tới, hần chưa kịp phản ứng đã bị nàng nắm áo lôi đi, qua khoảng sân rộng đến chỗ tảng đá bị gọt phẳng một bên, thoạt nhìn cao hơn cả đầu người, mặc dù bề mặt bóng loáng thể nhưng lại chi chít những lỗ nhỏ nhìn vô cùng kì dị. Nàng lôi hần đến gần tảng đá, bảo hần đứng soay lưng về phía hòn đá đó mặt thì hướng ra ngoài. Sau đó liền lấy trong tay một loại quả kì lạ đưa cho hần.

--" Cái này cho ta...".

Hần có chút ngờ ngác hỏi.

--" Ừm..".

--" Thế thì đa tạ sư phụ..."

Hần vui vẻ định đưa lên cắn một cái thì vô duyên vô cớ bị cú cho một cái vào đầu.

--" Ai bảo cho người ăn...".

Nàng gần giọng mắng.

--" Chứ để làm gì.. ".

Hắn soa soa cái đầu đau đón hỏi.

--" Để lên đầu đi...".

Hắn không hiểu chuyện gì chỉ ngây ngốc làm theo, nàng sau đó liền rời đi, khi cách hắn chừng vài chục mét thì dừng lại, mặt lại hướng về phía hắn, tay ngọc khê chìa ra sau đó từ bàn tay một mũi phi tiêu bằng băng nhanh chóng được tụt ra. Giờ hắn đã biết nàng định làm gì, một tâm hoảng sợ, chỉ nghe vút một cái, mũi tiêu kia giống như một con gió lao đi, " Phập" một âm thanh trầm đ-c vang lên, hắn toàn thân run rẩy ngẩng đầu nhìn lên, mũi tiêu bằng băng lúc này đang cắm trên tảng đá, bên trên còn có khói lạnh nhàn nhạt, cuối cùng hắn cũng biết mấy cái lỗ kia từ đâu mà có, về phần trái cây kia đã sớm bị cắt làm hai khúc nằm lẫn lộn dưới đất, cái hột chính giữa giống như con mắt đang mở trừng trừng về chết không cam tâm. Thế nhưng về mặt nàng vẫn chưa tới thêm gì mấy, lại tiếp tục ném lại mấy trái khác, Lâm Hoài nhìn thấy mấy loại trái kia đang lẫn lộn dưới đáy trong lòng buồn bực không thôi, thế nhưng cũng chỉ biết cười khổ một tiếng, cuối người nhặt lên lại như lúc này để lên đỉnh đầu.

--" Phập....".

Buổi chiều, ánh nắng lạng lẽ rút đi, màn đêm như cơ lũ đang từ từ bao phủ. Lâm Hoài lẻ cái thân mệt mỏi đau khổ trở về phòng, hôm nay đối với hắn quả thật là một ngày xúi quẩy, toàn gặp chuyện gì đâu không, hắn thần tình không tốt chút nào, cũng chẳng buồn tu luyện, phóng tọt lên giường đánh một giấc. Ngoài đình viện màn đêm đã buông xuống, mọi thứ lại chìm vào một mảng tĩnh lặng. Dưới ánh đèn leo lét của những đình viện trong Thiên Sơn Môn, một bóng đen âm thầm xoẹt qua những mái nhà, như một bóng ma, không hề tạo ra một tiếng động nào, cứ thế hắn thoát ẩn thoát hiện trong màn đêm, sau đó rơi xuống một căn đình viện, bên trong ánh đèn chập chờn, có một trung niên đang ngồi trên bàn đọc sách. Hắc nhân lạng lẽ đi vào, đến gần gã trung niên kia, hắn cảm nhận được có người đến gần cũng ngẩng đầu lên, chợt nhìn thấy hắc nhân kia đang chăm chăm nhìn mình, tuy thế ánh mắt hắn lại chẳng có chút ngạc nhiên nào, hai người cứ thế trầm mặt hồi lâu sau đó hắc nhân kia lạnh lùng hỏi.

--" Đã tìm được thứ đó chưa...".

+-" Vẫn chưa...".

Gã trung niên trầm giọng tả lòi.

--" Ừm... có điều tra được gì không... ".

--" Có một ít... trong giáo có chuyện gì sao...".

--" Tình hình có chút thay đổi...".

--" Chuyện gì...".

Hai người kia cứ thế, nhỏ giọng nói với nhau, giống như đang bàn tính chuyện gì đó. Màn đêm vẫn thế, âm u lạnh lẽo như một bóng ma che phủ cả thế gian.

_____ Lạc Kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sét đánh

Thời gian cứ thế trôi, thoát cái đã trôi qua một tháng, trong mấy ngày này Lâm Hoài ngoài thời gian sinh hoạt bình thường ra thì cũng chỉ biết vui đầu vào tu luyện. Hắn cũng dành ra thời gian đi nói chuyện với Nhạc Phi, thế nhưng lại không thể làm gì do mẫu thân nàng giám sát kỹ quá làm hắn ức chế không thôi, ngay cả sự phụ xinh đẹp của hắn cũng bỏ mặt chẳng màng tới hắn, cuộc sống của hắn cứ thế nhàm chán trôi qua một tháng.

--" Aaaa... không được rồi, linh khí ở đây vô cùng dồi dào nhưng linh nguyên lại thiếu hụt, tốc độ tu luyện quá chậm một tháng rồi mà chỉ đột phá một tầng...".

Lâm Hoài ngồi trên giường buồn bực kêu lên.

--" Ừm ta cũng có cảm giác linh nguyên ở đây không đủ để cho người tu luyện...".

Hồng lão trong đầu hấn cũng giọng điệu đồng tình nói.

--" Không được, phải tìm chỗ có linh nguyên nồng đậm hơn mới được".

--" Hừ, tìm ở đâu...".

--" Con biết một nơi, chính là trên đỉnh ngọn thiên sơn này".

--" Đỉnh thiên sơn....".

.....

Nghe liền làm, hấn lập tức đi tìm Nhạc Phi hỏi về chuyện đi lên đỉnh thiên sơn, nàng vừa nghe liền làm ra bộ dáng giật mình sợ hãi, nhất thời lắc đầu cự tuyệt, nàng bảo tuy đỉnh thiên sơn không phải là cấm địa của bốn môn, bình thường vẫn để cho đệ tử lên đó lịch lãm rèn luyện, thế nhưng bên trên đó nguy hiểm trùng trùng, đừng thấy quan cảnh thiên sơn môn thanh bình tĩnh lặng mà tưởng bỏ, trên đó hoàn toàn khác xa chỗ này, là một mảng u tuyết lạnh lẽo, ngoài ra còn có vô số ma thú hung tàn khát máu, cấp độ cũng không hề thấp, ma thú nhị cấp tam cấp không thiếu, đối với những người có tu vi thấp thì hung hiểm vô cùng. Nàng vẫn là buông ra những câu khuyên giải, không cho hấn đi thế nhưng ý hấn đã quyết lại liên quan đến chuyện tu luyện nên nàng cũng chỉ biết bất đắc dĩ thuận theo, thế nhưng trên mặt lại mang một nỗi u buồn khó tả, Lâm Hoài nhìn thần sắc nàng có chút mụi lòng, dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mềm yếu, bất giác lại nắm tay nàng ôn nhu an ủi. Sau một lúc tâm tình nàng tuy không khá hơn thế nhưng sự lo lắng đã vơi đi không ít, hai người cùng nhau đi tìm Môn Chủ Thiên Sơn Môn, cũng là phụ thân nàng, dù sao lão cũng là chủ nơi này, nếu tự ý mà đi thì cũng thật là vô phép. Về chuyện này thì lão tất nhiên không cự tuyệt chỉ đơn thuần khuyên nhủ vài câu, chỉ là thiên tâm hấn đã quyết nên cũng không ngăn cản mà chỉ dặn dò vài câu, ngoài ra còn dặn hấn lên đó không được trêu chọc một người, Thiên Sơn Tuyết Nữ.

Người này rốt cục là ai thì ngay cả lão cũng chưa từng gặp, chỉ biết ngay cả lão tổ của thiên sơn môn cũng đối với người này có ba phần kính trọng, dặn dò đệ tử đời sau không được quấy phá hay làm phiền.

Mặc dù trong lòng có chút tò mò thế nhưng hấn cũng chẳng buồn quan tâm, chỉ khách sáo với lão mấy câu rồi cùng Nhạc Phi rời đi.

.....

Ánh trăng tròn vành vạnh, treo lơ lửng trong màn đêm tĩnh mịch, vài tiếng côn riu rít bên trong những tàn cây làm cho không gian càng thêm thê lương. Nhạc Phi tựa người bên cửa sổ ngắm nhìn bầu trời đêm, ánh mắt nàng có chút buồn như là có tâm sự. Chợt bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

--" Ai đó....".

Nàng như thường lệ nói vọng ra, tuy vậy người bên ngoài vẫn lặng im không trả lời. Trong lòng nàng có chút dè phòng, nửa đêm canh hai mà ai lại đến gõ cửa phòng nàng chứ, nàng từ từ bước ra mở cửa, tuy chuyện này có chút quái dị nhưng đây là Thiên Sơn Môn sẽ chẳng ai dám làm càn thế nên nàng không ngần ngại mở cửa ra.

--" Là huynh...".

--" Suyt....".

Lâm Hoài khẽ đưa ngón tay đặt lên miệng nàng miệng "suyt" một cái, ra dấu bảo nàng nhỏ miệng, sau đó hấn nhanh chóng bước vào phòng, nàng cẩn thận ngó đầu ra quan sát xung quanh rồi mới nhẹ nhàng khép cửa lại.

Nàng đứng tựa lưng vào cửa ánh mắt có chút hoang mang.

--" Sao huynh lại đến đây, mẫu thân mụi nếu biết sẽ không tha cho huynh đâu".

Hấn không nói gì, bước đến đưa tay ôm lấy eo nàng kéo nàng sát lại gần mình.

--" Ta nhớ nàng..".

Hấn khẽ nói bên tai nàng. Nàng ngại ngùng nép đầu vào ngực hấn, bàn tay vịn chặt bắp tay của hấn

--" Mai ta đi rồi, nên đêm nay ta muốn ở đây cùng nàng..".

Hấn thấy nàng im lặng lại tiếp tục nói, từng chữ mang theo hơi thở của hấn phả vào tai nàng khiến nàng bất chợt run lên một cái.

--" Mụi cũng không muốn huynh đi...".

Nàng dụi đầu vào ngực hấn thanh âm có chút nức nở nói.

--" Tất cả chính là vì mụi, vì tương lai của hai chúng ta".

Hấn nhẹ vuốt tóc nàng an ủi.

--" Mọi biết... ".

Hắn không nói thêm gì chỉ nhẹ đẩy nàng ra, sau đó từ từ hôn lên môi nàng, nàng mới đầu còn có chút bối rối thể nhưng dần dần hoà quyện vào nụ hôn của hắn, tay hắn bắt đầu sờ soạn khắp người nàng, nàng cũng uốn éo theo từng nhịp. Một lúc sau hắn rời khỏi môi nàng, thuận tay nhất bổng nàng lên, đem nàng bông đến cạnh giường sau đó nhẹ nhàng đặt nàng xuống, tiếp tục màng dạo khúc liên miên không dứt, phút chốc trong căn phòng ý xuân dạt dào, khung cảnh tình chàng ý thiếp, những tiếng rên rỉ khoái lạc cũng bắt đầu ngân lên như một khúc nhạc động lòng người.

.....

Bình minh rực rỡ, ánh nắng ban mai chiếu xuyên qua cửa tròng thiên soi lên mặt đất, như để sưởi ấm chúng sinh, để dẫn đường chỉ lối. Lâm Hoài lúc này đang chuẩn bị đi lên đỉnh thiên sơn, bên cạnh hắn chính là nữ tử xinh đẹp Hồ Nhạc Phi, nàng cũng đến đây để tiễn hắn, và tất nhiên chỉ có mình nàng, không còn ai khác, tuy vậy hắn cũng không lấy việc này mà sinh ra buồn bực, vui vẻ chia tay với Nhạc Phi, Nàng từ đầu tới cuối cứ luyện thuyên dẫn dò, mãi đến khi hắn đỉnh ninh một câu rằng sẽ lo cho mình và hứa sẽ trở xuống thăm nàng thì nàng mới chịu yên tâm, trước khi đi hắn còn có tình hôn nàng một cái làm nàng e thẹn tới đỏ mặt, sau khi từ giả hắn liền một mạch rời đi, cũng không quay đầu lại vì sợ nàng lưu luyến, nàng cứ đứng đó nhìn hắn đến khi khuất dạng mới chịu trở về.

Đường càng đi càng dốc, lại thêm đất đá lởm chởm rất khó đi, hắn chỉ mới đi được một đoạn thì đã thấy bờ hơi rồi, mà lên tới trên kia còn một quãng đường dài dang đẳng nữa, vừa nghĩ thôi hắn đã cảm thấy mệt rồi.

--" Ài.. Tôi lúc Phải dừng tới rồi..".

Hắn nhẹ than một tiếng, sau đó lấy từ trong nhẫn ra một thanh kiếm chính là thanh linh khí cướp được của tên thiếu gia kia, có tên là Chăm Phong kiếm. Hắn móc kiếm ra sau đó tùy tiện ném lên không sau đó song chỉ hướng ra, thanh kiếm đang vô lực rơi xuống giống như sống lại, lơ lửng trên không, sau đó từ từ bay đến gần hắn vô cùng ảo diệu, hắn không ngăn ngại dậm chân một cái tung người bay lên, ai ngờ vừa đáp lên thanh kiếm đã chao mấy cái làm hắn ngã nhào té cắm đầu sấp mặt xuống đất. Sau một màng lấy mặt cây đường hắn đã không còn dám mạo hiểm, cẩn thận đem thanh kiếm đặt cho thẳng bằng dưới đất sau đó mới leo lên, tay cũng như lúc nãy, song chỉ hướng ra, lập tức thanh kiếm từ từ nhất lên khỏi mặt đất, lúc đầu còn lúc lắc chưa vững thể nhưng từ từ lấy lại được thăng bằng.

--" Tiểu quý, người đang làm cái trò gì thế..".

Hồng lão tò mò hỏi.

--" Hi... ngự kiếm phi hành..".

Hắn cười hi hi một cái sao đó té kiếm lao người về phía trước, quả thật chính là đang ngự kiếm phi hành, nếu một cường giả Hoá thánh nhìn thấy một tiểu tử Luyện kỳ tăng sáu lại té ra pháp bảo lăng không mà bay chắc trợn lòi mắt ra vì kinh ngạc, phải biết nếu muốn làm được như vậy thì ít nhất cũng phải đạt hoá thân cảnh a, tiên thiên hậu kỳ dù muốn cũng phải chật vật mới được. Nhìn là vậy thể nhưng thật ra hắn chỉ đơn giản chính là đang dùng khả năng cách không di vật của linh nguyên để điều khiển thanh kiếm này thôi chứ không hề ngự kiếm như những người khác, hay nói trắng ra là ngự kiếm trá hình.

Nhờ vào ngự kiếm hắn rất nhanh đến được đỉnh núi, vừa lên tới hắn đã bị cảnh vật nơi đây làm thần thờ, một quan cảnh tráng soá, xung quanh toàn tuyết với tuyết, xa xa có vài cái cây trụi lá, một ít bụi rậm nhỏ phủ đầy tuyết, khung cảnh đơn sơ lạnh lẽo.

--" Ừm... Linh nguyên có vẻ đậm đặc hơn rồi..".

Hắn gật gù ưng ý nói.

--" Ta có cảm giác phía trước có thuộc tính dao động..".

Hồng lão bắt chọt lên tiếng.

--" Sư phụ, thuộc tính có phải giống như hoá diễm của nữ tử Hồng Diễm đó không..".

--" Ừm. chính nó, không những thế ta cảm nhận được nó không tầm thường..".

+-" Ở đâu...".

Hắn hưng phấn kêu lên.

--" Phía trước... ".

Hắn nhanh chóng băng băng chạy về phía trước.

--" dừng lại, nếu ta đoán không sai thì chính là chỗ này".

--" Nhưng con có thấy gì đâu..".

Hắn không ngừng đảo mắt tìm kiếm xung quanh.

--" Cái này..... Chết tiệt, may chạy khỏi đây.....".

--" Hà....".

Thế nhưng đã không còn kịp nữa, trên không một tiếng nổ ì ùng vang lên, một tia sét màu xanh loé lên sau đó phóng xuống, Lâm Hoài cảm thấy tóc như dựng lên, trái tim như nhảy ra ngoài, từ trên trời một tia lam sắc lói đĩnh nhắm hấn đánh tới.

---" Àmmmmmm.....".

Lạc Kỳ Nam

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Huyền Thanh lô - Bạch y nữ tử

Phù....

Lâm Hoài thở ra một ngụm khói đen, tóc dựng đứng, mặt đen xì, toàn thân bốc khói.

--" Quả thật không thể ngờ tới lại là Huyền Thanh Lôì*".

Hồng lão ở bên trong thức hải của hấn kinh ngạc hô lên.

--" Sư phụ nó là cái thể loại gì...".

Lâm Hoài cố nén đau đớn trong người hỏi, giờ phút này trong cơ thể hấn đang có một luồng lôi điện đang không ngừng công phá kinh mạch, luồng lôi điện này vừa ôn hoà lại vô cùng cuồng bạo làm cho hấn vô cùng thống khổ, lại thêm vừa nãy bị sét đánh trúng làm cho cơ thể hấn bị tê liệt không thể nhúc nhích, có thể nói là khó chịu không thể tả.

--" Huyền Thanh lô là thuộc tính thiên cấp, hay còn gọi là thần lô, vô cùng hiếm gặp, sở hữu sức mạnh vô cùng lớn, thế nhưng lại vô cùng cuồng bạo, rất khó thu phục, nếu không cẩn thận bị phản khống thì toi.... ta không biết là người đang gặp may mắn hay xúi quẩy nữa..".

Hồng lão cười khổ một cái.

" Thuộc tính có thể nói chính là những loại nguyên tố trong thiên địa, bao gồm những nguyên tố Lôi, phong, thủy, hỏa, thổ, mộc, quang. Được phân loại theo tính chất mà sắp thành Thiên địa huyền hoàn, trong đó hoàn cấp là những thuộc tính bình thường dễ gặp, còn thiên cấp là những thuộc tính hiếm gặp, mang uy lực rất lớn, có thể nó giữa thiên cấp cùng hoàn cấp chính là chênh lệch vô cùng lớn như trời với đất. Nếu muốn sở hữu thuộc tính cách duy nhất chính là thôn phệ dung nạp, thế nhưng việc này vô cùng nguy hiểm, vì sau khi thôn phệ vào người sẽ bị thuộc tính phản khống, nếu áp chế không được sẽ bạo thể mà chết, đặc biệt là những loại thuộc tính thiên cấp thì càng khó dung nạp hơn, tỉ lệ thất bại càng cao hơn do chúng đã khai mở ra một tia linh trí".

--" Hiện tại phải làm sao sư phụ... ".

Hai chân mày hấn nhăn lại, sắc mặt chuyển thành trắng bệch, rõ ràng đang vô cùng thống khổ.

--" Hết cách rồi, mạnh mẽ áp chế nó thôi... Giữ vững tinh thần..".

--" Hô...".

Lâm Hoài miệng kêu khổ một tiếng, cũng không còn cách nào khác đành phải dùng sức lực bản thân mạnh mẽ áp chế. năm phút, mười phút, mười lăm phút,... sắc mặt hấn càng lúc càng trắng bệch, gân xanh trên trán nổi lên trông thấy, cuối cùng vẫn không áp chế nổi, cả người bị đánh bật về sau loạn choạng ngồi bệch xuống đất, phun ra một ngụm máu, toàn thân truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt như kinh mạch bị vỡ ra từng khúc, không những thế Lôì thuộc tính trong cơ thể càng ngày càng cuồng bạo, có chiều hướng bắt đầu công phá cơ thể thoát ra ngoài. Nỗi thống khổ càng lúc càng tăng lên, bất giác khiến hấn không chịu nổi liền lao vào hôn mê.

--" Chết tiệt, tiểu tử mau dậy, nếu cứ như vậy cả hai chúng ta sẽ tiêu đời đó... ".

Hồng lão lo lắng kêu lên.

--" Khoan đã chuyện gì đây...".

Bỗng nhiên cơ thể hấn phát sinh dị biến, Lôì thuộc tính cuồng bạo đang bị những tia linh nguyên trong cơ thể hấn dần dần bao phủ lại, mặc dù thoát nhìn

những tia linh nguyên kia vô cùng yếu ớt, thế nhưng lại có thể cùng thuộc tính thiên cấp giằng co mà không hề rơi vào thế hạ phong. Một giờ trôi qua, Lôi thuộc tính trong người hắn bắt đầu rơi vào thế hạ phong bị linh nguyên ép lại một chỗ, không những thế còn không ngừng bị những tia linh nguyên mong manh kia bào mòn, rõ ràng đã sắp không chống được bao lâu nữa.

Lại thêm hai giờ nữa trôi qua, Lâm Hoài vẫn đang trong trạng thái hôn mê sâu, chỉ có Hồng lão trong thức hải hắn hiện tại đang vô cùng kinh ngạc đến há hốc mồm. Huyền Thanh lôi cuộn bạo khi nãy hiện tại đã trở thành vô cùng ngoan ngoãn, lại có dấu hiệu liên kết với linh nguyên trong người hắn, đang bắt đầu chạy khắp các kinh mạch, đem những chỗ bị tổn thương dần dần khôi phục.

.....

Lâm Hoài hiện tại đang ở trong căn phòng màu hồng, đèn nền lung linh, huyền ảo mông lung làm cho người ta như đang lạc vào cảnh tiên, trong căn phòng có một chiếc giường màu hồng, hai bên là hai tấm rèm buồn được buộc lại đang hoàng. Trên chiếc giường kia là một nữ tử vô cùng kiều mị, nàng không ai khác chính là sư phụ của hắn Tổ Như, chỉ khác một điều là nàng không còn đáng vẻ lạnh lùng thường ngày nữa mà lại giống như mị nữ, không ngừng làm ra những động tác khiêu gợi mời gọi.

--"Chàng còn chờ gì nữa, mau đến đây với thiếp...".

Giọng của nàng thanh thoát như chuông đồng, lại vô cùng ma mị, làm cho dục vọng hắn trào dâng, liền như một bóng ma lướt tới cạnh giường, hắn vừa tới đôi tay ngọc của nàng đã vòng qua cổ hắn nhẹ nhàng kéo hắn xuống, nàng dùng ánh mắt dâm đãng nhất nhìn hắn, mỗi một cử chỉ đều là mời gọi kích thích, hắn đưa mắt ngắm nhìn cơ thể nàng, dưới lớp áo mỏng có thể lộ mờ trông thấy những đường cong lồi lõm cùng với làn da trắng nõn ẩn hiện vô cùng hấp dẫn, đặc biệt là cặp gò bồng kia cứ nhấp nhô theo từng nhịp thở vô cùng mê người. Hắn giống như một con thú đói khát hung hăng vô lý lấy nàng, từng lớp y phục bị ném tung toé, cùng những âm thanh chóp chép giống như trẻ con đang bú mẹ cứ không ngừng vang lên.

.....

--"Ta vô đây...".

Cuối cùng cũng đến lúc hấp dẫn nhất, hắn dùng hai tay dặng chân nàng ra, động thiên thai như mở cửa chào mời, dưới ánh đèn càng thêm lung linh huyền ảo. Tiểu hung hung bên dưới đang sừng sững hiên ngang, sẵn sàng cho cuộc sông pha khói lửa. Nòng súng áp sát động tiên, một cảm giác nóng cháy dần lên từ đáy lòng, giây phút thần tiên này như chậm lại, chột.

--"Tiểu tử chết tiệt, lúc này còn ngủ, còn không mau dậy...".

Âm thanh như vang xuống từ chín tầng trời, như thượng thần đang phán xét, hắn cảm thấy không gian như quay cuồng, bản thân bị dòng soáy cuốn đi.

_ Nguồn <http://truyenfull.vn/>

--"Aaaaaa....".

Lâm Hoài hét lên một tiếng, sau đó mở mắt ra, khung cảnh vẫn như cũ, vẫn là một vùng tuyết trắng xoá, không hề có căn phòng màu hồng hay sư phụ xinh đẹp.

--"Mơ sao...".

Hắn ngơ ngác thất thần hồi lâu, trong đầu vẫn nhớ như in cảnh tượng lúc nãy, nội tâm dấy lên một cơn tiếc nuối, chỉ một chút nữa thôi là hắn đã vào rồi, một chút nữa thôi.

--" Tỉnh rồi àh....".

Giọng lão trầm trầm vang lên.

--"Sư phụ, là người gọi con sao....".

Hắn đau khổ trả lời.

--"Thì sao...".

--"Aaaa... sao người lại kêu con dậy chứ, người ta đang mơ đẹp lại bị cắt ngang, một chút nữa thôi là đã được rồi...".

Hắn gào lên như một tên cuồng điên, nếu như Hồng lão ở bên ngoài hắn đã sớm lao vào liều mạng với lão rồi.

--"Còn chưa tỉnh...".

Lão tức giận kêu lên, lập tức hắn liền cảm thấy Bách Hội đau nhói, nhất thời bưng tỉnh.

--"Aaa... đau quá...".

--"Hừ...".

Lão hừ lạnh một tiếng.

--" Ôh... con vẫn còn sống sao..".

Hắn từ trong mê tỉnh lại, chợt nhớ lại chuyện lúc nãy không nén được tò mò mà cất giọng hỏi.

--" Ừm".

--" Không đúng, rõ ràng lúc đó con đã bị luồng lôi điện kia đánh bất tỉnh, tiếp theo đã xảy ra chuyện gì...".

Hắn có chút kinh ngạc, nghi hoặc hỏi.

--" Sau khi ngơoi hôn mê đột nhiên xuất hiện dị biến....".

Hồng lão đem hết thấy chuyện lúc nãy kể lại, hắn nghe xong liền ồ lên một tiếng, không khỏi cảm thán nói một câu.

--" Không ngờ nhân phẩm ta tốt đến vậy, đại nạn không chết ác có hậu phúc a...".

--" Cũng có thể nói là như vậy, lần này cũng coi như là một đại kì ngộ, lại có thể dung nạp được Huyền Thanh lôi kia..".

--" Cũng thật không ngờ linh nguyên lại có thể cưỡng ép dung nạp được huyền cấp thuộc tính a..".

Hắn có chút cảm thán nói.

--" Chuyện này ngay cả ta cũng không thể hiểu được, có lẽ linh nguyên có khả năng câu dẫn thiên đi quy tắc nên mới có thể áp chế nổi nó cứu ngơoi một mạng".

Hồng lão cũng là một bộ ngạc nhiên, chính lão cũng không thể đoán được chuyện này.

Hắn bắt đầu xem xét cơ thể mình, vẫn như ban đầu bị tê liệt không thể cử động được, thế nhưng thương thế trong người đã hoàn toàn khôi phục, kinh mạch được Huyền Thanh lôi chữa trị qua một lần cũng trở nên cứng chắc hơn trước, lần này quả thật là thu hoạch ngoài ý muốn.

--" Bị tê liệt như thế này, lỡ mà có hung thú nào đi ngang là toi đời..".

Hắn mỉm cười nói đùa một câu.

--" Ahúúúúuuhh....".

--" Cái mồm thối nhà ngơoi, bộ kiếp trước ngơoi là cú vọ hả... ".

Hồng lão kinh hãi quát lên.

--" Ách, không cần linh nghiệm vậy chứ...".

Hắn cũng giật nảy mình, nội tâm hoảng sợ chẳng kém gì lão.

Từ phía xa chợt xuất hiện mấy cái bóng trắng đang từ từ kéo lại, thoạt nhìn có tới sáu bảy cái.

--" Bạch Tuyết ma lang..".

Hồng lão vừa nhìn đã đoán ra là chủng loại gì.

--" Vãi cả tên...".

Hắn không nhìn được mà cảm thấy buồn cười, tên gì mà liên quan thế không biết. Thế nhưng đây đâu phải là lúc để cười khi phía xa những bóng trắng kia rõ ràng hiện ra những đầu hung thú nhìn giống sói thế nhưng lại vô cùng cao to lực lưỡng, toàn thân trắng muốt, đôi mắt đỏ ngầu, nanh dài rãnh nhọn vô cùng đáng sợ.

Nhìn kĩ qua một lượt tất cả có bảy đầu, đều nhìn hắn một cách hung hăng thêm thường.

--" Sáu nhị cấp, một tam cấp, lần này không ổn rồi...".

Hồng lão nhìn một màn trước mắt cũng phải run sợ.

--" Ahúúúuuuhh...".

Mấy đầu sói trắng nhìn về hắn liền hung hăng chu lên một tiếng, nanh nhe vuốt múa, bộ dáng sẵn sàng xé thịt róc xương con mồi, thế nhưng lại không hề

tấn công ngay lập tức mà chỉ lòng vòng phía xa quan sát, rõ ràng rất có tổ chức. Trong đó có một đầu to lớn nhất, đẳng cấp cũng cao nhất đang hiệu lệnh cả bày cho thấy nó chính là con đầu đàn, nó không hung hăng hùng hổ như mấy con kia mà chỉ đứng lặng một chỗ quan sát Lâm Hoài đang ngồi như một tảng đá phía xa.

+-" Sur phụ làm sao đây..."

Hắn lo lắng hỏi.

--" Người hỏi ta, ta biết hỏi ai, tất cả đều là tại cái miệng quạ đen nhà người..."

Lão tức giận quát hắn một tiếng rõ ràng cũng đang rất lo sợ.

--" Sao lại tại con.... "

Hắn cười khổ một cái.

--" Hừ, còn nói nữa, lão tử không muốn là mồi cho sói đâu..."

.....

Quan sát hồi lâu mà vẫn không thấy hắn có chút động tĩnh nào, ma lang đầu đàn lập tức phát động tấn công, liền theo đó là hai con ma lang nhị cấp phóng ra hướng phía hắn vô tới, móng vuốt sắc bén, nanh dài răng nhọn, nước bọt văng tung toé, chỉ phút chốc nữa thôi hắn sẽ như một con cún nhỏ dễ dàng bị xé xác mặc cho chúng làm thịt. Bất chợt bên dưới nền tuyết vang lên tiếng âm thật lớn, một bàn tay bằng đá phá tuyết trời lên đem hai đầu ma lang chưa kịp phản ứng tóm gọn sau đó âm ầm nện xuống, bụi tuyết văng tung toé, hai đầu ma lang còn chưa nhận ra chuyện gì đã bị đất đá đè chết. Biền cố bất ngờ khiến cho ma lang đầu đàn kinh ngạc, không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cũng chỉ khựng lại phút chốc liền phát động tấn công, cả bày lập tức hướng Lâm Hoài lao tới. Hắn nhìn thấy diễn biến trước mắt cười khổ một cái, một mảng vừa rồi chính là do hắn tạo ra, vận dụng linh nguyên khiến linh di vật, đem đá tụ thành một bàn tay đá trong lúc bất ngờ bóp chết hai đầu ma lang không kịp phản ứng kia, thế nhưng một chiêu này cũng đã làm hắn hao tổn một nửa lượng linh nguyên trong cơ thể, dự định là giết gà dọa khỉ, làm cho bọn họ chúng kinh sợ mà rút lui, thế nhưng hắn lại không ngờ tới bọn chúng tính tình vô cùng hung ác không vì hai đầu đã chết mà bỏ cuộc. Hắn hết cách chỉ đành bốn cù soạn lại, tụ ra một ngũ thạch chỉ phá tuyết bay lên, mặc dù đã biết trước được bàn tay đá kia sẽ xuất hiện nhưng đám ma lang lại không thể tránh kịp, nháy mắt hai đầu đã bị thạch chỉ đánh văng ra phía xa, ói máu tươi không rõ sống chết, ma lang đầu đàn thấy vậy liền nổi giận, tru lên một tiếng lập tức hùng hổ lao vào, lựa thế bàn tay đá kia chụp xuống liền né sang một bên sau đó lấy đà phóng lên mu bàn tay, hung hăng lao tới Lâm Hoài, mồm há to, răng nhọn hoắt, Lâm Hoài nhìn ma lang lao tới nội tâm tuyệt vọng, nhắm mắt lại chờ chết.

Chờ đợi cái chết sẽ đến, cảm giác này như kéo dài vô tận, một giây, mười giây trôi qua lại không có không chuyện gì xảy ra, hắn kinh ngạc mở mắt ra chỉ nhìn thấy ma lang đầu đàn vừa hung hăng khi nãy giờ biến thành một khối băng vô tri nằm lún lóc dưới đất, thậm chí hai mắt còn mở trừng trừng như không thể tin được một màn trước mắt, những đầu ma lang còn lại thì e sợ nhìn lên không trung, hắn cũng vô thức nhìn lên, trên khoảng không ấy từ bao giờ đã xuất hiện một bạch y nữ tử, lưng không mà đứng tựa như tiên nữ giáng trần, tóc dài đen đưa, mắt ngọc mây ngài, mũi cao môi nhỏ, là một tuyệt thế mỹ nhân, thế nhưng khuôn mặt nàng lại mang một vẻ lạnh lùng như băng tuyết vạn năm. Thời gian ngừng trôi, không gian lắng đọng, chỉ còn lại nữ tử đẹp nhất thế gian trên khoảng không kia. Nàng khẽ nhấc tay, mỗi một cử chỉ đều thanh tao thuần khiết, chỉ thấy ma lang đầu đàn như đá vụn vỡ nát tiêu tán không còn, những con khác hoảng sợ bỏ chốn mất dạng. Nàng liếc nhìn Lâm Hoài đang ngơ ngẩn dưới đất, khẽ hừ một tiếng, phá không mà đi, xa, xa dần đến khi biến mất trong làn tuyết trắng. Lâm Hoài nhìn theo hướng nàng rời đi, nhìn đến thất thần. Khoảnh khắc lúc này như mũi kim đâm vào tim hắn, nữ tử ấy, vẻ đẹp ấy, nàng là ai... trong đầu hắn chỉ còn những điều ấy. Tuyết trắng như tờ, lạnh lùng thuần khiết, gió thiên sơn thổi qua, làm lòng người lạnh càng thêm lạnh, chỉ còn mình hắn lặng lẽ ngồi đó, cô độc.

Lạc Kỳ Nam

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hắc Y Nhân

Lâm Hoài tỉnh dậy và phát hiện mình bị lấp bởi một lớp tuyết dày, dự là tới hôm qua đỉnh tuyết sơn lại có bão tuyết, mà hắn thì cơ thể lại không thể cử động được, thế nên đành ngậm ngùi gồng mình chịu đựng rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Thử vận động tay chân một cái, cuối cùng thì cũng có thể cử động, Huyền Thanh lời cũng thật là đáng sợ, bị đánh chúng một phát liền bị tê liệt một ngày một đêm, vùng mình một cái hắn liền trời đầu ra khỏi tuyết, thế nhưng sắc mặt hắn lập tức đen lại, bên kia cách hắn không xa đang có một con nhện khổng lồ, ít nhất cũng phải dài đến hai mét, toàn thân trắng muốt, nếu không nhìn kỹ sẽ lầm tưởng nó là một con tuyết. Nó rất nhanh phát hiện ra Lâm Hoài, liền ngoái đầu sang dùng sáu con mắt chăm chăm nhìn hắn, trong cái mồm liên tục phát ra âm thanh lèo lèo lèo lèo. Bị ba cặp mắt đen ngòm nhìn trầm trầm, trán của hắn cũng bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, sắc mặt đen lại.

--" Độc tuyết ma chu, ma thú tam cấp hậu kỳ..."

Hồng lão nhàn nhạt lên tiếng.

—" Klééécccc...".

Cự chu rống lên một tiếng khó nghe sau đó hướng phía hắc lao tới, hai chiếc răng to khủng bố khiến cho người vừa nhìn đã thấy da đầu tê dại. Lâm Hoài nhìn thấy một mảng trước mắt tóc gáy cũng dựng lên, liền vận chân nguyên tung người một cái vọt khỏi lớp tuyết bay lên trên không, chỉ nghe bên dưới vang lên một tiếng phập, hắc từ trên không nhìn xuống trông thấy chỗ tuyết bị cự nhện cắn vào lập tức biến thành màu đen rõ ràng chính là kịch độc, nếu bị cắn trúng chắc chắn sẽ lãnh ít dữ nhiều. Lâm Hoài sau cú bật người liền lộ một vòng lao đảo rơi xuống cách đó vài mét. Cự nhện sau một kích đánh hụt liền hung hăng quay đầu nhìn hắc một cái, từ cái lỗ nhỏ bên dưới miệng bả ra một chùm tơ màu trắng đ-c, lao tới như một mũi tên, Lâm Hoài không kịp phản ứng, chỉ có thể lách mình qua một bên tránh né. luôn tơ suột qua người hắc bắn thẳng vào một thân cây gần đó. Chỉ thấy cự nhện lắc đầu một cái, thân cây to bằng một người lớn nhẹ nhàng bị nhổ bật cả rễ làm cho hắc kinh hồn bạt vía. Nó đến cùng là mạnh đến mức nào chứ. Không để cho hắc có thời gian suy nghĩ nó lại liền tiếp bắn ra năm sợi tơ như một cái l-ng vây hắc vào trong. Mặc dù thân thủ hắc vô cùng nhanh nhẹn, thế nhưng vẫn không thể tránh khỏi liền bị một sợi tơ bắt vào chân, cự nhện không chậm trễ liền thu tơ lại khiến hắc như một con cún con nhẹ nhàng bị kéo đi. Mặc nhiên cho dù hắc có vùng vẫy như thế nào thì vẫn giống như một con cá bị mắc câu không thể thoát khỏi sợi tơ cứng chắc, còn nó thì như một ngư ông đắc thủ không ngừng mạnh mẽ kéo phẳng dây câu, thân nhiên thu lấy chiến lợi phẩm, hai chiếc nanh sắc lạnh sẵn sàng kết liễu mạng sống nhỏ bé của hắc. Bắn cùng, bắn loạn, hắc như một con thú hoang điên cuồng gào thét.

—" Chết tiệt, lão tử liều mạng với ngươi, Huyền Thanh lôi".

Hai tay hắc nắm chặt lấy sợi tơ, từ trong người hắc một luồng lôi điện màu xanh như những đầu mắng xà nhỏ không ngừng chạy qua kinh mạch truyền vào cánh tay, sau đó lại từ lòng bàn tay truyền qua sợi tơ. Tơ nhện bình thường không thể dẫn điện thế nhưng đối với Huyền Thanh Lôi thì lại chẳng là gì, Huyền Thanh lôi có khả năng bị động là tinh điện, hoàn toàn có thể truyền dẫn qua bất cứ vật liệu nào trong thiên địa nên hoàn toàn có thể truyền qua tơ nhện. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy luồng lôi điện màu xanh đang không ngừng chạy qua sợi tơ tiến lại gần cự nhện, khi lôi điện truyền vào cơ thể nó, lập tức cự nhện liền run rẩy, sau đó là co giật liên hồi, không ngừng vùng vẫy dưới tuyết, miệng phát ra những âm thanh như tiếng heo bị chọc huyết. Lâm Hoài điên cuồng sặc điện cho nó cho đến khi không còn la hét nữa mà chỉ nằm co giật phê tê tê thì mới dừng lại. Hắc nhẹ nhàng buông sợi tơ ra, hồng học thở, trên trán và lưng áo ướt đầm mồ hôi. Hắc mất một lúc mới có thể xé đứt được sợi tơ không biết làm từ gì mà lại vô cùng cứng chắc, sau đó chặt vật đứng đây, tập tễnh bước lại gần chỗ cự nhện đang nằm, chân phải co lên, vận lực tối đa, tung ra một cước, lực đạo mạnh hơn mười lần hai cầu thủ ronaldo cùng messi cộng lại, khiến cho cự nhện dài hơn hai mét nặng vài chục kg lại như một quả bóng bị một cước đá bay mất dạng.

—" Hừ....".

Hắc hừ lạnh một tiếng, lấy lại tinh thần, miệng thở ra một ngụm trọc khí, ánh mắt không tự chủ nhìn về nơi cao cao tuyết phủ phía trước, trong đầu lại nhớ tới một mảng hôm qua, đó cũng chính là hướng mà nàng bay đi, hắc cứ thế thần thờ đứng nhìn, sau đó không tự chủ mà bước đi trên nền tuyết trắng.

.....

Thiên Sơn Môn.

Trên cái sân lớn dành cho các đệ tử luyện tập, không ngừng phát ra âm thanh binh khí va chạm leng keng, lâu lâu lại có vài tiếng kêu đau đớn vang lên.... Chợt từ trên không một vật thể màu trắng rơi xuống đánh âm một cái làm tắt cả các đệ tử giật mình, vật thể đó chính là cự nhện bị Lâm Hoài đá bay lúc nãy không ngờ lại bị văng xuống tận đây, nếu hắc mà nhìn thấy chắc phải ngạc nhiên đến há hốc mồm. Thế nhưng cự nhện hung hăng là đây lại nằm bất động không nhúc nhích, bị té từ trên núi xuống trần thương sợ hãi chết bất đắc kỳ tử.

.....

Năm ngày sau....

—" Chết tiệt, tại sao nó cứ đuổi theo hoài đây chứ...".

Lâm Hoài giờ phút này giống như chó nhà có tang, không ngừng bỏ chạy thụt mạng, trên tay ôm một đóa hoa màu trắng, miệng không ngừng quang quang chữ. Năm ngày nay hắc lang thang trên núi ngoại trừ việc tu luyện ra thì hắc thường đi loay quanh tìm hiểu, càng lúc hắc càng đi lên cao hơn, và hắc phát hiện trên đỉnh núi này lại là một bình nguyên bằng phẳng, hơn thế lại còn vô cùng rộng lớn, đặc biệt chính là ở đây còn có huyền trận, hắc vừa vào đã lâm vào mê cảnh, ngầy ngốc hai ngày mà vẫn không thể thoát ra. Vừa sáng hắc lại vô tình phát hiện không phải nói là Hồng lão phát hiện mới đúng, trong một sơn động nhỏ, có một đóa Bách Tiên Tử, mặc dù không phải kì hoa dị thảo như cũng là linh thảo hiếm có, trăm năm khó gặp, hắc liền không ngần ngại đi vào, ai ngờ lúc đang thu lấy bông hoa vô tình chạm phải tổ của một đàn thiên sí linh phong, bị cả đàn truy đuổi khiến hắc phải ngậm đắng nuốt cay, cầm đầu bỏ chạy, mặc dù Thiên Sí Linh Phong này toàn là ong thợ, cao nhất cũng chỉ là linh thú cấp hai, thế nhưng lại đông vô số kể, hắc tuy mấy ngày nay tu vi đại tăng đã là luyện kỳ tăng tám, "năm ngày tăng hai cấp" thế nhưng vẫn không thể đối phó với cả bầy ong đông như vậy, phải biết đây là linh thú không phải ong vô vế a. Cứ thế hắc một đường bỏ chạy, phía sau là Thiên Sí Linh Phong uù truy đuổi...

.....

Bên trong bình nguyên, khác xa với huyền trận rối loạn, mơ hồ kia, nơi đây lại là một quang cảnh thanh bình, có một nữ tử bạch y đang đứng lạnh lùng ngắm những đóa sen tuyết trắng muốt xinh đẹp. Kì lạ ở chỗ những bông hoa sen này lại không hề mọc trong đầm hay trong nước mà là phá tuyết trời lên, không những thế còn tươi tốt đến dị thường, gió tuyết thổi qua làm những cánh hoa lay động nhịp nhàng, tỏa

ra hương thơm man mát, khiến cho tâm hồn người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu. Cộng thêm một nữ xinh đẹp thanh khiết đang đứng thưởng hoa càng khiến cho khung cảnh đẹp càng thêm đẹp.

Chợt chân mày nữ tử nhíu lại, ánh mắt khẽ nhìn về phía một lùm cây, trong lùm cây im ắng lại vang lên tiếng cười kì dị.

—" Haha... cuối cùng cũng ra khỏi, mê trận đó tuy lợi hại nhưng vẫn không qua khỏi thần nhãn của ta....".

Từ trong khe tối của khu rừng một hắc y nhân thân hình cao lớn đi ra.

—" Phương Huynh nhìn kìa, đây không phải là thiên sơn tuyết liên như trong lời đồn đại đó sao.....".

Đi sau hẳn còn có một hắc y nhân khác, thể nhưng người này dáng người lại ốm yếu, gầy còm chỉ toàn da bọc xương giống như thiếu máu lâu ngày dậy.

Nàng nhìn thấy hai người này mang theo khí tức nguy hiểm, lại không biết từ đâu đến đây rõ ràng không phải ý tốt, dậm chân một cái, cả người bay lên cao sau đó đến chắn trước mặt họ.

—" Hai người là ai, đây là cấm địa Thiên Sơn mời rời khỏi...".

Giọng nói của nàng lạnh lùng như băng tuyết vạn năm, đối với hai hắc y nhân trước mặt không hề có ý nhân nhượng, mặc dù tu vi của hai tên kia cũng không hề dưới nàng.

—" Haha... không ngờ ở đây con có một nữ nhân xinh đẹp, quả là may mắn....".

Tên hắc y to cao nhìn nàng cười lớn, giọng nói như trêu ghẹo.

—" Phải a... huynh đệ chúng ta thật là có phúc cùng hưởng a...".

Tên kia cũng lên tiếng phụ họa.

—" Nè tiểu nương tử, nàng mau mau giao ra Ngẫu Liên Vạn Năm cho bọn ta sau đó ngoan ngoãn để cho huynh đệ bọn ta hảo hảo hưởng thụ một phen thì bọn ta sẽ tha cho nàng một mạng... ".

Tên cao to hung hăng nói, trong giọng nói còn có chút bốn cột.

—" Đúng đúng biết đâu nàng làm bọn ta thấy sướng khoái liền đem về làm thiếp hảo hảo chiều chuộng... haha..".

Tên thấp bé vô sỉ lại bồi thêm một câu phụ họa.

—" Hừ... rần rở...".

Nàng bị hai tên này nói làm cho tức giận, sắc mặt âm lãnh, tay tú ra một chuỗi hàn băng chi kiếm, uy vũ cuồng cuộn, khí hàn băng lạnh thấu xương khiến cho người không rét mà run. Hai tên kia thấy uy thế của nàng cũng không dám lơ là nữa, tay tế ra pháp bảo sáng sủa ứng chiến. Kiếm vũ thét gào, nàng cầm băng kiếm trong tay, thả người bay lên không trung, cánh tay vòng một cái, chém ra một đạo kiếm mang về phía hai tên hắc y nhân, hai tên đó nhìn thấy kiếm mang cuồng bạo lập hoảng sợ, pháp bảo lóe hung quang, lập tức phóng xuất, cự phủ trong tay tên to con cùng với quỹ đao trong tay tên ốm đồng loạt bay ra va chạm cùng kiếm mang. Kinh phong cuồng quét, tuyết trắng mù trời. Ba đạo hung mang giăng co khoanh khắc rồi bùng nổ. kinh lực phản chấn cuồng bạo oanh tạc khiến cây cối trong vong nguoi dậm nghiêng sang một bên. Ngay cả Lâm Hoài đằng điên cuồng chạy trốn cũng bị kinh lực mạnh mẽ hất lên

không rời nhu bịch muối nặng nề rơi xuống. Đám Thiên Sí Linh Phong đang đuổi theo hẳn cũng không thoát khỏi, bị oanh tạc tan tã, bỏ chạy loạn xạ.

_____ lạc kỳ nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Cao cấp thừa nước đục thả câu

—" Chết tiệt, chuyện gì xảy ra đây...".

Lâm Hoài từ dưới nền tuyết bề bộn đứng dậy.

--" Bên kia có hai cỗ lực lượng đang đánh nhau,... "

Hồng lão sau khi cảm nhận xung quanh liền lên tiếng.

--" Có cường giả giao đấu sao, liền đi xem....

.....

Hai tên hắc y nhân bị kiếm mang bức lui về sau mấy bước, pháp bảo trở lại trong tay.

--" Chết tiệt, không ngờ nàng ta lại mạnh như vậy, không hổ danh là Thiên Sơn Tuyết Nữ trong đồn đại...".

Tên to cao tức giận cắn răng nói.

--" Mặc kệ nàng ta mạnh cỡ nào, mệnh lệnh đã nhận, bằng mọi giá phải làm cho xong...".

Tên ốm có vài phần bất đắc dĩ nói.

--" Liều... Tê Ma phủ...".

--" Âm quỷ đạo....".

Hai pháp bảo rít lên âm thanh kì dị, tỏa ra hắc vụ cuồng cuộn, vừa nhìn đã biết là ma bảo. Hai tên hắc y nhân đồng loạt bay đến quần cung nàng, không hề có ý định thương hoa tiếc ngọc, mỗi chiêu đều là kích sát. Nàng một người một kiếm, đứng giữa hắc vụ đầy trời lại không hề yếu thế, hàn khí lan tỏa khiến nhiệt độ xung quanh đã lạnh lại càng giảm xuống khiến cho hai tên kia kêu khổ không thôi, kiếm vũ như mưa, không ngừng đánh càn quét luồng hắc vụ.

--" Qua... ".

Lâm Hoài từ trong bụi rậm thò đầu ra, nhìn thấy kịch chiến trên không thì trầm trồ kinh ngạc.

--" hai linh đạo trung kỳ, một linh đạo hậu kỳ... không ngờ lại có thể chứng kiến trận đấu tầm này tại đây... ".

Hồng lão cũng cảm thán không thôi.

--" Sư phụ nhìn kia, là nữ tử hôm trước... chết tiệt, hai tên đàn ông lại đi ức hiếp một nữ nhân, thật là vô sỉ mà...".

+-" Nè nè.. người định làm gì đó...".

Thấy hắc y có động tĩnh Hồng lão liền lên tiếng ngăn lại.

--" Đi giúp nàng chứ làm gì, chớ lẽ lại đứng nhìn nàng bị ức hiếp sao...".

Hắn kích động nói.

--" Người bị ngu hay là mê gái quá độ đến lú lẫn vậy, người nghĩ người có thể tham gia vào trận chiến này sao, hay là vừa ra đã bị kinh khí bức chết rồi".

Hồng lão tức giận mắng hắn một câu.

--" Nhưng mà...".

Hắn nghe lão nói liền tỉnh ngộ, thế nhưng vẫn còn bức rức.

--" Và lại người nhìn kĩ xem, rõ ràng là nàng ta đang thắng thế...".

--" Ừm... có vẻ sư phụ nói đúng".

Hắn nhìn lên trận chiến, cũng rất nhanh nhận ra nàng đang thắng thế, hai tên hắc y nhân liên tục bị bức lui, bộ dáng vô cùng chật vật.

--" Phanh phanh...".

Băng kiếm trên tay nàng phát động lực lượng to lớn, vẽ ra một đường trên không, hai tên hắc y nhân không kháng nổi một kiếm này, bị trấn bay xuống đất, bảo khí bị đánh vỡ ra xa.

--" Dám tới nơi này quấy phá, vậy thì chịu chết đi...".

Nàng đứng trên không, sắc mặt lạnh lùng nói.

--" Chết tiệt, ta không tin không đánh bại tiện tì ngươi... Tã Hồn sử dụng Pháp quyết..".

Tên to cao tức giận quát lên

--" Hữu huynh, có cần phải dùng đến nó không..".

Tên ốm có chút không muốn.

--" Chúng ta không còn sự lựa chọn nữa...".

Tên to con cắn răng nói.

--" Khốn kiếp thật, lần này về phải đòi thêm mới được...".

Tên ốm kêu khổ một tiếng, cũng cắn răng, tay bắt pháp quyết, liền sau đó sắc mặt hai tên bỗng chốc biến đổi, chuyển thành trắng bệch, lại có thêm vô số sợi gân máu nổi lên nhìn vô cùng quái dị.

--" Lấy máu hiến tế, triệu hồi ma linh, Hắc Diện Ma Linh quỷ".

Cả hai tên đồng loạt hét lên, từ trên những sợi gân máu trên mặt, những giọt máu li ti bắt đầu xuất ra sau đó bay lơ lửng trên không, khi những giọt máu bay đến lưng chừng không bỗng hóa thành một đoàn hắc vụ. Khi giọt máu cuối cùng được tể ra thì hai tên hắc y nhân cũng lão đảo khụy xuống, sắc mặt trở nên tái nhợt. Những giọt máu sau khi được tể ra liền hóa thành hắc vụ, soay tròn trên không như một con bão nhỏ, từ bên trong có thể nghe thấy tiếng ma gào quỷ khóc vô cùng rợn người.

--" Hừ... Ma công... không ngờ tới giờ vẫn còn có người tu luyện....".

Hồng lão nhìn con bão hắc vụ cuồng cuộn trên không, hừ một tiếng nói.

--" Sư phụ ma công là gì...".

Lâm Hoài có chút tò mò liền hỏi.

--" Ma công là một loại công pháp quỷ dị, dùng máu để hiến tế, triệu hồi ra ma linh, ma linh này có sức mạnh rất đáng sợ, người thường khó đối phó nổi".

--" Lợi hại dậy sao...".

Hắn nghe xong cũng có chút kinh ngạc.

--" Ừm, nhưng nhược điểm của nó chính là mỗi lần tế pháp quyết liền bị trừ mười năm thọ nguyên...".

--" Cái giá phải trả cũng thật lớn quá...".

Hắn cảm thán nói.

.....

Con bão lúc nãy đang dần tụ lại, sau đó hóa thành một Quỷ Diện, khuôn mặt quỷ lơ lửng trên không nở một nụ cười ma quái, vừa nghe đã khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

--" Diệt....".

Hai tên hắc y nhân đồng loạt bắt pháp quyết, quỷ diện liền há miệng to lớn đầy hắc vụ bắn ra một luồng hắc khí cuồng cuộn, bên trong hắc khí còn mơ hồ nhìn thấy âm hồn dạ quỷ gào khóc, vô cùng kinh khủng.

Nữ tử nhìn hắc khí đang đánh tới mình, cũng không dám khinh xuất, vung tay một cái tụ ra một bức tường băng chắn trước người. Thế nhưng hắc khí thế như chẻ tre chỉ phút chốc đã xuyên thủng tường băng hung hăng đánh lên người nàng, nàng kêu khổ một tiếng, bị bức lui về sau một đoạn, sắc mặt cũng chuyển thành trắng bệch. Hai tên hắc y nhân thấy thế một lần nữa bắt pháp quyết, một luồng hắc khí nữa lại bắn ra, khí thế như nước lũ ào ào, ngay cả Lâm Hoài nhìn thấy cũng thấm hô không ổn. Thế nhưng trung giây phút nguy kịch đó lại thấy khuôn mặt nàng vô cùng điềm tĩnh, hai tay bắt nhẹ pháp quyết, từ xa có thể thấy hàn khí nhân nhật lan tỏa, ánh mắt nàng trong khoảng khắc lại trở nên sắc bén, không gian bỗng chốc ngưng đọng.

--" Hàn Băng Diệt Tịch Kiếm....".

Nàng hét lớn, băng kiếm nhỏ bé tự dung hóa thành một thanh kiếm băng khổng lồ, trên lưỡi kiếm còn có bí văn luân chuyển. Kiếm băng lập tức như tên rời dây lao thẳng tới, đối đầu với hắc khí. Cả hai giằng co chốc lát thì hắc khí bắt đầu tỏ ra yếu thế, không ngừng bị băng kiếm xuyên vào, tình thế lật ngược, hắc khí không ngừng run rẩy bị băng kiếm khí thế nuốt trôi điên cuồng chẻ đôi, băng kiếm sau khi xuyên qua hắc khí liền đâm vào quỷ diện kia, chỉ thấy mặt quỷ không ngừng co rút, gào rú, một chút sau thì hóa thành hắc vụ tiêu tán.

--" Phụt....".

Hai tên hắc y nhân bị phản trấn ói ra một ngụm máu, liền hóa thành hai đạo hắc khí lao vào rừng bồ trồn. Nữ tử đứng trên không lạnh lùng nhìn hai tên kia bồ trồn mà không đuổi theo, chỉ thấy sắc mặt nàng trở thành tái nhợt, liền ói ra một ngụm máu, lơ đãng một cái, từ trên không rơi xuống.

Nàng vừa tiếp đất đã ngồi bệt xuống, hơi thở nặng nề, rõ ràng bị thương không nhẹ. Khi Lâm Hoài định đi ra xem nàng thì trong lùm cây phía trước phát ra dị biến, một đầu hung thú từ trong nhảy ra làm hắn phải rút vào lại. Hung thú có hình dáng như báo, lại có đầu giống sói, nó thềm thường nhìn về phía nàng, ánh mắt trở nên hung ác. không chần chừ, nó liền nhe nanh múa vuốt, lao về phía nàng. Nàng yếu ớt vùng tay, thanh băng kiếm phá không bay đến, thế nhưng nó lại nhanh nhẹn né được, tung người một cái, liền bay đến chỗ nàng, nanh vuốt giương ra, ánh mắt tham lam. Nàng vừa nảy tử chiến oanh liệt lúc này lại yếu ớt không thể phản kháng nổi một đầu hung thú chỉ có thể nhắm mắt chờ chết, sự tình diễn biến thật làm người ta ngạc nhiên. Chỉ thấy trong một khắc trước khi hung thú sắp vồ tới nàng, từ dưới nền tuyết, một mũi chông bằng đá không biết từ đâu trôi lên, nó không kịp phản ứng đã bị xiên qua, trở tạn sống lưng, máu tươi văng tung tóe, nó đau đớn vùng vẫy một lúc rồi tức tưởi mà chết. Dị biến khiến cho nữ tử cũng ngạc nhiên, nàng mệt mỏi nhìn xung quanh, chợt thấy một nam nhân từ trong bụi rậm đi ra, trên miệng hắn treo lên một nụ cười đắc ý, hắn đi tới chỗ hung thú cười khinh một cái.

--" Hừ, rõ ràng là núp lùm rình mò, chờ nước đ-c thả câu mảk, hôm nay cho ngươi biết ai mới là cao cấp thừa nước đ-c thả câu..".

Nàng nhìn hắn tựa hồ có chút quen thuộc, sắc mặt cũng giãn ra, thất thần ngã người xuống tuyết, lâm vào hôn mê.

--" ai.. cô nương, cô không sao chứ...".

Hắn thấy nàng bất tỉnh liền hốt hoảng chạy tới.

--" Vừa rồi bị trúng một kích cơ thể đã bị thương nặng, lại vận lực quá nhiều cho đòn cuối, hiện tại hao tổn chân nguyên, bị thương rất nặng..".

Hồng lão sau khi xem xét thương thế trong người nàng liền nói ra.

--" Giờ làm sao sư phụ... ".

Hắn có chút nôn nóng hỏi.

--" Ta cũng không biết... đành phải đem nàng đi tịnh dưỡng, để nàng từ từ hồi phục...".

Lão cũng bất đắc dĩ trả lời.

--" Cũng đành như vậy thôi... ".

Hắn thở dài một tiếng, đem nàng bế lên, mang vào ngôi nhà nhỏ cạnh vườn sen.

_____ Lạc kỳ Nam _____

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Sốt cao

Lâm Hoài đem nàng đặt lên một chiếc giường nhỏ, nàng hiện tại vẫn trong trạng thái hôn mê sâu, tuy rằng sắc mặt có chút tái nhợt thế nhưng vẫn không làm mất đi vẻ đẹp của nàng. Nhất là đôi gò bồng đang nhấp nhô theo từng nhịp thở làm hắn nhìn đến thất thần hồi lâu. Trong đầu hắn lóe lên một suy nghĩ lợi dụng lúc nàng hôn mê mà đem nàng làm thịt, suy nghĩ vừa mới lóe lên đã bị hắn hung hăng đè xuống.

--" Lâm Hoài a Lâm Hoài.. người ta từng cứu mi đó, mi không thể vong ơn bội nghĩa đến như thế a..".

Nói xong hắn tự vả vào mặt mình một cái, không nhìn nàng nữa mà đi loay quanh tìm xem có thứ gì có thể giúp nàng hồi phục hay không. Rất nhanh hắn liền tìm được một cái kệ thuốc, bên trên có vài bình sứ màu trắng.

--" Sư phụ đây là thuốc gì.. ".

Hắn nhìn bình sứ trong tay, một mùi hương nhẹ xông vào mũi, hắn đối với mấy thứ này phải nói là hoàn toàn mù tịt, không biết gì hết.

--" Dưỡng Thần Đan dùng để dưỡng thần tĩnh tâm".

Ngược lại với hắn Hồng lão đối với những thứ này lại vô cùng uyên thâm vừa nhìn đã biết.

--" Còn cái này... ".

--" An Nữ Đan dùng để điều hòa kinh nguyệt... bla bla...".

--" Vãi.. ".

Hắn ngạc nhiên hô một tiếng, không ngừng xem xét những bình sứ.

--" Giải Độc ".

--" Hồi Nguyên Đan dùng để hồi phục nguyên lực... ".

--" Thứ tốt, trước tiên cho nàng uống thứ này trước đã ".

Hắn cầm lấy bình sứ trên tay nhanh chóng đi tới gần nàng.

--" Cái này dùng liều lượng ra sao...".

--" Tu vi của nàng hiện tại rất cao, một viên không đủ, dùng năm viên đi...".

--" Năm viên liệu có bị nghẹn chết không ".

Hắn có chút lo lắng hỏi.

--" Nghẹn cái đầu nguoi, đây là đan dược chứ có phải kẹo hồ lô bọc đường đâu".

Hồng lão tức giận mắng.

Tuy vậy hắn vẫn chưa yên tâm, cẩn thận rót thêm một ly nước rồi đem đến cạnh giường. Hắn đổ từ trong bình sứ ra năm viên đan dược to cỡ ngón tay, mùi thảo dược thơm ngát lan tỏa, nhẹ nhàng bóp miệng nàng, hắn đem năm viên đan dược bỏ vào miệng nàng, quả nhiên đan dược đúng là thần kì, vừa cho vào miệng đã tan sau đó liền trôi xuống bụng nàng. Sau khi cho nàng uống thuốc hắn lại ngồi bên cạnh cẩn thận quan sát nàng, việc của hắn bây giờ chính là chờ đợi.

Vài giờ sau sắc mặt nàng bắt đầu tốt hơn, bớt tái nhợt đi, hắn thấy vậy cũng thở phào một cái, nhất mông đi ra ngoài, chợt cảm thấy đói bụng, ngó mắt nhìn quanh lại không có thứ gì ăn được làm hắn kêu khổ một tiếng, liền đi ra chỗ đầu hung thú lúc này.

--" Haizzz... Băng Ngao a Băng Ngao, nguoi có trách thì trách mình quá xui xẻo tự dung lại gặp ta".

Hắn nhìn Hàn Băng Yêu Ngao bị ghim lơ lửng trên chông đá thì thở dài một tiếng, bàn tay khẽ động, chông đá cứng chắc ầm ầm đổ xuống. Hắn lấy trường kiếm từ trong nhẫn ra, thủ pháp nhanh chóng đã đem một mảng thịt từ trên người Băng Ngao cắt xuống.

Sau khi xử lý xong miếng thịt hắn liền đem lên nướng, mùi thơm phứt chốc lan tỏa, tài nghệ nướng thịt của hắn càng lúc càng tiến bộ.

Sau khi nhét đầy cái bụng, hắn trở lại kiểm tra nàng.

--" Chết tiệt, tại sao lại nóng như dậy... ".

Từ ngoài đã nghe âm thanh hốt hoảng của hắn.

Hắn lúc này tay đang đặt lên.... trán nàng, sắc mặt có chút khó coi. Chỉ mới một lúc mà tình trạng của nàng lại chuyển biến xấu đi, nhiệt độ cơ thể tăng lên, sắc mặt nàng từ trắng bệch trở thành đỏ ửng, hơi thở nặng nề, trán đổ mồ hôi.

--" Hừm, nguyên lực đang dần khôi phục, nhưng nội thương vẫn còn, lại thêm bị ma khí làm tổn thương thể nên mới bị sốt cao như vậy, cũng may là tu vi nàng cao thâm nên mới bảo toàn được tính mạng".

Hồng lão không giống với thái độ lo lắng của hắn, giọng điệu nhàn nhạt nói.

--" Bây giờ phải làm sao..".

Hắn có chút hoang mang hỏi.

--" Giờ chỉ có thể quan sát tình hình rồi mới biết được, giờ đi ra ngoài tìm vài loại thảo dược □, ta biết một bài thuốc có thể chữa trị nội thương rất tốt".

--" Haizzz... giờ cũng chỉ có thể làm như dậy thôi, mấy thứ đó có khó tìm hay không sư phụ ".

Hắn thở dài đáp.

--" Lúc này trên đường ta có thấy mấy loại, còn có mấy loại khó tìm, không biết trên này có không nữa..".

--" Mặc kệ, tìm trước rồi tính.. ".

Hắn đáp lời Hồng lão xong thì tìm một cái khăn thấm nước nóng đắp lên trán nàng sau đó đi ra ngoài tìm thảo dược.

.....

Một ngày sau.

--" Phù... May quá, cuối cùng cũng hạ sốt".

Hắn nhẹ rút tay khỏi trán nàng sau đó thở ra một hơi.

--" Ủm, tình trạng đã khá hơn nhiều rồi".

Hồng lão cũng tin tưởng nói.

Sắc mặt nàng lúc này cũng đã trở nên hồng hào, không còn tái nhợt như hôm qua. Hắn cẩn thận nhìn nàng thêm một lần nữa rồi mở cửa đi ra ngoài. Lát sau từ bên ngoài lan tỏa một mùi thịt nướng thơm lừng.

.....

--" Uh....".

Nàng khẽ rên một tiếng sau đó từ từ tỉnh lại. Yếu ớt ngồi dậy nàng cẩn thận nhìn xung quanh hết thấy một lần sau đó mới nặng nề thở ra. Nàng mệt mỏi bước xuống giường, từ từ đi ra ngoài. Tựa người vào thành cửa, nàng nhẹ giương đôi mắt mệt mỏi nhìn cảnh vật bên ngoài, trên khoảng sân tuyết trắng hiện tại đang có một tên nam nhân đang ngồi vui vẻ nướng thịt. Chợt hắn nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại nhìn.

--" Cô nương tỉnh rồi sao..".

Trông thấy nàng hắn liền vui vẻ hô lên sau đó chạy lại cẩn thận xem xét nàng một lần.

--" Có phải người đã luôn chăm sóc ta lúc ta bị thương đúng không".

Nàng chậm chậm nhìn hắn.

--" Ủm,.. hôm qua nàng tự nhiên sốt cao làm ta thật vô cùng lo lắng..".

Hắn thật thà đáp.

--" Đa tạ.. ".

Nàng cảm kích nói.

--" Không có gì, đừng khách sáo, cô nương từng cứu ta một lần, chuyện này ta tự nhiên nên làm. ".

Hắn cười một cái, không câu nệ nói.

--" Khụ khụ..".

Nàng chợt ho mấy tiếng, người có chút run rẩy.

--" Cô nương không sao chứ, ngoài này gió lạnh, ta nghĩ cô nên đi vào trong nghỉ đi, kéo bệnh lại thì khổ".

Hắn quan tâm nói một câu, không biết nàng có cảm động không, chỉ thấy nàng chậm chậm quay đầu vào trong định trở về giường. Chợt nàng lao đảo một cái khiến hắn phải nhảy tới đỡ, nàng khẽ ngượng ngùng khi hai người chạm vào nhau, nhẹ gạt tay hắn ra.

--" Có cần ta điu vào trong không"

Hắn vẫn tỏ ra lo lắng nói.

--" Không cần, ta tự đi được ".

Nàng lạnh nhạt đáp, sau đó từ từ đi vào, hắn đứng nhìn nàng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chợt hắn nghe thấy một mùi khét khét.

--" Thôi chết, khét com một nắng rồi.. ".

Chương 21: Nhất Thế Dâm Tà

Từng ngày cứ thế trôi qua lặng thầm... Lâm Hoài vẫn tá túc tại ngôi nhà nhỏ trên thiên Sơn đỉnh, hằng ngày vẫn sinh hoạt tu luyện bình thường. Lý do hắn còn ở đây là vì nữ chủ nhân của ngôi nhà này trên người vẫn còn thương thể chưa khỏi thể nên hắn mới ở lại đây để phụ giúp nàng. Nàng tên là Băng Băng, là người canh giữ vườn Tuyệt Liên này, còn cụ thể là vì sao lại phải giữ thì nàng không có nói, hắn cũng không dám hỏi nhiều. Bởi vì nàng không cho hắn ở chung thể nên hắn phải đành cất một cái liều nhỏ bên cạnh để ở, hắn cũng nói cho nàng biết lý do tại sao lại lên đây, nàng nghe xong cũng không phản ứng gì, cũng không đuổi hắn đi, cứ để hắn như vậy ở đây. Hằng ngày hắn vẫn chạy loanh quanh để săn thú làm thực phẩm, dù sao hắn vẫn là người bình thường, tu vi thấp kém, không phải giống như nàng chỉ cần hít linh khí cũng có thể sống.

--" Băng Băng cô nương, ta vừa mới nướng xong một con thỏ, rất là thơm, cô nương có muốn dùng thử một chút không. ".

Sau khi nướng xong một đầu tuyệt Thổ, hắn liền nhanh chân chạy đến mời nàng ăn cùng, thật ra hắn đã từng mời nàng rất nhiều lần rồi, thế nhưng lần nào cũng bị nàng lạnh lùng từ chối, tuy vậy hắn vẫn không bỏ cuộc, cứ mỗi lần làm xong đều đi đến mời nàng một tiếng. Lần này hắn cũng đã chuẩn bị tinh thần rằng nàng sẽ từ chối, thế nhưng ngoài dự đoán của hắn, hôm nay nàng lại đồng ý và nói là một lát sẽ ra, điều này làm hắn khinh hi vô cùng, gặt đầu mấy cái rồi chạy đi chuẩn bị. Quả thật một lát sau nàng đã đi ra khiến hắn như mở cờ trong bụng, nhanh chóng chuẩn bị thức ăn. Vì sợ nàng bận tay hắn đã đem thịt thỏ thái thành từng miếng nhỏ sau đó bỏ vào một cái đĩa, hắn còn cẩn thận làm một thứ giống như cái nĩa của người phương tây để cho nàng dùng. Nàng lặng nhìn cái đĩa thịt thơm lừng trên tay, hai chân mày có chút nhíu lại, tay ngọc cầm lấy chiếc nĩa nhẹ xiên một miếng thịt bỏ vào miệng, sau đó từ tốn nhai, bỗng chốc một cảm giác ngon lành dâng tràn trong miệng, tay nghề nướng thịt của hắn đã đạt đến cao cấp, miếng thịt nướng ra ngoài giòn trong dai, cắn một cái liền cảm lấy được vị ngọt của thịt kèm theo hương thơm của thảo dược, khi nhai từ bên trong lan ra một ít mỡ béo ngậy càng làm cho miếng thịt thêm đậm đà. Tuy bên ngoài nàng không thể hiện gì nhưng trong mắt lóe lên một tia tán thưởng, lâu lắm rồi nàng không được ăn thứ gì ngon như vậy, từ khi đi theo sư phụ tu luyện, hằng ngày chỉ ăn đan dược duy trì, không hề dùng tới những thứ phàm trần này vì nó sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện, thế nhưng đã là người ai mà không có nhu cầu được thưởng thức mỹ thực chứ, đó là nhu cầu nguyên thủy, nàng cứ thế chậm chậm thưởng thức đĩa thịt trên tay, sắc mặt không tự chủ mà tươi lên. Hắn ngồi một bên ngo ngắc nhìn nàng đến thất thần.

Sau khi dùng hết thịt trong đĩa, nàng nhẹ nhàng đặt chiếc nĩa xuống, hắn nhanh chóng đưa cho nàng một cái khăn đã chuẩn bị sẵn để nàng lau miệng sau đó ăn cần hỏi.

--" Băng Băng cô nương thấy sao, có ngon không ".

--" Tay nghề của công tử quả thật rất tốt, đa tạ đã mời ta.. ".

Nàng nhìn hắn khách sáo nói.

--" Mỹ thực thế gian nhiều vô kể, ta đây chỉ là một kẻ phàm phu, ngoại trừ chút tài nghệ nướng thịt ra thì cũng không biết làm gì, Băng Băng cô nương quá khen rồi. ".

Hắn xua tay cười cười.

--" Được rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi một chút, cáo từ".

Nàng nói xong liền đứng lên chỉnh lại y phục sau đó rời đi.

--" Ân.. cô nương đi đi..".

Hắn gặt đầu một cái, đưa mắt ngắm nhìn nàng một lúc rồi bắt đầu thụ lý thịt thỏ trên tay.

.....

Kể từ ngày hôm đó, cứ đến mỗi bữa nàng đều dùng bữa cùng hắn, quan hệ của cả hai dần dần cũng trở nên gần gũi hơn, nàng bắt đầu nói chuyện với hắn, không còn xem hắn như người lạ nữa làm mỗi ngày đối với hắn đều tươi như hoa.

.....

--" Mỗi ngày ta chọn một niềm vui... La la la..".

Hắn vừa đổ nước vào thùng vừa ngân nga hát, tâm tình hắn hôm nay thật tốt, tự nhiên nàng bỗng nhiên bảo là muốn tắm, kêu hắn chuẩn bị cho nàng một thùng nước. Tất nhiên là hắn liền đồng ý, nhanh chóng chạy đi lấy nước. Tuy con suối cách chỗ này khá xa, hắn phải đi tận ba lần mới xách đủ thùng nước tắm, thế nhưng hắn lại không cảm thấy mệt tí nào, ngược lại còn cảm thấy hào hứng, hắn còn cẩn thận hái những bông hoa thơm bỏ vào.

--" Băng Băng cô nương, ta đã chuẩn bị xong, cô có thể tắm được rồi ".

Làm xong hần liền đi ra cửa, từ xa đã nghe tiếng hần gọi vọng ra, hần đứng ngoài cửa ngóng cổ chờ nàng tới mà không hay phía trong phòng một bóng đen nhẹ nhàng tiếp cận bồn tắm sau đó nhanh chóng ném vào đó một thứ gì đó rồi lùi mắt không để lại một chút dấu vết.

Một lát sau nàng cũng đi tới phòng tắm, hần thấy nàng liền thành thật đi ra ngoài, cũng không có ý nghĩ rình mò bên ngoài, nói giỡn sao, nàng là cái tu vi gì chứ, hần ngay cả cái ý nghĩ cũng không dám nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nàng ở trong phòng, bắt đầu từ từ còi y phục ra, cơ thể nõn nà của nàng dần dần lộ ra, nếu Lâm Hoài có ở đây chắc chắn sẽ phụt màu mũi vì cơ thể nóng bỏng của nàng. Nàng sau đó nhẹ nhàng bước vào bồn tắm, tuy ở đây rất lạnh thế nhưng nước trong bồn rất ấm, đó là do hần đã cố tình đun lên vì sợ nàng lạnh.

Nhẹ nhàng phát nước lên người, nàng bắt đầu dùng một chiếc khăn kì cọ người, hơi nước bốc lên làm cho không gian thêm một tầng huyền ảo.

Chợt.....

Nàng cảm thấy không ổn, nàng cảm thấy trong người rất lạ, mặt dần dần nóng lên, nơi sâu xa dưới bụng cũng bắt đầu có cảm giác khô rất khó chịu.

--" Khắc khắc.. ".

Bỗng từ trong góc tối vang lên một nụ cười âm lãnh. Tiếp đó là một bóng người từ trong bước ra, người này bộ dáng xanh xao ốm yếu, thể nhưng lại có cái bộ phận bên dưới to quá cỡ, nhìn vô cùng quái dị, hần nhìn nàng bằng một ánh mắt soi mói thêm thường.

--" Hừ.. ".

Nàng nhìn hần khẽ hừ một tiếng.

--" Hắc hắc, Mỹ nhân a mỹ nhân, có phải nàng bây giờ cảm thấy trong người nóng ran, có một sự ham muốn dâng lên từ nhục thể đúng không ".

Hần nhìn nàng đến nỗi nước bọt cũng chảy xuống mép, ánh mắt thâm thúy nói.

--" Người đã làm gì.. ".

Nghe hần nói ánh mắt nàng khẽ đổi, tức giận nói.

--" Hắc hắc, cũng không có gì, chỉ là tiện tay ném vào đó một viên Thiên Lạc Đan thôi.. ".

Lão vô si cười dâm tặc nói.

--" Cái gì, Thiên Lạc Đan.. ".

Mặt nàng khẽ biến sắc, dường như cũng nghe nói đến loại đan dược này.

--" Đúng rồi, mỹ nhân của ta ơi, chờ một ta sẽ cho nàng biết được sự lợi hại của Nhất Thế Dâm Tà ts.. Hắc Hắc... ".

Hần không ngừng cười một cách ghê tởm.

--" Hừ, gàn rồ vô si.. ".

Nàng hừ lạnh một tiếng, thể nhưng độc tính trong người nàng lúc này đã ngấm vào người, hiện nàng đang dần mất kiểm soát, dục vọng bắt đầu tăng lên. Nàng mạnh mẽ hất tay lên, từ trong thùng một mảng nước bắn ra lan khắp căn phòng, khiến cho tên kia phải lấy tay che mặt lại. Sau khi mảng nước tan đi nàng đã bay ra khỏi bồn nước, băng kiếm cầm chặt trên tay, người cũng được một chiếc khăn màu trắng quấn quanh.

--"Ồh.. Dừng tu vi mạnh mẽ áp chế chất độc sao, mỹ nhân àh nàng làm như vậy càng làm cho chất độc ngấm sâu vào thôi, đến lúc nàng không chịu nổi cũng là lúc ta cho nàng sướng khoái đến dục tiên dục tử.. hắc hắc.. ".

Hần nhìn nàng đại phát phồn uy thì có chút ngạc nhiên nhưng vẫn dâm dăng nói. Chân mày nàng khẽ động, băng kiếm như vật sống khẽ rít lên một tiếng tê mình, băng khí bắt đầu lan tỏa làm nhiệt độ trong phòng hạ xuống đến mức nước cũng đóng ván băng. Tên kia mặc dù thần thái dâm dăng thế nhưng đối với nàng cũng không dám lơ đãng, thể bộ sáng sủa. Chỉ thấy tay nàng khẽ động, liền chém ra một kiếm, tiếng xé gió không ngừng vang lên.

_____ [lạc kỳ nam]

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giết chết Nhất Tà

Xuy, xuy, xuy..."

Băng kiếm không ngừng xé gió phăng phăng chém về phía tên Nhất Tà kia, đối mặt với nàng, hắn không dám có chút lơ là, liền lách người một cái thoát khỏi một kiếm này. Tay hắn tụ thành trảo lập tức hướng phía nàng Chop tới, không hề khinh xuất nàng lướt người sang một bên, chỉ thấy ngũ trảo ồm yếu như da bọc xương của hắn nhẹ nhàng xuyên tạc qua bức tường gỗ trong phòng, để lại một lỗ lớn. Được thế hắn liền hung hăng càn quấy, ngũ trảo lại Chop tới, Nàng liền nhanh chóng vung kiếm đỡ lấy, kiếm cùng trảo va chạm leng keng, cả hai đồng thời thối lui về sau mấy bước.

--" Hắc, hắc.. Thấy lợi hại của Bóp Vếu Âm Trảo công của ta chưa, lát nữa nàng sẽ biết nó lợi hại tới mức nào."

Hắn vung trảo bóp bóp vào không khí, bộ dáng đề tiện vô cùng.

--" Hừ".

Nàng khẽ hừ một tiếng, băng kiếm đại phát thần uy, hàn khí lan tỏa, âm phong như bão tuyết thét gào. Nhìn uy thế của nàng Nhất Tà kia cũng không dám chậm trễ, tụ ra một hư ảnh hắc trảo, bên trên còn mang ma khí cuồng cuộn, liền ngạnh kháng cùng băng kiếm của nàng. Kinh khí lan tỏa, căn phòng nhỏ run lắc lạch cạch, nước trong thùng không chịu nổi áp lực mà phá thùng chảy ra ngoài.

"Phanh phanh..".

Hai lực đạo trùng kích lẫn nhau sau đó phát nổ, kinh khí như những lưỡi đao gió đem căn phòng đánh tan hoang, cả nóc lẫn vách đều bay mất không còn. Hai người bị bức lui về sau, lão đảo một cái mới đứng vững.

--" Ta nói nàng đó mỹ nhân của ta, đừng ráng gượng nữa, ta biết nàng sắp chịu hết nổi rồi đừng không "

Tên Nhất Tà cất tiếng tru tréo. Thế nhưng sự thực đúng là như vậy, nàng lúc này đúng là không ổn một chút nào, sau chiêu vừa rồi đã làm thương thế trên người nàng tái phát, lại thêm độc tính trong người không ngừng trùng kích, nàng hiện tại đã như đèn dầu sắp cạn, chỉ có thể gượng dậy để không bị ngã mà thôi.

--" Hắc hắc... ngoan ngoãn cho ta hưởng thụ đi, àh không phải nói là cả hai ta cùng hưởng mới đúng "

Hắn liếm môi một cái, từ từ bước lại gần nàng, nàng không tự chủ mà lui về sau, sau đó thì chao đảo ngã xuống đất.

--" Có chuyện gì.. "

Lúc này Lâm Hoài đã chạy đến trước cửa, nhìn toàn trường là lớn.

--" Chạy mau, tên này rất lợi hại, ngươi không thể đối phó đâu "

Nàng nhìn hắn, nhất thời kêu lên.

--" Ồ, hắn là ai, người tình của nàng sao, cũng tốt, hôm nay ta sẽ để hắn nhìn thấy cảnh ta cùng nàng làm tình, coi như cho hắn thêm kinh nghiệm... hắc hắc"

--" Chết tiệt, là tên khốn nhà ngươi đã làm hại cô ấy... "

Hắn nghe xong thì nghiêng răng nghiêng lợi nói.

--" Ah... thì sao, tên nhãi nhép như ngươi thì làm gì ta.. "

Tên kia khinh bỉ nói.

--" Cần thận, hắn là Linh Đạo trung kỳ đó, ngươi đánh không lại đâu "

Hồng lão lo lắng nói.

--" Đánh không lại cũng đánh, cùng lắm thì chết".

Lâm Hoài cắn răng nói, tay xuất hỏa kiếm ra, liền chém tới, chỉ thấy tên kia vung tay một cái, hắn liền như điều đứt dây bay ngược về sau, đập vào tường, ói máu.

--" Ngoan ngoan ngồi đó xem đi".

Hắn nhìn Lâm Hoài cười khinh một cái lại quay sang thềm thượng mà quét ánh nhìn lên cơ thể nàng.

--" Chẹp... nàng thật là đẹp... "

Hắn dùng tay quẹt dòng nước như lũ từ trong mồm chảy ra nói. Vừa định xông vào nàng bỗng từ bên dưới, một thạch trảo phá nền gỗ trời lên, định chụp lấy hắn, thế nhưng hắn đã rất nhanh bật người lên không tránh khỏi.

--" Hừ.. có chút thủ đoạn, chỉ tiếc không là gì đối với tất cả ".

Hắn hừ lạnh một tiếng, đánh xuống một trảo, mạnh mẽ phá nát thạch trảo do Lâm Hoài tạo ra, sau đó từ từ đi lại gần hắn.

--" Định sẽ giữ ngươi lại, thế nhưng có vẻ giờ không được rồi ".

Hắn nhìn Lâm Hoài lạnh lùng nói. Ngũ trảo vung ra, hướng đỉnh đầu hắn chụp tới.

--" Cần thận.. ".

Hắn Băng Băng kinh hãi hét lên, tuy nàng đối với hắn lạnh lùng vô cảm, thế nhưng nàng lại không hề muốn thấy hắn chết.

Chỉ thấy trong sát na ấy, Tên Nhất Tà kia bỗng nhiên khựng lại, không thể nhúc nhích, trên người hắn cơ hồ còn nhìn thấy một tia lôi điện màu xanh lóe lên.

--" Băng Băng cô nương ra tay nhanh lên ".

Lâm Hoài hét lên, tuy mọi chuyện diễn ra quá nhanh nàng còn không còn không hiểu chuyện gì xảy ra, thế nhưng nàng không phải hạng gà mờ, ngay lập tức tung người bay lên, băng kiếm lạnh lùng, đâm tới. Tên Nhất Tà kia hung hăng là thế lúc này lại như củi mục, đứng yên tại chỗ, bị kiếm của nàng xuyên qua người mà không thể phản kháng, nhanh chóng hóa thành một khối băng sau đó ta biến thành mây khói, ngay cả lôi trần trời cuối cùng cũng không thể nói ra, cuộc đời của tên đâm tặc vang danh thiên địa cứ thế kết thúc.

Một mảng vừa rồi chính là do Lâm Hoài đã sử dụng khả năng tĩnh điện của Huyền Thanh lôi khiến cho Nhất Tà không kịp phòng bị nên mới bị tê liệt không thể cử động, dễ dàng bị nàng hạ sát.

Sau khi Nhất Tà chết băng kiếm trên tay nàng cũng nhanh chóng biến mất, nàng lao đảo một cái liền ngã xuống đất, về mặt vô cùng mệt mỏi.

--" Băng Băng cô nương, không sao chứ ".

Hắn từ dưới sàn toan ngồi dậy, chạy đến đỡ nàng lên.

--" Ta không sao.. ".

Nàng khẽ nói, bàn tay bất chợt đưa lên vuốt ve khuôn mặt hắn, ánh mắt lại vô cùng mê say. Hắn hoàn toàn không hiểu gì hết, nàng lúc này khác hẳn dáng vẻ lạnh lùng thường ngày, thay vào đó là bộ dạng kiều mị, vô cùng hấp dẫn, trên người nàng chỉ vén vén quần một chiếc khăn mỏng, lại nằm trong tư thế nghiêng người gối đầu trên đùi hắn thế nên chiếc khăn bị kéo lên để lộ ra một nửa bờ mông trắng nõn của nàng, khiến cho hắn vừa nhìn đã cảm thấy dục vọng dâng trào, thế nhưng vẫn cố trấn tĩnh tâm thần, đè nén dục vọng xuống nói.

--" Cô làm gì thế.... ".

Thế nhưng hắn chưa nói hết câu đã bị nàng nắm đầu kéo xuống, nàng cũng ngẩng đầu lên, khẽ hôn vào môi hắn. Ngờ ngàng, kinh ngạc, hắn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng vị ngọt cùng hương thơm dịu dàng từ làn môi nàng đã làm tỉnh thần hắn điên đảo, không còn làm chủ được bản thân bắt đầu bị cuốn vào cơn dục lạc.

Tay hắn bắt đầu vuốt ve người nàng, từ những nơi đơn thuần như eo, lưng, đến những nơi nhạy cảm như mông, đến bầu ngực căng tròn của nàng.

--" Ừm... ".

Nàng bị hắn kích thích, nhả môi hắn mà khẽ rên một tiếng. Môi hắn không ngừng nghỉ mà bắt đầu hôn lên cổ lên gáy lên tai nàng tạo thành một mảng liếm láp ướt át từ cổ tới tận vai. Hắn mạnh mẽ kéo phăng chiếc khăn trên người nàng ra, để lộ thân thể mỹ miều, tuyệt thế của nàng. Hắn nhìn vào thân hình như tranh vẽ ấy mà thần thờ hồi lâu, như một kẻ đang ngây ngất trong cảnh thiên sơn hùng vĩ, hắn bắt đầu mê say đưa tay vào nắn ngực nàng, từ lòng bàn tay hắn truyền tới một cảm giác mềm mại, một loại khoái cảm không thể diễn tả bằng lời. Hắn cứ nhào rồi nặn, chút chút lại mân mê vô vô hai hạt cầu hoa trên ngực nàng.

--" Ừmm... ".

Hai mắt nàng lim dim, mặc kệ song trảo quái ác của hắn đang không ngừng đùa nghịch ngực mình, chỉ nằm đó nhè nhẹ rên lên.

Hắn buông tay ra, lại tiếp tục vục mặt vào, như một đứa trẻ khát sữa không ngừng thưởng thức bầu ngực căng tràn của nàng, từng tiếng chùn chụt cứ liên tục vang lên, tay hắn còn mạnh dạn thò xuống khuấy đảo động tiên, làm cho dòng dục thủy chảy tràn sền sệt. Nàng không ngừng uốn éo theo từng nhịp khuấy động của tay hắn, từng âm thanh ư ưm cứ liên tục phát từ cơ hộ nàng theo từng cơn khoái lạc dâng trào.

Khúc dạo đầu qua đi, nàng và hắn đã chìm vào cơn mê loạn của ái tình dục vọng, hắn đứng dậy vung tay một cái liền xé toạc y phục trên người để lộ cơ thể cường tráng cùng hung vật sừng sững bên dưới, nàng nhìn hắn ánh mắt chuyển thành mê ly, hắn cúi người xuống, dạng hai chân nàng ra, đem hung

vật đặt trước động tiên, để dòng lạc thủy bồi trơn, nhẹ nhàng mà dứt khoát, hần đem hung vật nhấn sâu vào trong, một con đau đốn truyền lên khiến nàng khẽ bật thành tiếng, một dòng máu đỏ thẩm theo dục thủy chảy ra ngoài, hung vật vẫn nằm ngằngh ngang bên trong như đánh dấu nàng đã là nữ nhân của hần. Con đau đốn rất nhanh qua đi, thay vào đó là cảm giác sung sướng dâng trào, cả không gian cũng trở nên lung linh huyền ảo, hần nhẹ nhàng đưa hông, hung vật cũng theo đó mà chạy vào rút ra một cách nhịp nhàng.

--" Aaaaa... ummm. um...".

Nàng rên rí trong cơn khoái cảm, xuân dược đã làm cảm giác của nàng tăng lên gấp bội, như phiêu lạc chín tầng mây, mọi thứ xung quanh nàng như chìm vào quên lãng, chỉ còn nàng và hần cùng cơn khoái cảm không có điểm dừng.

" Bạch bạch.. bạch bạch... ".

Từng âm thanh lạch bạch vang lên, nhanh dần, nhanh dần, cho đến khoảng cách của những âm thanh đó không còn có thể lấp thêm vào, như một cỗ máy đang không ngừng hoạt động. Hung vật cứ liên tục dùng cái đầu tròn nhấn công phá động tiên, từng đợt sướng khoái cứ liên tục truyền về làm nàng trở nên mê muội, miệng không ngừng kêu la như sợ không ai nghe được cái sung sướng đang hiện hữu trong người nàng.

Cơn giao thoa tưởng chừng không có điểm dứt, cho đến khi hung vật cuồng bạo như một ngọn núi lửa ngủ yên bắt đầu tỉnh giấc, bình chương căn tràn, đem dòng dung nham trắng đ-c phun vào tận đáy thâm uyên, đánh dấu cho cuộc giao thoa kết thúc, hai người đồng loạt rống lên, như muốn cho cả thế gian nghe thấy, sau đó đổ gục xuống, nằm chồng lên nhau một mõi mà thiếp đi, trên khuôn mặt họ đều nở một nụ cười thỏa mãn.

_____ [Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Huyết Vương

Ở cách Thiên Sơn môn ngoài trăm dặm, trên một ngọn núi khác, trong một căn đình viện lớn xa hoa, có một gã trung niên đang đứng gần một kệ sách nhỏ, hần đứng đó trầm ngâm hồi lâu sao đó từ từ đưa tay lần từng quyển sách, một quyển lại một quyển, cho đến quyển thứ sáu hần dừng lại đôi chút rồi ấn mạnh quyển sách vào trong. Một tiếng ken két vang lên, bỗng dung mặt nền phía dưới kệ sách bắt đầu chuyển động xoay tròn vào trong vách, đem hần cuốn vào trong, một kệ sách khác lại hiện ra thế chỗ kệ sách bị mất đi, mọi thứ lại trở về một mảng tĩnh lặng.

Bên trong vách tường, trung niên đang đứng đối diện với một thông đạo ngầm, đứng bên trong còn có thể cảm nhận sự ẩm ướt từ lòng đất, chỉ có chút ít ánh sáng leo lét phát ra từ những viên dạ minh châu được đính phía trên thông đạo, làm cho nơi đây thêm một tầng âm u, đáng sợ. Hần thở ra một hơi sau đó từ từ cất bước đi về phía trước, thông đạo không dài lắm, tầm hai mươi bước chân liền đi qua, nó nối với một quảng trường lớn, chính giữa còn có một đài cao, trên đài cao còn có một cái quan tài bằng đá, bộ dáng vô cùng cổ xưa. Bên dưới đài là một khoảng sân rộng, trên sân còn có hơn trăm cỗ cây khô đang lững thững đi tới đi lui một cách vô hồn càng khiến cho nơi đây thêm cỗ quái. Trung niên không hề để ý tới những cây khô kia bước lại gần cỗ quan tài kia, nhìn gần cỗ quan tài giống như đã tồn tại từ ngàn năm trước, bên trên còn có một cỗ hắc khí quanh quẩn, trung niên nhìn cỗ quan tài thành kính cuối đầu một cái, sau đó rầm rì nói một mình như đang khấn vái chỉ có thể mình hần có thể nghe được.

--" Huyết Vương, xin ngài chờ thêm một thời gian nữa, thuộc hạ sẽ hồi sinh người, để người trả thù bọn người khốn kiếp kia".

Hần trầm trầm nói. Ánh mắt tràn đầy căm phẫn, hần đi tới chỗ một đám người đang bị trói dưới đất tiện tay nhắt một tên lên, phứt chốc hần từ một người bình thường khuôn mặt bỗng biến thành đáng sợ, hai chiếc răng dogy (răng chó ý mà) tự nhiên dài ra thành hai cái nanh sắc bén, hần há mồm ra lòn hết cỡ rồi cắn phập vào cổ tên kia, tên kia chỉ kịp ư ớ đau đốn vài tiếng rồi từ từ hóa thành một cỗ cây khô. Sau khi hút cạn máu của tên kia, hần liền ném sang một bên, miệng thở ra một hơi, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn. Sau đó hần lại cất bước rời đi, bỏ lại sau lưng những kẻ đang bị trói tay chân, sợ hãi đến run rẩy.

.....

Phía xa trên đỉnh Thiên Sơn bên trong một hạp cốc, cạnh một vườn tuyết liên lung linh trên tuyết trắng, bên trong một căn phòng tắm tan hoang có hai con người đang nằm cạnh nhau trong tư thế nam trên nữ dưới, họ đang ngủ rất say do vừa trải qua một cơn hoang lạc. Chợt người nam nhân khẽ nhúc nhích, sau đó hần từng con mê tỉnh lại, hần lồm cồm ngồi dậy sau đó đưa mắt ngắm nhìn cơ thể nàng. (Thật đẹp) hần cảm thán nghĩ, cho dù có ngắm nhìn bao lâu thì vẫn trông thấy nàng rất xinh đẹp đẹp, nhất là dáng người tuyệt mỹ của nàng, chính là mơ ước của biết bao nam nhân, cho dù là hoa hậu ở địa cầu □ cũng chỉ xứng đi xách dép cho nàng mà thôi. Ánh mắt hần khẽ chuyển xuống nơi bí mật ở bên dưới nàng, nơi đó có một vệt chất nhầy màu trắng đ-c chảy ra kéo dài xuống tận sàn nhà, bên trong còn có vài vết máu màu đỏ sậm nhìn vô cùng đặc biệt. Hần nhìn cảnh tượng đó, nhìn đến thần thơ, sau đó hần thở dài một tiếng, tìm y phục mặt vào, tiện tay lấy chiếc khăn tắm đắp lên người nàng sau đó rời khỏi phòng tắm.

.....

Sau khi rời khỏi phòng tắm, hần đi tới một tầng đá lớn cạnh vườn tuyết liên treo lên ngời đến thất thần. Hần ngồi một lúc cho đến khi hần cảm thấy trên gáy truyền tới một cảm giác lạnh lạnh.

--" Nàng tới rồi sao".

Giọng hần nhàn nhật vang lên, phía sau Hần Băng Băng đang cầm băng kiếm chỉ thẳng vào cổ hần, lưỡi kiếm tỏa ra hàn quang nhàn nhật. Nàng đứng đó lạnh lùng nhìn hần.

--" Ta đang đợi nàng ".

Hần nhẹ nói.

--" Đợi ta".

Nàng có chút ngờ ngàng hỏi.

--" Ủm, có phải nàng muốn giết ta".

--" Đúng đây ".

Nàng lạnh lùng nói.

--" Được rồi, nàng ra tay đi".

Hần thở dài một cái, nhẹ nói.

--" Tốt... ".

Nàng hô một tiếng, băng kiếm ❶ xé gió lao tới, đôi mắt hần nhắm lại, chỉ thấy lưỡi kiếm vừa chạm vào cổ hần thì dừng lại, hần rõ ràng còn cảm thấy được vài sợi tóc của mình bị cắt rơi xuống vai.

--" Sao ngươi không tránh ".

Nàng khẽ hỏi.

--" Nếu nàng muốn giết ta thì tại sao ta lại tránh ".

Hần nhẹ nhàng trả lời.

--" Thế nhưng ngươi sẽ chết đó, ngươi không sợ sao.".

--" Sợ".

--" Dậy tại sao ngươi không tránh ".

Giọng nàng có phần gắt gỏng.

--" Nhưng ta vẫn không tránh ".

Hần nhàn nhật nói.

--" Ngươi".

--" Ta biết ta đã làm ra chuyện có lỗi với nàng, nên ta chấp nhận, dù có chết ta vẫn không hối hận ".

--" Không phải lỗi của ngươi ".

Chợt băng kiếm tan rã, nàng đứng lặng người nhìn về phía vườn Tuyết liên.

--" Nếu lúc đó không có ngươi ta đã bị hần làm nhục, ngươi cũng đã vì ta mà liều mạng, ta làm sao có thể trách ngươi".

Giọng nàng mang theo một chút u uất. Hần phía sau chỉ biết lặng im nhìn nàng.

--" Khi độc tính của xuân dược phát tác, ta đã không làm chủ được bản thân mình, ta biết đây là chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà so với bị hần làm nhục thì có khác gì chứ".

--" Có... ".

Hần chợt lên tiếng.

--" Có khác, khác ở chỗ ta không phải là hần, ta là một nam nhân, ta tự có trách nhiệm với gì ta đã làm(câu này nghe quen quen), và hơn hết là ta yêu

nàng".

Hắn từ từ bước lại gần nàng, vòng tay ôm lấy nàng, thế nhưng nàng không đẩy hắn ra mà chỉ đứng lặng yên.

--" Chịu trách nhiệm thì được gì, cũng không thay đổi được gì cả ".

Nàng nức nở nói.

--" Có lẽ nàng không yêu ta, thế nhưng ta sẽ làm cho nàng yêu ta, ta biết hiện tại nàng rất đau khổ thế nhưng ta tin sau này nàng sẽ rất hạnh phúc ".

Hắn ôn nhu nói. Nàng nghe xong không nói gì, khẽ phất tay hắn ra sao đó định rời đi, thế nhưng lại loạn choạng một cái ngã ngồi xuống tuyết. Hắn thấy vậy bước đến, vòng tay bế nàng lên, nhẹ nhàng đem nàng trở về nhà.

--" Hãy bỏ mặc ta đi".

Nàng không nhìn hắn chỉ nhàn nhạt nói, hắn im lặng không đáp lời nàng, cứ một mực đi vào nhà sau đó đem nàng đặt xuống giường

--" Nàng cứ nghỉ ngơi cho khỏe, thương thế trong người vẫn còn cần phải tịnh dưỡng nhiều, lát nữa ta sẽ đi hái ít thuốc, nàng ngủ đi".

Hắn nhìn nàng quan tâm nói.

--" Tại sao lại phải quan tâm ta như vậy ".

Nàng trầm trầm nói.

--" Nàng đừng hỏi nữa, ngủ đi cho khỏe ".

Hắn nói xong cũng không nhìn nàng nữa mà xoay người rời đi. Nàng giương đôi mắt mệt mỏi nhìn hắn sau đó chậm chậm thiếp đi.

_____ [Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tuyệt vọng

Những ngày tháng lạnh lẽo cứ thế trôi qua trên đỉnh Thiên Sơn, Lâm Hoài vẫn ngầy ngốc sống trong trong túp lều cạnh căn nhà nhỏ cạnh vườn Tuyết Liên xinh đẹp. Cuộc sống hằng ngày của hắn vô cùng cô đơn tẻ nhạt, cũng nhờ vào một tính niệm mà lây lất tới giờ. Từng ngày trôi qua hắn vẫn mang một niềm tin, vẫn ở cạnh nàng, làm mọi cách, thử đủ trò để làm nàng vui, thế nhưng đáp lại hắn chỉ là sự lạnh nhạt. Nàng luôn lẩn tránh không muốn gặp mặt hắn, đối với hắn thập phần lạnh lùng, cho dù hắn có làm gì nàng vẫn xem như không thấy chỉ có hắn vẫn cố chấp không chịu từ bỏ.

Thế nhưng, chính cái ý chí kiên định đó của hắn bắt đầu làm nàng cảm thấy người ngoại dâm, nỗi buồn đau trong lòng đang vơi đi, mỗi lúc nhìn thấy cái cảnh tượng lố lằng, hay đầu tóc bù nhui của hắn nàng đều cố nén nụ cười để rồi khi hắn quay lưng đi nàng lại nhẹ mím cười, thế nhưng nàng lại không thể đối mặt với hắn, hay nói đúng hơn là nàng không đủ can đảm.

.....

--" Băng Băng cô nương, hôm nay ta bắt được hai con thỏ, cô có muốn ăn một chút không ".

Lâm Hoài tay cầm hai con thỏ tuyết, miệng cười nói vui vẻ, hắn còn cố tình làm cho đầu tóc bù nhui, áo quần xộc xệch, trên đầu còn có vài sợi cỏ nhỏ, đáng vẻ vô cùng hoạt kê. Nàng vẫn đứng trên ngạch cửa lạnh lùng nhìn hắn, im lặng không lên tiếng. Chợt nàng ngẩng đầu nhìn lên hư không, hai chân mày khẽ nhíu lại, Lâm Hoài không tự chủ cũng ngoái đầu nhìn theo.

Khoảng không đẹp đẽ trên kia lúc này có một luồng hắc vụ đang từ từ tiến đến, tiếp đó ba thân ảnh từ hắc vụ bay xuống.

--" La trưởng lão, chính là nơi này ".

Ba thân ảnh kia chính là hai tên hắc y nhân Tã Hồn, Hữu Hồn lúc trước, đi bên cạnh là một lão già trạc lục tuần, người gầy gò tong teo, lại thêm một tia hắc vụ vờn quanh khiến cho lão thập phần quái dị. Lão nhìn vườn tuyết liên khẽ gật đầu.

--" Ừm, linh khí này chính là tuyết liên vạn năm, tuy chưa thành thực lắm nhưng có thể dùng được".

--" Đúng đây ah, chúng ta tìm lâu như vậy rốt cuộc cũng tìm thấy thứ dùng được ".

Tên ồm Tã Hồn lên tiếng hòa theo.

--" Hai người các ngươi cũng thật vô dụng chỉ có mỗi một nữ nhân cũng đâu không lại ".

Lão khẽ khịt mũi khinh bỉ nói.

--" La trưởng lão a, nàng ta là Linh Đạo hậu kỳ a".

Tã hồn bất mãn nói, nếu không vì bất đắc dĩ bọn hắn cũng không kêu lão già này làm gì, chắc chắn lần này lại bị lão ngọam một miếng lớn.

Khi ba người nói chuyện thì từ xa đã có một bạch y nữ tử đang không bay tới, đáp xuống đối diện với bọn họ, băng kiếm trên tay tỏa ra hàn khí nhàn nhạt. Xa xa còn có một tên nhãi đang bon bon chạy tới.

--" Chính là nàng ta".

Tên Tã Hồn nhìn nàng Điểm mặt nói.

--" Ừm, rất xinh đẹp, tiện thể thu nạp làm tiểu thiếp ".

Lão nhìn nàng thêm thường nói.

--" Hừ, lại thêm một tên gần dờ, hôm nay các ngươi sẽ không chạy thoát như lần trước đâu ".

Giọng nàng như băng tuyết vạn năm lạnh lùng nói.

--" Choa, lại còn mạnh miệng như đây, nhưng ta thích.... hắc hắc... hai người các ngươi đánh nhanh rút gọn, ta còn về hưởng thụ một phen nữa ".

Lão nói xong liền phát động tấn công, tay tế ra một sợi xích dài bên trên có quỷ lệ ma âm vô cùng đáng sợ, hai tên kia cũng đồng loạt xông lên, đao phủ bay ra, hắc vụ đầy trời.

--" Hừ, Linh Đạo hậu kỳ gần đỉnh phong, lần này nguy thật rồi ".

Khi Lâm Hoài chạy tới thì trận chiến đã bắt đầu, Hồng lão quan sát tình hình hừ một tiếng nói.

--" Hậu kỳ gần đỉnh phong sao".

Lâm Hoài lo lắng hỏi.

--" Ừm, Lão già kia là Linh Đạo tầng mười sơ kỳ ".

--" Thế còn Băng Băng cô nương thì sao".

--" Linh Đạo tầng chính sơ kỳ ".

--" Như thế thì nguy rồi, Băng Băng cô nương không chống nổi đội hình mạnh như vậy ".

Hắn nhìn lên trận chiến trên không nội tâm lo lắng nói, quả đúng như lời hắn vừa nói, nàng bị ba người quân công đang dần rơi vào thế hạ phong, liên tục bị bức lui, sợi xích của lão già kia chính là một tiên khí thượng phẩm lại là một ma bảo không ngừng gào thét trong không trung, ma âm lệ quỷ bên trên phát ra những âm thanh rợn rợn làm người ta lạnh gáy. Mặc dù nàng đã phát động Hãn Băng Tịch Diệt kiếm cũng không phải là đối thủ liên tục bị chèn ép vô cùng chật vật, lại thêm thương thể vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, cứ theo tình hình này nàng sẽ không trụ được bao lâu nữa.

--" Phệ hồn tử viêm xích phá cho ta".

Đột nhiên lão già khí thế đại tăng, ma xích như một đầu hắc xà không ngừng uốn lượn sau đó mạnh mẽ quất lên băng kiếm. □

--" Phan phanm.... ".

Chỉ thấy băng kiếm bị một xích này đánh cho vỡ nát, nàng cũng bị chấn cho bay xuống đất, tiếp tục lão đảo lui thêm năm sáu bước mới ổn định được, sắc mặt tái nhợt tình hình vô cùng không ổn.

Lão già kia thắng thế tiếp tục huy động ma xích hướng nàng quất tới, nàng rõ ràng đã không còn khả năng chống lại, chỉ có thể vận lực bảo hộ.

--" Băng Băng cô nương cẩn thận ".

Ngay lúc dầu sôi lửa bỏng này, đột nhiên Lâm Hoài từ xa chạy tới, vòng tay ôm lấy nàng, dùng lưng mình đỡ lấy một xích kia.

--" Phụt ".

Lâm Hoài phun ra một ngụm máu, cả hần và nàng bị đánh văng xa năm sáu mét lại lăn thêm mấy vòng mới dừng lại.

--" Sao lại đỡ cho ta".

Nàng nhìn hần nức nở nói. Hần không nói gì, chỉ nhìn nàng mỉm cười một cái sau đó lâm vào hôn mê.

--" Hắc Hắc... thật ngu ngốc, đúng là không muốn sống nữa rồi ".

Lão già từ trên không đáp xuống cười hắc hắc nói.

--" Hừ, các người chắc chắn chết rất khó coi ".

Nàng ngồi cạnh Lâm Hoài nhìn ba tên kia bằng ánh mắt giận dữ.

--" Hắc hắc, ta không biết ta có chết hay không nhưng ta chắc chắn sẽ khiến nàng dục tiên dục tử... ".

Lão nhìn nàng cười âm thầm, bắt đầu đi lại gần nàng, trong khoảnh khắc nội tâm nàng cũng trở nên tuyệt vọng.

_____ [Lạc Kỳ Nam]

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vạn Niên Ngẫu Liên

--" Kẻ nào dám đến Thiên Sơn đỉnh của ta hung hăng càn quấy".

Đột nhiên hư không vang lên một âm thanh, không gian bỗng chốc gọn sóng, từ khe hở không gian, một thanh băng kiếm □ không lồ vun vút lao ra, khí thế như bài sơn đảo hải.

--" Hừ".

Lão già khề hừ một tiếng, cả người lui lại về sau, băng kiếm nhanh chóng cắm phập xuống đất ngay chỗ lão vừa đứng.

--" Hừ, là kẻ nào lại dám ám toán ta".

Lão nhìn lên hư không trầm giọng nói.

--" Ta lại đi ám toán loại tôm tép nhãi nhép như ngươi sao".

Từ khe hở không gian, một bạch y nữ tử phá không bay ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người phía dưới.

--" Sư phụ ".

Hàn Băng Băng nhìn nữ tử trên không vui mừng hô lên, chân mày cũng bắt đầu giãn ra.

--" Con Không sao chứ ".

Bạch y nữ tử nhẹ đáp xuống cạnh Hàn Băng Băng quan tâm hỏi.

--" Đệ tử không sao, đã làm mất mặt sư phụ ".

Nàng khẽ cuối đầu nói.

--" Không sao, con cũng đã cố gắng hết sức ".

Bạch y nữ tử trêu mến nhìn nàng, giọng điệu vô cùng yêu thương.

--" Hừ..... dám đến đây quấy rối sự yên tĩnh của đỉnh thiên sơn của ta đây thì để mạng lại đi".

Nữ tử sau khi nói chuyện với Hàn Băng Băng liền quay sang lạnh lẽo nhìn đám người Tả Hữu song hồn cùng lão già kia.

--" Hừ, đừng nói nhiều, giao ra vạn niên ngẫu liên cho bọn ta".

Lão già tuy có hơi e ngại nhưng vẫn mạch mẽ nói, dù sao lão cũng là một Linh Đạo tăng chín, trên cái Hà Thiên đại lục này cũng là những kẻ đứng đầu.

--" Mạnh mẽ, đây thì chịu chết đi "

Nữ tử khẽ vung tay, băng kiếm không lồ phá không bay lên, vù vù lao tới bọn họ. Cả ba biến sắc vội vàng tế pháp bảo ra đối kháng, thế nhưng Phệ Hồn Xích của lão già còn đỡ chứ hai bảo pháp của hai tên kia vừa chạm vào vào đã bị trấn bay.

--" Ngươi là người của Âm Quỷ bang".

Nữ tử khi đối kháng với lão già chợt nghi hoặc hỏi.

--" Không sai, ta chính là trưởng lão Âm Quỷ bang, nếu biết điều thì mau giao ra Vạn niên ngẫu liên, bọn ta sẽ lập tức rời đi, không thì... ".

Lão già thấy nữ tử có chút ngạc nhiên liền lên tiếng đe dọa.

--" Ha ha ha... không thì sao, ta trước nay luôn ghét những kẻ đạo tặc như các ngươi, nếu vậy thì chết đi".

Nữ tử cười khinh thường một tiếng, khí thế bạo tăng, tay ngọc khẽ trấn, băng kiếm mạnh mẽ đâm xuống, Hắc xích phút chốc không kháng cự nổi, bị chém nát từng mảnh.

Đình, đình, đình....

Loạt âm thanh đình tai vang lên, băng kiếm mạnh mẽ chém nát Hắc xích, sau đó xuyên vào người lão già.

--" Ngươi, ngươi là bán...".

Lão già không cam tâm lấp bắp thốt lên mấy tiếng rồi bị hóa băng tan thành mây khói.

--" Hừ, một đám phế vật ".

Nữ tử hừ lạnh một tiếng, lão già đã chết, hai tên vô dụng kia đã bỏ chạy từ lúc nào không hay. Nàng nhẹ soay lại nhìn Hàn Băng Băng, sau đó lại nhìn Lâm Hoài đang hôn mê dưới đất.

--" Sư phụ, xin người hãy cứu hần, hần vì bảo vệ cho Băng nhi mới bị thương, xin người ".

Hàn Băng Băng nhìn Lâm Hoài liền cầu xin nữ tử.

--" Thật sự không ngờ ngay cả con cũng vướng vào tình đạo ".

Nữ tử nhìn nàng khẽ thở dài.

--" Con, con... ".

Nàng nhất thời không biết trả lời thế nào chỉ áp ứng mấy tiếng.

--" Được rồi, con đi theo ta".

Nữ tử phát tay một cái, đem Lâm Hoài nhất bổng lên không trung sau đó xé mở không gian đi vào, Hàn Băng Băng ngơ ngác một hồi rồi cũng đi theo, không gian phút chốc lại trở nên yên bình, chỉ còn vườn tuyết liên vẫn rì rào trong gió.

.....

Trong một căn phòng lung linh huyền ảo, nơi mà chỉ cần là người có chút hiểu biết liền sẽ nhận ra đây là một linh cảnh, trên chiếc giường mộc, Lâm Hoài vẫn trong trạng thái hôn mê, sắc mặt hần tái nhợt, đang có chiều hướng xấu đi, trong phòng ngoài hần còn có ba người, một là Hàn Băng Băng, một là bạch y nữ tử lúc nãy, còn một người nữa, là một nam nhân dáng người anh tuấn, thế nhưng trên mặt hần lại tiêu tụy tái nhợt, ba người đều tập trung vào hần.

--" Sư phụ, xin người cứu hần ".

Hàn Băng Băng nhìn hần tình trạng xấu đi thì lo lắng cầu xin.

--" Bị thương rất nặng, lại bị trúng âm ma chi khí, hiện đã bị độc khí công tâm, e rằng ".

Nữ tử có phần bất đắc dĩ nói.

--" Không được, sư phụ người nhất định phải cứu hấn, hấn vì con mới như vậy".

Hàn Băng Băng rung rung nói, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra những vậy, hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng thường ngày.

--" Ta cũng hết cách".

Nữ tử thở dài nói.

--" Sao lại như vậy chứ ".

Hàn Băng Băng chưa xót nói, một giọt nước mắt □ từ khóe mắt nàng lăn dài.

--" Băng nhi, con cũng thật giống sư phụ con, si tình như vậy, con đừng đau lòng nữa, ta có cách ".

Lúc này nam nhân kia mới nhẹ lên tiếng.

--" Sư trưởng, người nói là thật sao".

Nàng nghe hấn nói thì lóe lên một tia vui mừng liền hỏi.

--" Phu quân, chàng có cách gì ".

Nữ tử cũng nghi hoặc hỏi.

--" Có một thứ có thể cứu được mạng của hấn ".

Nam nhân thần thần bí bí nói.

--" Là thứ gì, con sẽ tìm ngay... ".

Băng Băng nôn nóng hỏi.

--" Không cần đi xa đâu, đó là Vạn Niên Ngẫu Liên ".

Nam nhân mỉm cười nói.

--" Cái gì ".

Hai nữ tử đồng loạt hô lên.

--" Không được, thứ đó không thể được ".

Hàn Băng Băng lắc lắc đầu nói.

--" Nha đầu con đó, vừa nãy còn cầu xin sư phụ con cứu hấn, giờ có cách rồi con lại không chịu ".

Nam nhân ôn nhu nói.

--" Nhưng đó là dùng để cho người trị thương mà, là sao được chứ ".

--" Đúng đó phu quân, thứ đó làm sao có thể ".

Nữ tử có phần khó nói.

--" Lệ nhi, ta hiện không cần thứ đó nữa ".

Nam nhân nhẹ nói.

--" Tại sao ".

Hai nữ nhân lại không hẹn mà đồng loạt lên tiếng.

--" Haizz, ta đã già rồi, dùng cũng không có tác dụng gì, còn tiểu tử kia vẫn còn rất trẻ, còn một tương lai phía trước, lại thêm tình cảm của Băng nhi đã dành cho hấn, thứ này ta nghĩ cho hấn dùng là tốt nhất ".

--" Nhưng con thương thể của huynh thì sao".

Nữ tử vẫn còn chút cố chấp nói.

--" Cứ cho là ta dùng thứ đó thì sao, chúng ta cũng không sống được thêm bao nhiêu năm nữa, kỳ hạn của chúng ta sắp tới rồi, thay vì cho ta hoang phí tại sao không nhường lại cho bọn trẻ, để bọn nó có thể bên nhau cũng như chúng ta ngày xưa ".

Nam nhân ngừng một lát sau đó bước lại gần nữ tử, khẽ nắm lấy tay nàng.

--" Đòi này được ở bên cạnh nàng ta đã mãn nguyện lắm rồi, cái gì mà thần thông cái thế, cái gì mà tuyệt đỉnh cường giả, chỉ toàn là hư vô mà thôi ".

--" Được rồi thiếp nghe theo chàng, Bồng nhi con mau ra ngoài đem Vạn Niên Ngẫu Liên vào đây cho tiểu tử đó phục dụng đi".

Nữ tử trầm tư nửa ngày mới nhẹ nói ra.

--" Đệ tử đa tạ ân đức của sư phụ cùng sư trưởng, đòi này kiếp này nguyện không quên ".

Hàn Băng Băng nghe nói dậy liền cảm kích quỳ xuống.

--" Được rồi, con mau đứng lên đi, con là đệ tử của nương tử ta, cũng coi như là đệ tử của ta, chúng ta đã sớm xem con như con gái, những lễ nghĩa này đã sớm không cần dùng nữa ".

Nam nhân khẽ nâng nàng lên, ôn nhu nói.

--" Đúng rồi, con còn không mau đi, để lâu tình hình của hắc sẽ càng thêm nguy kịch ".

Nữ tử cũng lên tiếng dục nàng.

--" Dạ".

Nàng cũng không dám nhiều lời nữa, liền xé mở không gian rồi đi.

.....

Không gian đột nhiên gọn sóng, Hàn Băng Băng từ trên không đáp xuống cạnh vườn tuyết liên xinh đẹp, nàng tới để tìm Vạn Niên Ngẫu Liên. Mặc dù ở đây có rất nhiều tuyết liên, và cây nào cũng như cây nào, thế nhưng nàng rất nhanh tìm được đóa tuyết liên vạn năm kia, nàng nhanh chóng nhổ nó lên, sau khi rời khỏi lớp tuyết, đóa tuyết liên mới lộ ra linh khí của mình, bên trên còn có hào quang màu bạc lấp lánh. Sau khi lấy được tuyết liên vạn năm nàng liền nhanh chóng quay trở lại linh cảnh.

--" Sư phụ, con đã mang Vạn Niên Ngẫu Liên tới ".

Hàn Băng Băng trở lại liền nhanh chóng kêu lên.

--" Ừm... đưa cho ta".

Nữ tử nhàn nhạt nói. Hàn Băng Băng không dám chần chừ liền đem đóa tuyết liên giao cho nữ tử. Nữ tử cầm đóa tuyết liên trên tay, nhẹ vuốt một cái, sau đó lần xuống gốc của nó, khẽ đưa tay ngắt nó thành hai phần, bông hoa bị cắt rời ra liền hóa thành một đóa tuyết liên bằng băng, trong sáng như bạch ngọc, lại tỏa ra tiên khí nhàn nhạt, nữ tử nhìn Đóa tuyết liên ánh mắt lóe lên một tia kinh hỷ.

--" Mở miệng hắc ra ".

Nữ tử nhẹ nói, Hàn Băng Băng nghe xong liền đi tới bóp miệng Lâm Hoài để hắc mở miệng ra, sau đó nữ tử cầm phần củ sen còn lại trên tay trái, tay phải khẽ bắt pháp quyết đem Củ sen kia hóa thành một đạo chỉ khí chui vào trong miệng hắc. Hàn Băng Băng từ từ khép miệng hắc lại sau đó nhìn hắc bằng ánh mắt chờ mong, phút chốc cơ thể hắc bắt đầu tỏa ra linh khí nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Diên cuồng thăng cấp

Con cầm lấy đóa Hàn Băng Tâm Liên này đi.

Bạch y nữ nhân kia đưa cho Hàn Băng Băng đóa băng liên khi nãy rồi nói.

-Sư phụ cái này là.

Hàn Băng Băng có chút ngơ ngác hỏi.

-Cái này là do vạn niên tuyết liên hóa thành, là một bảo vật trời sinh...

Nữ tử nhẹ nói.

-Bảo vật trời sinh, sư phụ cái này quá quý trọng, xin người hãy giữ lại.

Hàn Băng Băng thụ sững nhược kinh, không dám thu nhận.

“Bảo vật trời sinh là loại bảo vật được sinh trong thiên địa, do thiên thời địa lợi, tích tụ linh khí ngàn năm mà thành, không phải do con người tạo ra, bên trong tự có linh khí riêng biệt, mỗi một bảo vật thấp nhất cũng ngang ngửa tiên khí, hơn nữa bảo vật còn có thể luyện hóa thể nên vô cùng quý trọng, là vạn kim khó cầu”.

-Con và ta mà cũng nói những lời khách sáo như dãy sao, nếu con không nhận thì cũng đừng gọi người sư phụ này nữa.

Nữ tử nghiêm mặt nhìn nàng.

-Đệ tử đa tạ sư phụ.

Mặc dù hơi khó sử thể nhưng nàng vẫn giữ lấy vì không muốn làm sư phụ buồn lòng.

-Thể mới tốt chứ, đóa băng liên này là bảo vật trung phẩm, tương đương với thân khí hạ phẩm, có khả năng bình tâm dưỡng khí, lại mang chi khí hàn băng đặt biệt thích hợp với con.

Nữ tử hài lòng nói.

-Nó thật đẹp...

Nàng khẽ vuốt lên cánh hoa lung linh sáng như bạch ngọc.

--“Lệ nhi, Băng nhi, hai người mau nhìn xem, tiểu tử hần...”.

Trong khi hai người đang nói chuyện thì nam nhân kia này giờ vẫn đứng một bên quan sát Lâm Hoài bỗng kinh ngạc kêu lên.

-Có chuyện gì.

Cả hai ngạc nhiên quay sang sau đó thì chìm vào chết lặng.

Trên người Lâm Hoài lúc này đang toát ra một cỗ khí tức bàng bạc, vô cùng cuồng ngạo khiến không gian xung quanh căn phòng gợn sóng.

-Tu.. Tu vi của hần.....

Nam nhân lắp bắp không nói nên lời, đúng như lời hần nói, tu vi của Lâm Hoài đang bắt đầu tăng lên, giống như có một năng lượng thần bí nào đó vù vù kéo lên, luyện hồn tầng chín, luyện hồn tầng mười, đột phá bình chương tăng lên Hậu thiên tầng một, hậu thiên tầng hai, tầng ba, tầng bốn.....

-Tại sao, tại sao lại như thế, làm sao có thể.

Tất cả đều không nói nên lời, nghẹn họng nhìn trân trối vào hần như nhìn thấy quỷ, tu vi của hần khoảnh khắc đã tăng lên hậu thiên tầng năm mà không hề gặp phải một chút bình chương nào, giống như điều gặp gió, và vẫn còn tiếp tục tăng lên.

..... Tầng tám, tầng chín, tầng mười, tầng mười trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.....

--“Không được, nếu hần tiếp tục đột phá lên tiên thiên căn cơ của hần nhất định không ổn...”.

Nữ tử kinh ngạc đến tròn tròn mắt, lo lắng nói. Cả ba người đều chăm chăm nhìn hần, hồi hộp, lo sợ, liệu với cái đà này hần có thể dừng lại được hay tiếp tục đột phá rồi tự hủy đi căn cơ của bản thân.

◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.◦.

-Sư phụ, người, người mau giúp hần.

Hàn Băng Băng lo lắng nắm lấy tay nữ tử cầu xin.

-Ta cũng không có cách nào, lần này chỉ trông chờ vào một mình hần mà thôi.

Nữ tử khó sử lúc đầu.

Tu vi của hắn vẫn tiếp tục kéo lên, sắp vượt qua hậu thiên tầng mười đỉnh phong đạt tới tiên thiên tầng một, tim của Hàn Băng Băng như nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ còn một bước nữa, hắn sẽ bước qua khỏi ranh giới kia, và hắn sẽ mãi mãi rơi xuống vực thẳm.

Và rồi, khí tức của hắn bắt đầu lắng xuống, từ từ trở thành bình ổn, nguồn năng lượng kia cũng dần dần chui vào người hắn sau đó biến mất, nét mặt hắn từ tái nhợt chuyển thành hồng nhuận, hơi thở đều đều, thương thế trên người đã khôi phục tám phần.

.....

Lúc này tất cả mới thờ phào nhẹ nhõm, nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

- Sư phụ, chuyện này là sao.

Hàn Băng Băng ngơ ngác nhìn nữ tử kia.

- Ta cũng không biết, từ trước tới nay chỉ nghe nói Vạn Niên Ngẫu Liên có thể trị thương, chưa từng nghe qua phục dụng nó lại có thể làm tăng tu vi, lại còn có thể một đường không gặp bình cảnh, từ luyện hồn tầng chính nhảy lên tới hậu thiên tầng mười đỉnh phong, đáng sợ đến mức như vậy.

Nữ tử không nén được kinh ngạc nói.

- Chuyện này có lẽ chỉ mình hắn biết, thế nhưng hiện tại thì vẫn còn hôn mê bất tỉnh, không biết đến lúc nào mới tỉnh lại.

Nam tử sau khi suy ngẫm một lúc liền lên tiếng.

- Hắn sao.

Ba người không tự chủ mà nhìn về hắn đang hôn mê nằm trên giường, nét mặt giãn ra dường như đang nhìn thấy chuyện vui.

.....

- Đồ tôn, đồ tôn....

Lâm Hoài tỉnh lại và thấy mình đang ở trong một không gian trắng xóa, có một âm thanh đang không ngừng kêu gọi hắn, hắn không tự chủ mà bước về phía trước, không gian gọn sóng sau đó sương mù bắt đầu tụ lại thành một hư ảnh già nua.

- Đồ tôn, con mau tới đây.

Hư ảnh ngoắc tay, một âm thanh như có như không lại vang vọng khắp nơi, đang không ngừng kêu gọi hắn.

- Ông là ai.

Lâm Hoài ngơ ngác hỏi.

--“ Đồ tôn, mau tới đây.... “.

Âm thanh lại vang lên.

--“ Đồ tôn, tôi là đồ tôn của ông sao, tôi chưa hề nhận ông làm sư phụ “.

Hắn ngạc nhiên hỏi.

--“ Đúng, con chưa nhận ta làm sư phụ, ta cũng chưa nhận con là đệ tử, nhưng công pháp con đang tu luyện là do ta tạo ra “.

Hư ảnh ôn tồn nói.

- Công pháp của ta sao.

- Đúng, con mau đến tìm ta, nếu không sẽ không kịp..... Nhanh lên.... Nhanh lên.....

Hư ảnh nói thêm một câu rồi từ từ tan biến.

- Nè... Ta không hiểu gì hết..... Ờ... Ông đâu rồi.... Oái, chuyện gì vậy.....

Trong đầu hắn là một tràng hỗn loạn, không hiểu gì hết, bỗng nhiên không gian chấn động mạnh, hắn như bị mất điểm tựa, từ từ rơi xuống.

.....

..... LẠC KỲ NAM

Bạn đang đọc truyện *Hồn Thiên Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.